

✧ Dạ Hương ✧

{ Trùng Sinh }

Sở Yêu

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18: Ngoại Truyện
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43: Tâm Sự Lục Khải Chí Nh (1)
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59: Vạ Ch Trần

Chương 60: BẮT CỐC

Chương 61

Chương 62

Chương 63: KẾT CỤC

Chương 64

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18: Ngoại Truyện

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43: Tâm Sự Lục Khải ChíNh (1)
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59: VạCh TrầN
Chương 60: BắT CóC
Chương 61
Chương 62
Chương 63: KẾT CỤC
Chương 64

Chương 1

"Hừ, bọn người kia nói chỉ khi cô tắt thở mới cho cô hiến tủy cho YY. Cô đừng trách tôi, cô chết đi coi như là tôi và cô hết nợ."

Mơ màng tỉnh dậy với căn phòng mang kiến trúc cổ đại, cả người cô đau nhức đến không thể cử động được, khắp thân thể loang lổ từng vết xanh tím. Đầu óc cô càng ngày càng trở nên mờ mịt, không phải cô đã chết rồi sao? Cô còn nhớ rõ khoảnh khắc Nghiêm Triết rút ống thở của cô,, tại sao bây giờ cô lại nằm đây với cơ thể trần trụi này?

"Tỉnh rồi à?"

Nam nhân ngồi trên chiếc ghế tựa, tay cầm ly rượu vang đỏ, đôi chân dài vắt chéo vô cùng cuốn hút, rất tiếc ở góc độ của cô không thể nhìn rõ khuôn mặt anh. Chất giọng anh hơi khàn khàn, lại mang vài phần lạnh nhạt. Cô quen anh ta không?

"Sao không nói chuyện, Hy?"

Hy? Anh ta gọi ai vậy? Có phải cô đang mơ không?

Cô chưa chết và linh hồn cô đang ở trong một thân xác khác? Tin được không?

Cô không nói gì cả, chỉ nằm đó, hai tay nắm chặt vào ga trải giường, cô có thể nói gì bây giờ?

Ông trời cho cô sống thêm một lần nữa, cô thề sẽ không tha cho tên nam nhân khốn nạn đã hại chết cô.

Nhưng hiện tại cô còn không biết bản thân đang ở đâu, cô có thể báo thù sao?

Không thấy cô trả lời, nam nhân chậm rãi đi về phía cô, nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên," Đêm hôm qua còn ngoan ngoãn, giờ lại định làm trò gì? Làm tình nhân của tôi không phải là điều em mong muốn sao?"

Tình nhân?

Đầu óc cô lại càng thêm mê muội, đôi mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm vào nam nhân trước mặt.

Mạc Quân Thần? Anh ta không phải là CEO lớn của Mạc Thị sao?

"Nhàm chán."

Mạc Quân Thần buông tay ra khỏi cằm Trác Nhiên, anh buông một câu rồi rảo bước đi ra ngoài, nét mặt vẫn lộ vẻ nham chán.

Cố gắng đứng dậy, Trác Nhiên tập tễnh lê thân thể vào phòng tắm, cô chà mạnh những vệt xanh tím trên cơ thể này. Đứng trước gương, khuôn mặt trắng trẻo non nớt lộ ra vẻ buồn bã, có lẽ chủ nhân của thân thể này cũng không hề vui vẻ. Nhưng cô mặc kệ, trời cho cô sống lại, dù có phải trả giá thế nào đi chăng nữa cô cũng bắt tên Nghiêm Triết đó phải trả giá, khiến hãn thân bại danh liệt, bị người đời nguyền rủa, sống không bằng chết.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 2

"Nhiên Nhiên, đây là thiệp cưới của anh và Y Y, dù sao cũng là người nhà rồi, em háy tới dự nhé."

"Cút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh, anh yêu tôi 6 năm mà lại đi kết hôn với chị gái ruột của tôi sao? Thật đê tiện, Nghiêm Triết, anh đúng là súc vật."

"Nhiên Nhiên, là lỗi của chị, em hãy trách mắng chị đừng mắng anh ấy."

"Cút, cả hai người cút hết cho tôi. Hôn lễ của hai người, đừng mong tôi đến dự."

"Định đi đâu?"

Vẫn khuôn mặt ấy, vẫn con người ấy, nhưng sao anh lại cảm thấy đôi mắt cô lạ lẫm đến vậy. Lúc trước, cô luôn nhìn anh với ánh mắt đầy ham muốn chiếm đoạt, tại sao chỉ sau một đêm lại khác đến vậy.

Cô vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng đi đến bên cửa kính, đôi mắt hướng ra xa. Cô hiện tại không biết mình là ai? Không biết bản thân đang ở nơi nào? Tất cả đều trở nên mờ mịt.

Trác Nhiên nét mặt phức tạp, bây giờ cô nói cho người đàn ông tàn nhẫn kia, liệu hẳn có cười nhạo cô không? Có lẽ lúc này cô nên im lặng thì hơn.

"Thế nào? Vẫn không mở miệng? Tôi ép cô lên giường sao?"

Mạc Quân Thần bỗng nhiên nổi nóng, ép sát cô vào cửa kính buộc cô phải đối diện với mình.

"Hiểu Linh Hy, đừng thách thức tôi."

"Tôi...đi đây."

Nhưng Mạc Quân Thần đâu dễ dàng cho cô đi như vậy cơ chứ? Anh càng ép sát vào người cô hơn, ánh mắt lộ vẻ hoài nghi, anh đột nhiên cảm thấy, người hôm qua lên giường với anh và người hôm nay là hai người hoàn toàn khác nhau.

"Muốn đi ư? Uống hết cốc thuốc kia, xong thì biến."

Cô nặng nề tiến đến uống hết cốc thuốc, nhặt lấy túi xách nữ vương vãi dưới sàn rồi đi ra phía cửa. Có trời mới biết cô muốn thoát ra khỏi đây như thế nào, cô vội vàng kiểm tra đồ đạc trong túi xách rồi rời đi.

ĐI bộ qua từng con phố rộng, lòng cô trở nên lạnh trữu, cô sao có thể quên được, từng câu từng lời mà chị gái cô nói với cô. Giờ thì cô biết rồi, hóa ra tất cả đều do chị ta sắp đặt hết cả, chị ta một mặt diễn tuồng trước mặt cô, mặt khác lại lên giường với bạn trai cô. Khốn khiếp, một lũ khốn khiếp.

Cô hiện tại đang ở thành phố A ư? Cùng thành phố của cô. Vậy thì tốt quá rồi, cô không thể bỏ qua cơ hội này.

Trác Nhiên lẳng lẳng đi về phía căn nhà mà cô đã thuê, nơi đây chứa bao kỉ niệm của cô và Nghiêm Triết. Tất cả đều nguyên vẹn, nhìn lại mà chỉ thêm đau lòng.

Cô đi đến nơi bàn giao nhà, mua lại căn nhà của cô với giá rẻ mạt, bởi họ sợ hãi, sợ căn nhà của cô có ma nên không dám mua căn nhà của cô.

Bàn giao xong, Trác Nhiên thu dọn đồ đạc của mình rồi đánh một giấc tới tối, cô chỉ muốn xua đi mọi mệt mỏi, muộn phiền trong đầu cô.

Chuông điện thoại khiến Trác Nhiên bừng tỉnh, với tay lấy chiếc điện thoại xa lạ, cô nhẹ giọng, " A lô, tôi nghe"

Đầu dây bên kia hét âm khiến cô giật mình tỉnh cả ngủ, " Hiểu Linh Hy, cậu ở đâu cả ngày hôm nay đấy hả? Cậu biết mình lo cho cậu lắm không? Cậu phát điên cái gì thế hả? Chơi cái trò mất tích hả? Hôm nay giám đốc hỏi thăm cậu cả ngàn lần cậu có biết không? "

Theo như những gì cô tìm được trong túi xách, cô biết được bản thân mình hiện tại là ai. Cô-Hiểu Linh Hy, 18 tuổi, độ tuổi đẹp nhất của đời người và cũng chính là minh tinh mới nổi trên màn ảnh. Scandal của cô ta nhiều không kể hết, cô trong sinh rồi mà cũng không được yên ổn.

Thân phận mới, cô phải làm gì trước tiên đây?

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 3

"Nhiên Nhiên, xin em hãy buông tha Nghiêm Triết người anh ấy yêu vốn là chị, em...xin em buông tha cho anh ấy, chị và anh ấy đã có con rồi."

"Y Y chị còn nói được ra những lời như thế sao? Nhân lúc tôi không đề phong mà quyến rũ anh ấy. Dù sao tôi với chị cũng là chị em, từ bé đến lớn đều nương tựa vào nhau để sống. Tôi vẫn nghĩ chị là người mà tôi tin tưởng nhất trên đời nhưng hóa ra chị lại là con ác quỷ, hồ ly tinh, chỉ biết đi dụ dỗ đàn ông của em gái."

"Nhiên Nhiên, chị xin lỗi, chị rất yêu anh ấy."

"Chị đồ độc ác, có thành ma tôi cũng sẽ về giết chị."

Chát...

"YY là gì cô mà cô chửi mắng cô ấy, cút đi cho tôi. Sáu năm nay tôi chịu đựng cô đủ rồi, giờ thì cút đi."

"Nghiêm..."

"Cút... Y Y em có sao không."

"Các người sẽ phải hối hận."

"Nhiên Nhiên...chị"

"Mặc kệ cô ta."

Giấc mơ cứ thế dội về, cô có thể quên sao? Nước mắt không tự chủ lại lăn xuống, lại không dám mở mắt ra để đối mặt với sự thật. Khi cô biết Nghiêm Triết phản bội, cô thật sự đã muốn cho qua, cho qua tất cả, cô yêu hẳn đến mù quáng, vậy mà trả lại chỉ là cái chết. Hừ chính hẳn đã đâm cô lại còn giả nhân giả nghĩa đem cô tới bệnh viện. Cô chờ xem hẳn định giả nhân giả nghĩa đến bao giờ, đời này hẳn đừng mong sống yên ổn, dù cô có phải đánh đổi tất cả cũng không tha thứ cho hẳn.

"Ring..ring...ring"

"A lô."

"Hiểu Linh Hy, cậu đến công ty ngay có việc gấp."

"Việc gì mà khiến cậu sốt ruột thế hả?"

"Cậu vừa nhận được hợp đồng mới rồi đấy, mau đến công ty ngay."

"Ừ."

Hiểu Linh Hy cô cũng có nghe danh, cô ta là một diễn viên kiêm ca sĩ, vừa mới debut vào năm ngoái, có vẻ tính tình không tốt lắm nên hay dính phải scandal, nhưng phải công nhận là chỗ dựa của cô ta khá tốt nên vừa mới ra mắt đã tạo nên làn sóng lớn. Mất nửa giờ để nghiên cứu chữ kí của cô ta, Trác Nghiên mệt mỏi bắt taxi đến Âu Thị, cô không biết chuyện gì sẽ đến nữa.

Dừng xe trước Âu Thị, cô đeo chiếc kính bản to che nửa khuôn mặt kiêu diễm nhưng vẫn có nét non nớt. Đứng ở cửa là một cô gái có phần hoạt bát, khuôn mặt nhỏ nhắn đang yêu đang cười vô cùng vui vẻ đợi cô.

"Hy Hy,nhanh lên Mạc Thị cho người sang đàm phán về việc cho cậu làm người phát ngôn kìa. Cậu sao vậy, sao trông có vẻ mệt mỏi vậy?"

Cô nhớ không lầm thì cô gái này tên Thái Thái, có vài lần thấy cô ta cũng lên truyền hình cùng với Hiếu Linh Hy. Thái Thái thấy mặt cô cỏ vẻ mệt mỏi liền lo lắng, có lẽ đã lâu rồi cô mới thấy người khác lo lắng cho mình như vậy. Năm ấy, mà tốt nhất không nên nhắc tới thì tốt hơn.

Cô cố gượng cười, nét mặt mệt mỏi không che giấu: "Mình ổn, hôm qua thức khuya nên hơi mệt."

"Ừ, nhanh lên đi."

Đi theo Thái Thái, bên tai cô không ngừng những cuộc trò chuyện khiến đầu óc cô cảm thấy rất rối loạn.

"Nghe nói hôm qua Hiếu Linh Hy qua đêm với Mạc Quân Thần, trời ơi tôi biết ngay cô ta muốn trèo cao mà."

"Đúng đó, tôi thấy cô à để ý Mạc Quân Thần lâu rồi."

"Mà may cho cô ta đủ 18 tuổi đó nhé."

"Là sao cơ?"

"Mạc Quân Thần đó nghe nói chỉ ngủ với con gái 18 thôi, nếu là người ảnh yêu thì không nói."

"Ôi trời ạ, sao tôi không sinh muộn hơn mấy năm."

Thái Thái đột nhiên ghé vào tai tôi: "Mặc kệ họ đi, ghen tỵ đấy."

"Ừm."

Nhưng trong đầu cô không ngừng nghĩ đến chuyện họ vừa nói. Phải ngủ với con gái 18 tuổi ư? Cũng biến thái quá rồi

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Người phụ nữ tóc dài đến éo, hai tay đeo một chiếc lắc nhỏ, thoạt nhìn không thể đoán được tuổi tác của người đó. Trác Nhiên cùng Thái Thái bước vào, khẽ gõ nhẹ cửa," Giang Tổng, Hy Hy đến rồi đây. Đối tác chưa đến ạ?"

Nữ nhân xoay ghế, đôi mắt nhìn thẳng vào Trác Nhiên cơ hồ muốn hỏi điều gì đó.

"Hiểu Linh Hy ở lại, còn cô ra ngoài trước đi, nếu đối tác đến thông báo cho tôi một tiếng."

"Vâng", Thái Thái vội nháy mắt với Trác Nhiên rồi đi ra ngoài. Không hiểu sao cô lại thấy vô cùng lo lắng.

"Linh Hy, con biết con đã làm ra cái chuyện gì không? Con bị điên rồi phải không?", Người phụ nữ được gọi là Giang Tổng bỗng thay đổi sắc mặt, ánh mắt chứa đầy vẻ tức giận, cô cơ hồ cảm nhận được điều đó.

Trác Nhiên không nói gì, đôi mắt ánh lên tia dò xét," Là sao?"

"Con còn không biết mình làm ra chuyện gì hả? Được, mẹ hỏi con, tại sao con lại dễ dàng có được hợp đồng của Mạc Thị như vậy hả? Sao con lại bán rẻ bản thân thế hả?"

Ngừng một chút, người phụ nữ lại nói tiếp," Con hận mẹ, hận mẹ năm xưa bỏ con và cha con, mẹ biết. Nhưng con không thể hủy hoại bản thân mình, con mới 18 tuổi không thể như vậy được. Cha con mà biết liệu ông ấy có thất vọng không?"

Hóa ra Giang Tổng của Giang Thị lại là mẹ ruột của Hiếu Linh Hy, cô phải làm gì bây giờ?

"Cốc Cốc... bên đối tác đã đến rồi ạ.", Bên ngoài Thái Thái đột nhiên gõ cửa khiến cho không khí trở nên có phần dị hơn. Cô cảm thấy Giang Tổng bà ấy nhìn cô với ánh mắt rất đau khổ, có lẽ bà ấy cũng không vui về gì. Làm gì có bà mẹ nào nở để con mình phải bán thân mình để đổi lấy hợp đồng.

Mạc Quân Thần có vẻ là rất giữ chữ tín, cô không biết anh ta và Hiếu Linh Hy giao dịch như thế nào nhưng lúc trước khi cô đi thì có nghe hẳn nói là Hiếu Linh Hy sẽ nhận được hợp đồng. Con gái bu quanh hẳn thì nhiều không đếm nổi, người tình lại khắp nơi đúng thật là tốn kém.

'Xin Chào Giang Tổng, chào cô Hiếu.' Bên đối tác là Lâm Thác Khương, cô đã có dịp gặp mặt một vài lần vì anh ta luôn là người đi dự tiệc thay cho Mạc Quân Thần. Nghe nói anh ta cũng giống như bạn thân của mình Mạc Quân Thần, đều là con rùa vàng độc thân trong mắt phụ nữ. Lâm Thác Khương cúi đầu chào rất chuyên nghiệp, hai tay cầm nhẹ vào tay cô, nụ cười lộ má núm của anh ta thật sự khiến người khác chói mắt.

"Xin Chào, quản lý Lâm, phải cần anh đích thân đến ư?" Giang Tổng mỉm cười khẽ chỉ tay xuống ghế rồi ra dấu cho Thái Thái đi pha trà.

Lâm Thác Khương cười mỉm," Ha Ha, việc làm người phát ngôn là rất quan trọng, sao lại có thể qua loa được. Tổng Giám Đốc của chúng tôi thật sự rất đề cao cô Hiếu đây."

Trác Nhiên từ đầu đến cuối không nói gì, tay vẫn chăm chú xem hợp đồng.

6 Tháng? Ngắn hạn thế thôi sao?

Cô lúc này mới nhẹ nhàng quay ra hỏi Lâm Thác Khương:" Quản Lý Lâm, sao lại chỉ có sáu tháng?"

"Đây là do Tổng Giám đốc đưa ra, công ty chúng tôi luôn thay đổi người phát ngôn nên sáu tháng tôi thấy là hơi dài rồi."

"Vậy ư?"

Đúng là Mạc Thị, quả nhiên là khiến người khác khó nuốt.

Cô xem xét lại nội dung lần nữa rồi kí tên nhưng cô có cảm giác không đúng lắm. Cô sai gì sao?

"Tiểu Thần, hợp đồng xong rồi."

"Biết."

"Cậu không cảm ơn tôi một câu à?"

"Ờ, cảm ơn."

"Hừ đồ khô khan."

"Tối nay tìm cho cậu cô em chân dài là được chứ gì?"

"Cậu biết điều đấy, còn cậu?"

"Tôi có thú vui khác rồi."

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Nghe Lâm Thác Khương nói, Trác Nhiên có cảm giác không ổn lắm, tựa như cô đang bị lừa vậy.

Thân thể này hiện tại đã là của cô, nhưng cô chưa từng tham gia diễn xuất, cô phải làm sao bây giờ? Giấy không gói được lửa, nhưng nếu nói ra thân phận thật thì cô không thể trả thù Nghiêm Triết được. Làm sao đây?

Hiện tại trong đầu Trác Nhiên đang rất mờ lung, cuối cùng cô vẫn lựa chọn giấu nó đi, bởi có nói ra cũng chả có ai tin nổi chuyện này, người chết trọng sinh sao? Chính cô còn không thể tin.

"Hy Hy, vào phòng mẹ."

Sau khi Trác Nhiên đang chuẩn bị đứng dậy thì Mẹ của Hiếu Linh Hy đột nhiên gọi lại, chắc lại mắng mỏ cô đây, cô không thể bị lộ được.

Trác Nhiên đi theo vào phòng, ngồi xuống ghế, tâm trạng cô vẫn còn vài phần lo lắng.

"Sau khi hết hợp đồng này, lập tức rời khỏi giới giải trí, ngoan ngoãn về làm công ty ba con đi. Hừ, ban đầu con hứa với mẹ như thế nào hả? Giờ con lại tự hủy bản thân mình, tự hủy đi lời hứa của mình. Con đừng tưởng mẹ không biết con đã làm gì để có được bản hợp đồng này. Con không tuân thủ được nguyên tắc mà mẹ đặt ra cho con, vậy thì trở về công ty ba con đi. Con đừng mơ tưởng đến việc khác, tất cả các công ty giải trí khác đều sẽ không nhận con đâu."

Giang Uyên tức giận nói thẳng vào mặt Trác Nhiên, có lẽ việc đổi thân thể để lấy được bản hợp đồng khiến bà rất tức giận. Thật sự cô nhìn được tình cảm của bà ấy dành cho Hiếu Linh Hy nhưng giờ linh hồn của cô ta bay tận phương nào rồi, sao có thể nghe được bà ấy nói gì, người chịu đựng giờ chỉ có cô thôi.

"Được", dù sao việc quay về công ty làm việc cũng tốt hơn làm siêu sao gì đó. Kiếp trước cô cũng từng làm việc cho Nghiêm thị, nghĩ đến kiếp trước mà lại thấy đau lòng, khó chịu.

Khuôn mặt của Giang Uyên có chút giãn ra, bà ngồi xuống ghế của mình, đôi mắt nhìn cô có chút kì lạ," Mẹ đã cảnh báo con rồi, Mạc Quân Thần đó không phải dạng có thể động vào, hẳn ta cũng chỉ chơi gái mười tám thôi, nó có thể vui cùng con nhưng đến khi con mười chín tuổi rồi thì đừng mong tiếp cận được hẳn. Hơn nữa hẳn còn rất giáo hoạt lại vô cùng xảo quyệt, không ít công ty bị hẳn thu mua rồi. Tốt nhất nên tránh xa hẳn ra, nếu yêu phải hẳn thì chỉ có khổ cả đời thôi."

"Con...sẽ không yêu hẳn." Từ "con"phát ra từ miệng cô có chút ngượng ngập, dù sao cô và Giang Uyên cũng không có quan hệ gì cả.

"Mẹ không biết, ngày mai đến công ty hẳn bàn giao công việc, tránh hẳn càng xa càng tốt, đừng để hẳn để ý đến con, nếu không cuộc đời con không yên ổn đâu.

"Được."

Chỉ cần trả thù được Nghiêm Triết, yêu cầu gì cô cũng có thể chấp nhận.

Bước đầu tiên phải dựa vào thế lực ba của Hiếu Linh Hy- Hiếu Phú Đăng, cô phải khiến công ty hẳn từng bước phá sản.

Đang trên đường về nhà, bởi thân xác này là người nổi tiếng nên cô phải cải trang rất khổ sở mới có thể đi ra ngoài được, cô cảm thấy như có người

đang theo dõi mình. Cô cố đi đường tắt để về nhà mình, đến nơi cô giật mình khi cửa không khóa. Cô nhớ rõ rằng mình đã khóa cửa cẩn thận khi đi đến công ty, tại sao cửa lại mở phanh ra như thế này? Bọn ngày ban mặt lại có trộm sao?

Trác Nhiên liền cầm cây chổi ngay trước cửa rồi gõ nhẹ cửa, một lúc sau thấy một người từ trong nhà đi ra, cô liền chết đập túi bụi vào người đối diện không cần biết mặt mũi ra sao cả. Nhưng khi ngẩng mặt lên nhìn cô thật sự chỉ muốn chạy thật nhanh mà thôi. Không kịp suy nghĩ, Trác Nhiên nhìn thấy Mạc Quân Thần đang bị mình đánh đập liền bỏ chổi chạy thực mạng, nhưng sức của con gái sao bằng được con trai. Mạc Quân Thần chạy vài bước đã đuổi kịp Trác Nhiên, anh lấy tay kéo cô lại, ép sát cô vào tường.

"Hiểu Linh Hy, thấy tôi sao lại chạy?", anh dí sát mặt vào Trác Nhiên, ánh mắt ánh lên tia ngờ vực.

"Tôi sợ anh đánh tôi.", Ôi cô lại không kịp suy nghĩ mà trả lời rồi, cô liền nhanh tay bịt miệng mình lại.

"Ha ha, tôi không đánh phụ nữ, nhưng nếu cô muốn, chúng ta có thể đánh nhau trên giường, hửm?"

"Anh...", mặt Trác Nhiên đỏ bừng, dù sao cô cũng chưa từng trải qua loại chuyện xấu hổ này, kiếp trước cô vẫn còn là xử nữ, mà hã lại mang chuyện này ra đùa cợt, thật quá đáng.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Cô lúc trước có nghe nói Mạc Quân Thần là một người lãnh khốc, tuyệt tình gì đó, mới hôm trước anh còn nói chuyện cộc cằn khó chịu, sao hôm nay lại thành vô sỉ rồi?

"Anh muốn gì đây?", Trác Nhiên đẩy anh sang một bên nhưng cô có dùng tất cả sức lực cũng không thể làm anh nhúc nhích.

"Hừ, cô cũng biết, làm người tình của tôi thì phải đi tìm tôi, phục vụ tôi. Cô hai hôm nay trốn đi đâu, hửm?", Mặt anh càng ngày càng gần Trác Nhiên, đôi lông mày nhíu lại, mắt anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô không cho cô trốn tránh.

"Không phải anh bảo tôi cút à?"

"Có hợp đồng rồi định trốn à? Định lạt mềm buộc chặt hả? Cô đừng tưởng cô làm bao nhiêu chuyện để có thể được ngủ cùng tôi đêm đó mà tôi không biết."

"Mặc kệ anh nghĩ sao thì nghĩ, hợp đồng cũng chỉ có sáu tháng, coi như tôi và anh không nợ nhau gì cả."

"Hừ", anh đột nhiên bóp chặt cằm của Trác Nhiên nhưng trên nét mặt lại không hề có một tia tức giận, thậm chí còn cười mỉm, "Tôi thấy bản thân mình chịu thiệt thòi, giờ sao đây?"

Nực cười, anh ta thì thiệt thòi cái gì? Người chịu thiệt là cô mới đúng, dù sao cô cũng không muốn dây dưa với loại người này, cũng sắp rời khỏi giới giải trí rồi, tốt nhất không nên gây họa.

"Tổng giám đốc Mạc có vẻ rất rảnh, nếu không sao tự nhiên lại đến đây nói chuyện linh tinh thế này. Xin anh tránh ra để tôi về." Cô thụt người xuống định chuẩn nhưng anh đã ôm chặt cô vào lòng.

"Tôi không rảnh, nhưng nợ thì phải đòi. Thật không ngờ lại nhận ra một thứ rất đặc biệt. Đại Tiểu thư nhà họ Hiếu lại ở căn nhà tồi tàn như thế này sao?" Mạc Quân Thần cho người điều tra cô, không ngờ lại phát hiện ra cô mới mua một căn hộ nhỏ, anh cảm thấy cô rất khác với những gì anh đã điều tra được.

"Tôi nợ anh?", nét mặt của Trác Nhiên lộ rõ vẻ ngờ vực.

"Đúng vậy, cô nợ tôi một đêm."

"Tôi không hiểu."

"Cô hiểu." Mạc Quân Thần vén vạt lụa tóc lòa xòa trước trán cô, đặt nhẹ một nụ hôn lên đó, "Cô ngủ cùng tôi một đêm, chẳng lẽ không trả tiền sao?"

"Cái gì? Anh phát điên cái gì vậy? Thân thể anh đã qua bao nhiêu người rồi, lại còn muốn người khác trả tiền sao? Có cho tôi cũng không cần."

Thật sự cô chưa từng gặp một tên nào vô sỉ như Mạc Quân Thần, anh ta thật sự không có dây thần kinh xấu hổ, loại chuyện ấy mà cũng nói ra được.

"Ha ha, không cần ư? Tối đó người nằm trên giường tôi van xin là cô, người câu dân tôi cũng là cô đấy cô nhóc, giờ nói thế có phải là dối lòng không?" Mạc Quân Thần khẽ hôn lên cổ cô, nói nhưng không ngần đầu lên, đầu lưỡi anh khiến toàn thân cô bủn rủn.

Bỗng Mạc Quân Thần bế thốc cô lên đi vào nhà cô, anh đóng sập cửa lại rồi đi thẳng vào phòng ngủ. Anh ném cô lên giường lớn rồi nằm đè lên, hai tay giữ chặt tay cô.

"Nói, cô rốt cuộc là ai?", giọng anh gằn lên từng chữ, nhưng nét mặt lại không hề tức giận, như thế lại càng khiến cô sợ hãi.

"Anh bị điên cái gì vậy?", cô dẩy dụa, cảm bị hấn nắm chặt khiến cô rất khó chịu.

"Hừ cô đừng tưởng tôi không biết, cô rốt cuộc là ai hả? Hiểu Linh Hy hẳn là chị em sinh đôi của cô?"

"Tránh xa ra, tôi không hiểu anh nói gì cả."

"Ha, không hiểu ư? Cô không nói, tôi sẽ ép cô phải nói, đừng hòng Mạc Quân Thần tôi bỏ qua.", anh vừa nói vừa xé váy của tôi, còn cô chỉ có dẩy dụa. Cảm giác này, thật sự nhục nhã.

"Mạc Quân Thần cũng chỉ là một người ép buộc phụ nữ lên giường thôi sao? Ha, thật ghê tởm."

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bỗng Mạc Quân Thần bế thốc cô lên đi vào nhà cô, anh đóng sập cửa lại rồi đi thẳng vào phòng ngủ. Anh ném cô lên giường lớn rồi nằm đè lên, hai tay giữ chặt tay cô.

"Nói, cô rốt cuộc là ai?", giọng anh gằn lên từng chữ, nhưng nét mặt lại không hề tức giận, như thế lại càng khiến cô sợ hãi.

"Anh bị điên cái gì vậy?", cô dẫy dụa, cảm bị hằn nắm chặt khiến cô rất khó chịu.

"Hừ cô đừng tưởng tôi không biết, cô rốt cuộc là ai hả? Hiểu Linh Hy hẳn là chị em sinh đôi của cô?"

"Tránh xa ra, tôi không hiểu anh nói gì cả."

"Ha, không hiểu ư? Cô không nói, tôi sẽ ép cô phải nói, đừng hòng Mạc Quân Thần tôi bỏ qua.", anh vừa nói vừa xé váy của tôi, còn cô chỉ có dẫy dụa. Cảm giác này, thật sự nhục nhã.

"Mạc Quân Thần cũng chỉ là một người ép buộc phụ nữ lên giường thôi sao? Ha, thật ghê tởm."

Mạc Quân Thần không những không tức giận mà còn cười, cười rất vui vẻ, "Ha ha, với một người như cô thì tôi không cần phải ép buộc. Không phải đêm đó cô tự bò lên giường tôi sao. Giả vờ cho ai xem, cơ thể cô, tôi còn không rõ ư?"

Đối với Mạc Quân Thần, Trác Nhiên luôn giữ thái độ tránh né, cô thật sự không muốn có chút liên hệ nào với Mạc Quân Thần. Cô biết anh là

người rất nguy hiểm, cô chỉ sợ bản thân yêu anh rồi lại tự chuốc lấy đau khổ mà thôi.

Kiếp trước, tuy rằng Trác Nhiên chưa từng trải qua loại chuyện xấu hổ nhưng cô cũng không phải là người thánh thiện gì, cô nhếch mép cười, đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào Mạc Quân Thần, "Vậy ư? Chúng ta dù sao cũng chỉ là tình một đêm, tuổi trẻ nông nổi, Mạc Tổng sao phải suy nghĩ nhiều vậy. Thấy Mạc Tổng thân thể hơn người, tôi đây cũng chỉ là khảo nghiệm xem đồ tốt hay xấu thôi. Ai ngờ được Mạc Tổng lưu luyến tôi, chạy đến hăn nhà tôi thế này, thật sự là không ngờ tới."

Mạc Quân Thần đúng là người đàn ông âm hiểm, từ lời nói của cô anh đã hiểu ra rằng cô không muốn dây dưa với anh. Nhìn vào đôi mắt cô cũng vậy, thậm chí không ánh lên một tia mê đắm trong đó mà chỉ toàn là sự bình tĩnh chứa một điều gì đó rất lạ. Phải chăng do anh tự suy đoán ra? Không thể, là do ánh mắt cô nói lên điều đó.

Anh đột nhiên vuốt tóc lòa xòa của cô một cách nhẹ nhàng, đôi môi chạm nhẹ vào mũi cô, "Làm người tình của tôi 6 tháng, thế nào? Em muốn gì, tôi đều giúp em."

Cô có nghe nhầm không? Anh muốn cô làm người tình của anh ư?

Trong lòng cô đột nhiên tính toán, cô có nên dựa vào Mạc Quân Thần để trả thù Nghiêm Triết không? Nhưng cô lại không muốn bán rẻ bản thân mình?

"Cho tôi ba ngày."

"Một ngày. Sáng mai tôi sẽ đến đón."

"Sao nhanh vậy?", Sao hăn phải vội vậy chứ, phát điên cái gì?

"Không mặc cả, nếu không tôi sẽ cho rằng em không cho tôi về.", Lúc đứng dậy còn không quên cất lời vô sỉ.

"Hừ, mai thì mai."

Mạc Quân Thần xoa đầu cô một cái rồi đi ra ngoài. Đên cửa lại đột nhiên quay lại, "Dọn đồ đi, mai tôi cho người mang đi."

"Nhà này tôi mới thuê."

"Em muốn khu nhà này bị cháy?"

"Nhưng tôi đã đồng ý làm người tình của anh đâu?"

"Mặc cả coi như đồng ý, mai tôi sẽ mang hợp đồng cho em, chuẩn bị dọn đồ đi, mà không cần cũng được, tôi sẽ cho người mua đồ mới." Hừ anh ta lại khoe mình lắm tiền thì có, năm xưa cô học đại học cũng chỉ dám nhìn ngắm các cửa hàng thời trang lớn chứ cũng chả dám bỏ tiền ra mua, anh ta thì hay rồi đồ hiệu cả năm chả trùng bộ nào nữa.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Chuyện xảy ra quá nhanh khiến cô thích ứng không kịp, Mạc Quân Thần thật sự đang tính toán điều gì?

"Ring Ring"

Tiếng chuông điện thoại như cắt đứt dòng suy nghĩ trong cô, nhưng cầm điện thoại lên, nhìn tên hiển thị trên màn hình lại khiến cô không hỏi sợ hãi.

"Nghiêm Triết" hai từ quen thuộc đập ngay vào mắt cô, quen thuộc đến cả ngày cả đêm cô đều không thể quên. Rốt cuộc anh ta và Hiếu Linh Hy có quan hệ gì đây?

Ấn nút nghe, cô cố gắng kiềm chế cảm xúc đang nảy sinh, "Tôi nghe"

"Hiếu Linh Hy, cô định trốn đến bao giờ? Nhanh mà giải quyết vụ hôn ước ngớ ngẩn đó đi. Tôi sẽ không bao giờ kết hôn với cô, đừng mơ tưởng."

Nghe qua cũng có thể đoán ra được rằng Hiếu Linh Hy và Nghiêm Triết có hôn ước nhưng sao yêu anh ta sáu năm, cô lại không hề hay biết chuyện này?

Không ngờ không chỉ mình cô bị hấn lừa, mà cả chị của cô cũng bị hấn lừa gạt. Cô thì không thể để yên chuyện này.

"Tôi không hủy thì làm sao?"

"Hừ Hiếu Linh Hy, cô yêu tôi đến phát cuồng rồi à? Tôi nói cho cô biết cô không tự nguyện hủy bỏ hôn ước thì đừng trách tôi."

"Được thôi, tôi chờ."

" 11 giờ trưa nay ăn cơm tại nhà hàng TF(traditional food) tốt nhất đừng thử thách sự kiên nhẫn của tôi, lúc ấy hai gia đình gặp mặt, cô tự biết mình phải làm gì."

Nói xong Nghiêm Triết cứ thế cúp điện thoại, nước mắt không hiểu sao lại rơi xuống. Hóa ra cô không hiểu một chút gì về anh ta cả, tất cả những thứ anh ta đem lại cho cô đều là giả dối.

"Cố lên Trác Nhiên, mày phải kiên cường, đây sẽ là lần cuối mày khóc vì hấn. Đúng sẽ không để hấn làm tổn thương đến mày nữa."

Lau nước mắt, nhìn đồng hồ đã là 9 giờ sáng rồi, cô mặc quần áo rồi trang điểm đi đến Mạc Thị, có lẽ cô phải ra tay thôi. Hôm nay tôi sẽ vạch bộ mặt của anh ra.

Mạc Thị là nơi chỉ nhận nhân tài vào làm việc. Nếu bạn không ưu tú thì bạn không thể bước chân vào sảnh của công ty chứ đừng nói đến làm việc.

Điện thoại trong túi cô lại rung lên một hồi, cô đưa chìa khóa cho bảo vệ rồi mở điện thoại, trên màn hình vền vền một chữ: Mẹ

" Hy Hy, mẹ đã thu xếp hết cả rồi, khi hợp đồng kết thúc, con sẽ sang Anh để học quản trị, bây giờ con mới mười tám tuổi..."

"Về rồi nói, con bận", cô nói chen vào, có lẽ người đầu dây kia còn sốt ruột hơn cả cô nên mới vội vàng gọi điện cho cô hay là chỉ vì vụ hôn ước của Hiếu Linh Hy mà vội vàng thu xếp?

Vừa tắt máy, điện thoại lại rung lên, đập vào mắt cô là ba chữ: Mạc Quân Thần

"Tôi đến rồi."

"Tôi đợi em ở phòng làm việc."

Cô không nói gì nữa mà tự động tắt máy, ấn nút thang máy đi lên tầng cao nhất của tòa nhà.

Anh ta có một thư kí chính là Tống Thừa Nhân, còn lại là ba trợ lý thư kí, có lẽ đã biết cô đến nên cả bốn người đứng ở cửa thang máy đợi cô.

"Hiểu Tiểu Thư, xin mời theo tôi."

Tống Thừa Nhân mỉm cười, anh ta cúi người xuống dang tay mời cô. Cô cũng mỉm cười, nhẹ nhàng đi theo anh ta.

Con người Tống Thừa Nhân không giống như bề ngoài nhã nhặn lịch sự của anh ta, theo cô được biết thì anh ta chính là cáo già, bề ngoài thiên thần, bên trong ác quỷ và là bạn thân của Mạc Quân Thần, anh ta làm việc cho Mạc thị là do cha anh ta ép buộc chứ bản thân Tống Thừa Nhân chỉ thích đi du ngoạn khắp nơi mà thôi. Chuyên đi lừa gạt con gái nhà lành, quan tâm đến họ cho tới khi họ yêu anh ta thì anh ta lại ra vẻ không quan tâm, vô tội. Đúng là vật hợp theo loài, cáo già như anh ta chơi cùng với hồ ly Mạc Quân Thần là hợp rồi.

Tống Thừa Nhân gõ cửa nói vọng vào trong," Mạc Tống, Hiểu tiểu thư đã tới."

Người bên trong cất giọng trầm ổn nam tính quen thuộc của mình," Vào đi."

Tống Thừa Nhân quay ra phía cô cười nhẹ," Hiểu tiểu thư xin mời."

"Ừ"

Anh ta đóng cửa lại, cô rảo bước đi đến sô pha, trợ lý thư kí liền bưng cho cô một tách cà phê nóng. Nhưng mười phút trôi qua vẫn không thấy

người kia mở lời, thậm chí còn không ngẩng đầu lên, cô đột nhiên có tâm trạng sốt ruột.

"Chuyện lần trước..."

"Hợp đồng trên bàn, em đọc qua đi." Mạc Quân Thần không chờ cô nói hết đã trực tiếp cắt ngang khiến cô chột giật mình.

Nhìn lại thấy bản hợp đồng trên bàn, mở nó ra, da đầu cô giật giật mấy cái, anh ta có cần biến thái tới mức độ này không?

"Không được nhìn nam nhân khác? Mạc Quân Thần, đi đường không nhìn người thì để đâm vào người ta à? Điều khoản gì mà vô lý thế? "

"Ha, đã là người của tôi thì chỉ được nhìn tôi."

"Hừ, cứ cho là thế đi, vậy tôi được quyền lợi gì ở vụ này?", cô cười quyến rũ, nhìn thẳng vào Mạc Quân Thần.

"Nói đi."

"Tôi muốn Nghiêm Thị lung lay, sụp đổ càng tốt. Thế nào?", Trác Nhiên đứng dậy đi đến bên cạnh Mạc Quân Thần, quan sát khĩ nét mặt anh ta.

"Chỉ thế thôi? Mà Nghiêm Thị sao? Có hôn ước với em?", đáy mắt Mạc Quân Thần ánh lên tia dò xét khiến cô chột lạnh người một cái.

"Cứ cho là vậy đi. Mà sao anh biết?"

Mạc Quân Thần không trả lời mà kéo cô ngồi lên đùi mình, bên môi cười cười, "Hắn ta hủy hôn, hừm?"

"Việc đó...mà cứ coi như vậy đi."

"Cứ coi như?" Hãn ngờ vực rồi lại không hỏi thêm nữa mà chỉ nói:"
Được thôi, ngoan ngoãn làm người tình của tôi sáu tháng, tôi sẽ giúp em."

"Được."

Có lẽ cô không biết rằng, Nghiêm Triết có bối cảnh không đơn giản như cô nghĩ.

Chương 9

Giao dịch này càng xem lại càng khiến người ta mơ hồ, cô vẫn luôn tò mò, nhưng càng nghĩ lại càng không hiểu.

Mạc Quân Thần thiếu gì nữ nhân mà phải thực hiện giao dịch này với cô? Có lẽ là hứng thú nhất thời của anh ta, chơi đùa nữ nhân trong tay là thú vui của anh ta mà.

Ánh nắng ban trưa chiếu lên khuôn mặt trắng hồng nhỏ nhắn, Trác Nhiên đứng ở vỉa hè gần Mạc Thị để bắt taxi, vừa rồi Mạc Quân Thần muốn đưa cô đến chỗ hẹn nhưng cô đã từ chối, có lẽ cô không muốn anh ta dính dáng đến chuyện hôn ước này.

Điện thoại trong túi xách lại rung, là Nghiêm Triết, không cần nghe cô cũng đoán được mục đích hăn gọi là gì.

Chần chừ một lúc mới ấn nút nghe, cô cố đè nén giọng nói của mình:"
Alo"

" Cô đang ở đâu? Tôi tới đón?"

Giọng nói đầu bên kia vẫn lạnh nhạt như vậy, giọng nói xa lạ đến mức cô sắp không nhận ra.

"Tôi đang đến rồi, không cần."

Cúp máy, cô liền vẫy chiếc taxi màu vàng, cô thật sự chưa sẵn sàng gặp Nghiêm Triết ngay bây giờ.

Bình ổn lại tâm lý, cô trả tiền rồi nhanh chóng đi vào nhà hàng. Nhà hàng này cô đã vào mấy lần mà người ăn cùng cô cũng là anh ta. Khung cảnh quen thuộc, người đứng ở cửa chờ cô cũng quen thuộc, chỉ là thời gian đã khác.

Chỉnh lại mép áo, Trác Nhiên tỏ ra tự tin nhất đi đến trước mặt Nghiêm Triết, cô liếc qua thấy anh ta hơi trau mày.

"Tất cả mọi người đang đợi cô. Vào đó tốt nhất cô hãy im lặng."

Trác Nhiên không nói câu gì, chỉ đi theo phía sau anh ta

Phòng 101, Nghiêm Triết kéo cửa phòng ra, nụ cười ôn hòa, anh lễ phép nói, "Tiểu Hy đến rồi ạ, để mọi người chờ lâu."

Nghiêm Triết kéo đệm ra cho cô, nụ cười dịu dàng mà ghê tởm, cô càng ngày càng buồn nôn rồi.

Cô khẽ cúi đầu chào rồi ngồi xuống, đôi mắt có chút sững sốt lại cố bình tĩnh lại.

Cha mẹ của Nghiêm Triết không hề giống với người mà cô đã biết. Nghiêm Triết, sao anh ta lại dối trá đến mức này?

Họ Nghiêm? Sao cô không nghĩ ra cơ chứ? Nghiêm gia? Chẳng phải là Bá chủ toàn phía nam ư?

Hừ vậy mà còn giả nghèo giả khổ, nếu cô không sống lại với thân xác của Hiếu Linh Hy, có lẽ cô cũng không thể biết được thân thế thật của anh ta- Con trai độc nhất Nghiêm gia.

Sáu năm trước anh ta mới lập nghiệp, nói cái gì mà chỉ có mẹ là chỗ dựa, cái gì mà cần cô ở bên giúp đỡ. Bản thiêu, giả dối. Cô vẫn tưởng mình

hiếu anh ta dù nhưng đến lúc này, cô mới biết cô không hề biết một chút gì về anh ta cả.

Cố nén cơn giận đang trào dâng trong lòng, cô im lặng quan sát sắc mặt của Nghiêm Triết. Anh khẽ nhếch mép, hơi thở sát bên tai cô, "Im lặng là tốt, chút nữa đừng có nói gì, nếu cô ngăn cản, tôi không biết sẽ làm ra loại chuyện gì đâu."

Trác Nhiên cũng chỉ hơi nhếch mép, đôi mắt không nhìn anh ta, nụ cười tươi tắn, " Mọi người ăn đi ạ."

"Ừ, Tiểu Hy ngoan lắm. Con cũng đã mười tám rồi, đến lúc chúng ta nên bàn chuyện đính hôn rồi."

Người đàn ông mặc vest trắng, tuy ông ngồi nhưng cũng có thể nhìn ra thân hình cao lớn, khuôn mặt cương nghị nhưng giọng nói lại ấm áp lạ thường, có lẽ chất giọng ôn hòa của Nghiêm Triết di truyền từ cha anh ta. Nghiêm Triết giống mẹ anh ta hơn, người đàn bà ngồi ngay bên cạnh, nét mặt dịu dàng quý phái. Nghiêm Lăng và Diệu Hoa, cả hai có một câu chuyện tình yêu khiến nhiều người ngưỡng mộ. Nhưng con của họ thì thật ghê tởm.

Trác Nhiên không nói lời nào, cúi gằm mặt xuống, lại nghe thấy tiếng trầm trầm của Cha Hiếu Linh Hy, ông ngồi một mình, mẹ của Hiếu Linh Hy hôm nay không đến, có lẽ hai người ly hôn nên cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều.

"Ha ha, con gái nuôi lớn lại thành con người khác, thật tổn công mà, haha."

"Xin lỗi."

Nghiêm Triết không đợi mọi người nói xong đã vội cắt ngang. Cô luôn suy nghĩ, anh ta có thật yêu chị gái cô không?

Nghiêm Triết nét mặt căng thẳng hẳn, hẳn ngẩng đầu lên nói:" Con xin lỗi, hôn ước này con không thể chấp nhận, con đã có người con yêu rồi, mọi người....Con nghĩ tiểu Hy cũng không thích con, lấy nhau mà không có tình yêu thì thực sự đau khổ."

Căn phòng bỗng lặng như tờ, không khí ngọt ngào, nét mặt mỗi người trầm xuống.

"Cô ta là ai?"

Mẹ Nghiêm Triết lúc này mới mở miệng, bà trực tiếp hỏi người con gái mà anh ta yêu, cô thực sự hồi hộp muốn biết hẳn sẽ nói tên ai.

"Trác Nhiên, cô ấy là người con yêu, tuy cô ấy đã mất nhưng con vẫn không thể quên cô ấy. Mong mẹ và mọi người hãy hiểu cho con."

Cô có nên xông tới giết hẳn luôn không? Đối trá.

Chương 10

Mẹ Nghiêm Triết vô cùng tức giận nhưng vẫn cố nén giận, bà cười cười quay ra nói: "Hiếu Tống, Tiểu Triết nó vẫn còn khờ dại, chưa suy nghĩ kỹ, Hiếu Tống bỏ qua cho."

Cha của Hiếu Linh Hy nét mặt vài phần u ám, ông cũng đang cố đè nén cơn giận, dù sao ông cũng là người từng trải, "Trác Nhiên? Cái tên nghe thật quen tai."

Ông ấy cũng biết cô sao? Suy nghĩ trong đầu cô hiện tại đang rất rối, chuyện ngày càng điên rồ.

Ông ngừng một chút rồi lại nói tiếp: "Có lẽ cậu không biết, Trác Nhiên cũng coi như là con gái tôi."

Con gái? Cô không biết mình là con gái của Hiếu Phú Đăng đấy, chuyện ngày càng đau đầu rồi.

Không chỉ có cô sững sốt mà tất cả người trong phòng đều sững sốt, nhất là Nghiêm Triết.

"Cháu...."

Cha của Hiếu Linh Hy giơ tay cắt ngang lời nói của Nghiêm Triết: "Cậu không cần phải nói nữa, tôi đến đây cũng để hủy hôn ước này, tôi sẽ không để con gái mình chịu khổ vì cậu thêm một lần nữa."

"Cháu...bác.."

"Cậu đừng tưởng tôi không biết, Trác Nhiên là do cậu con bé mới ra đi, nó ra đi còn không thanh thản. Yêu nó? Cậu thật không xứng."

Nét mặt Nghiêm Triết từ hòa nhã trở nên hoảng loạn, có lẽ anh ta không thể ngờ được điều này. Mà thật ra thì bản thân cô cũng không thể ngờ được.

"Ào"

Nghiêm Triết hứng trọn ly rượu vang dó chính tay cha anh ta hất, bộ dạng anh ta bây giờ thật khiến người khác kinh tởm.

"Nghiêm Triết, thời gian gần đây con đã làm ra loại chuyện ghê tởm gì hả? Cha mẹ dạy con thế nào?"

"Ha Ha, anh chị đừng nóng vội, để tôi nói hết đã. Cha mẹ ruột của Trác Nhiên là Trác Hoan và Mộc Kha, hai người đó hai đứa con là Trác Nhiên và Trác Y. Bảy năm trước hai người ly hôn, Trác Y theo cha còn Trác Nhiên theo mẹ, nhưng vài năm sau Trác Hoan qua đời, hai năm sau khi Mộc Kha bị ung thư mà đi sang nước ngoài để cho con gái của cô ấy không lo lắng, sau đó tôi đã gặp cô ấy...haizzz", ông thở dài một hơi rồi lại nói tiếp," Khi đó tôi rất yêu cô ấy nên đã dùng đủ mọi cách để cô ấy chữa bệnh, cuối cùng cô ấy đã chấp nhận tôi. Hai chúng tôi kết hôn, nhưng chỉ sau hai năm cô ấy lại bỏ tôi mà đi." Ánh mắt của ông trầm hẳn xuống, bên môi lại hơi nhếch lên, ông đang nhớ lại quãng thời gian đau khổ ấy." Trước khi mất, Mộc Kha có nhờ tôi chăm sóc con của cô ấy, tôi mới biết Trác Nhiên, tôi vẫn luôn theo dõi và giúp đỡ nó, nhưng số mệnh đã định, nó còn trẻ mà..."

Nước mắt trong hốc mắt lặng lẽ chảy xuống, cô không dám ngẩng đầu lên, cô sợ tất cả mọi người nhìn thấy khuôn mặt yếu đuối của cô bây giờ. Mẹ của cô hóa ra không phải bà tàn nhẫn bỏ cô mà đi, vậy mà cô đã từng hận bà, hận bà đã bỏ cô lại một mình. Tiền bà gửi hàng tháng cô còn từng ném vào mặt bà mà chê bần. Cô thật sự độc ác.

Hiếu Phú Đẳng chỉ tay vào mặt Nghiêm Triết, nét mặt căm hận:" Chính cậu, cậu hại chết nó, tôi sẽ không để Hy Hy một lần nữa bị cậu lợi dụng."

"Rằm."

"Nghiêm Triết, mà...mà...mà.... " Cha Nghiêm Triết tức giận đập bàn, tay ông chỉ thẳng vào mặt Nghiêm Triết, mặt đỏ bừng không nói lên lời, ông không ngờ con trai mình lại như vậy.

Me Nghiêm Triết bên cạnh đỡ lấy ông ta, nét mặt lo lắng," Bình tĩnh, bình tĩnh đi ông."

"Bà bảo tôi bình tĩnh sao được? Nhà họ Nghiêm từ trước đến nay trong sạch thẳng thắn, nó...nó không phải con trai tôi..khụ khụ."

"Cha...con."

Mặt Nghiêm Triết đỏ lựng, anh ta chắc ăn chưa phải chịu sự xấu hổ như vậy bao giờ.

Trác Nhiên lén lấy vạt áo lau nước mắt, cô ngẩng đầu đối mặt với tất cả mọi người.

"Cha, hai bác, chuyện đau lòng không nên nhắc lại, con đến đây cũng để từ hôn, con xin lỗi."

"Tiểu Hy, con..."

Đôi mắt Trác Nhiên sắc lại, nét mặt lại tỏ ra bình tĩnh khác thường," Nghe nói Nghiêm Triết sắp kết hôn với Trác Y, cả hai cũng có con luôn rồi, con cũng không thể nhẫn tâm phá hoại hạnh phúc của người khác, con xin lỗi."

"Con hơi mệt, con xin phép trước. Cha mình về thôi."

"Ừ."

Để lại Nghiêm Gia trong phòng, cô thấy quá mệt mỏi, mệt mỏi phải đối mặt với sự giả dối, ngày ngày phải mang khuôn mặt này. Thật giả dối.

Từ này, Cô là cô, không phải sống trong vỏ bọc Hiếu Linh Hy nữa, cô phải mạnh mẽ để đối mặt với khó khăn phía trước, yếu đuối như vậy là quá đủ rồi.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 11

p/s: Tố đổi cách gọi Nghiêm Triết từ Anh ta thành Hấn nhé.

Lắc lắc ly rượu vang trong tay, nam nhân khẽ cười cay đắng, đôi mắt hấn lên tia máu khiến người khác sợ hãi vô cùng.

Ly rượu bỗng bị bóp nát, dưới sàn đầy những mảnh thủy tinh vãi vụn, anh nhìn vào người đối diện, nói: "Tôi bảo cậu coi chừng cô ấy, mọi thông tin của cô ấy đều phải báo cho tôi, vậy mà cô ấy mất rồi cậu không báo cho tôi."

"Cậu bình tĩnh, tôi sợ cậu phát điên đi tìm cô ấy." Nam nhân phía đối diện có vài phần sợ hãi nhưng đa phần là lo cho người đối diện.

"Ha, giờ cô ấy mất rồi, tôi thậm chí còn không được nhìn cô ấy lần cuối. Là cậu thì sao? Hả?", chai rượu trên bàn cũng bị anh ném đi, bàn làm việc hiện tại chỉ toàn là một đống rác.

"Cậu bình tĩnh đã, cậu có nhìn cô ấy lần cuối đi nữa thì cô ấy cũng không biết cậu là ai đâu."

Nam nhân hơi ngẩng đầu lên, bỗng như nhận ra điều gì, anh cười cười: "haha đúng rồi, cô ấy đâu có biết tôi là ai cơ chứ. Nhưng cái chết của cô ấy, điều tra rõ cho tôi."

Người đối diện ngập ngừng, nói: "Thông thông tin tra ra được thì người hại cô ấy chính là....chính là...."

'Nói.'

"Nghiêm Triết. Nghiêm Triết hẳn lái xe đâm cô ấy, đáng lẽ không chết nhưng...nhưng hẳn còn rút ống thở của cô ấy."

Ánh mắt anh trở nên đáng sợ đến tột đỉnh, mái tóc rối tung lên, cằm anh mới một ngày mà đã lún phún râu, viền mắt thâm cuồn. Nỗi buồn đến quá nhanh, quá đột ngột khiến anh chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

"Mục đích của hẳn là gì?"

"Chiếm Trác Thị, vì Trác Y theo cha nên có được quyền thừa kế còn Trác Nhiên theo mẹ, hẳn đá Trác Nhiên để kết hôn với Trác Y."

"Ha Ha, được lắm, tôi đã nhường hẳn ta một nước nhưng hẳn lại phá hủy nó. Vậy thì đừng trách." Anh ngừng lại rồi nói tiếp: "Điều tra kỹ lưỡng về Nghiêm Thị, tôi phải cho hẳn cả đời sống trong nỗi nhục không thể ngóc đầu dậy."

"Mạc Quân Thần, vậy quá liều lĩnh, làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới quan hệ giữa Nghiêm Thị và Mạc Thị."

Mạc Quân Thần cười lạnh nét mặt u ám: "Tôi tự có cách giải quyết."

"Vậy còn Hiếu Linh Hy?"

"Ha, cô ta? Sao?"

"Cô ta không phải Trác Nhiên."

"Tôi biết, cô ta không thể nào được so sánh với Trác Nhiên của tôi. Nhưng tôi muốn xem cô ta định làm gì."

"Được, tôi đi đây."

Mạc Quân Thần không nói, chỉ mở tủ rượu lấy một chai khác, mở nắp trực tiếp uống, hơi cay sặc thẳng vào mũi. Hơi cay đem anh trở về cái ngày

của ba năm trước, mùi hương nhài mát dịu khiến anh quyến luyến.

Ba năm trước, anh bị người khác đuổi giết, chính cô là người giúp anh thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc. Cô ngồi trên chiếc xe thể thao đỏ rực, quyến rũ vẫy tay cứu anh một mạng. Anh không tin vào tiếng sét ái tình gì đó, nhưng anh lại yêu cô ngay giây phút ấy. Nhưng yêu thì sao khi mà anh ở ngay trước mắt cô mà cô cũng không nhận ra anh? Trong mắt cô chỉ có hăn, tên bắn thiu ấy.. Có lúc anh tự ghét bản thân mình nhưng rồi vẫn không kìm được mà yêu cô nhiều hơn.

Mẹ anh nói rằng: nếu yêu thì phải khiến mình yêu hạnh phúc. Anh yêu cô, dù cô vui vẻ ở bên hăn, anh cũng vui. Cơ mà chính điều đó lại hại cô, hại cô chết cũng không thể nhắm mắt.

Hạn, anh tự hận bản thân mình năm đó không cướp cô về bên mình, không đem cô chiếm thành của mình.

Tay Mạc Quân Thần nắm chặt lại, hai lông mày nhăn lại, giọng anh khàn khàn mang hương vị rượu vang anh vừa uống:" Nghiêm Triết, đợi đấy."

Đêm hôm qua, một trận mưa lớn như trút nước xuống thành phố khiến không khí mát đi rất nhiều, ánh nắng không rát như mọi khi.. Mặt trời mới sáu giờ sáng đã vươn qua cửa sổ chiếu lên thân hình mềm mại đang nằm trên giường.

Trác Nhiên mệt mỏi về nhà ngủ một giấc đến sáng, nét mặt phờ phạc, bụng thì đói meo. Hôm qua chưa ăn được gì đã về, bụng cô hiệ tại đang kêu réo ầm ĩ.

Vệ sinh cá nhân xong, Trác Nhiên lê chân đến bên tủ lạnh tìm đồ ăn.

"Oáp, lại mì."

Với lấy hai quả trứng, một gói mì và ít rau cải, Trác Nhiên lấy chân đẩy cửa tủ lạnh rồi chuẩn bị nấu nướng, cũng đã mấy ngày cô chưa vào bếp.

Khẽ ngâm nga vài ca khúc nào đó, cô vui vẻ rửa chảo để nấu mì xào, rau sạch được thái để vào rổ, gia vị được để một góc.

" King koong"

Tiếng chuông cửa khiến Trác Nhiên hơi giật mình, tắt bếp, cô đi ra mở cửa:" Mới sáng sớm mà ai đã gọi rồi."

"Mạc Quân Thần?"

Mắt Trác Nhiên mở to, Mạc Quân Thần đến nhà cô sớm như vậy làm cái gì chứ?

Cô chột quan sát kỹ khuôn mặt của anh ta, râu lún phún, hai mắt nhìn có vẻ mệt mỏi, nhưng bên môi lại nở nụ cười lạnh nhạt đó.

Anh đẩy cô sang một bên rồi cởi giày đi vào nhà, khắp phòng tràn ngập mùi thức ăn, cô đi theo sau anh khẽ mở miệng:" Có chuyện gì mà đến sớm như vậy?"

"Không có việc không thể đến sao?' ngừng một chút, anh ngử ngử,"
Nấu ăn sao?"

Cô hồ hững đáp lại," Đang nấu mì gói."

Anh đột nhiên nghi ngờ hỏi lại, giọng có chút ngạc nhiên:" Mì? Hiếu Tiểu thư mà cũng ăn mì sao?"

"Mạc Tổng cũng biết đến món mì gói sao?"

"Coi như em lợi hại, nấu cho tôi một bát."

"Chờ chút."

Hiếu Linh Hy thật sự khiến anh phải ngạc nhiên rồi.

Chương 12

Trác Nhiên bưng hai bát mì lên bàn ăn, vẻ mặt vài phần lo lắng, giọng nói nhỏ nhẹ đi vài phần: "Ăn thử đi, không hợp khẩu vị của anh thì kệ nhé."

Anh không nói gì chỉ nhìn chăm chăm vào bát mì đang bốc hơi, tay cầm lấy đôi đũa cô đưa cho, nét mặt có vài phần miễn cưỡng: "Hiểu Tiểu Thư, liệu có độc không đây?"

"Có độc đừng ăn." Trác Nhiên tức giận ngồi xuống ghế ăn luôn phần mì của mình, mặc cho Mạc Quân Thần còn đang phân vân lo lắng phía đối diện.

Nhìn cô ăn ngon lành, trong lòng anh bỗng ấm áp lạ thường, cảm xúc không biết từ đâu tựa như mật ngọt tiến thẳng đến tim anh, Mạc Quân Thần lại cầm đũa lên gắp mì trong bát.

"Không tệ."

"Có độc đấy."

"Ha."

Dù sao cô cũng mới mười tám tuổi không tránh nổi tình tình vẫn còn trẻ con, anh cười cười tiếp tục ăn hết bát mì.

Lấy giấy lau miệng, Mạc Quân Thần cầm cốc nước cô vừa uống đưa lên miệng uống cạn, khẽ nói: "Tối nay có tiệc mừng, đi với tôi đến Mạc gia."

Cô lúc này mới ngẩng đầu, "Mạc gia? Tôi ư?"

Anh gật đầu, nét mặt có chút gì đó khác lạ, anh không nói cho cô biết rằng, cô chính là người con gái đầu tiên anh dẫn về Mạc gia.

"Đến đó tốt nhất đừng nên nói nhiều về quan hệ của chúng ta."

"Được."

Trác nhiên lấy khăn lau miệng, đứng dậy dọn đồng bát đĩa vừa ăn, chợt quay đầu lại: "Sao lại là tôi?"

"Người tình."

"Người tình nào anh cũng dẫn đến Mạc Gia sao?"

Mặt anh có chút lạnh đi nhưng vẫn giữ giọng nói khó phân biệt được cảm xúc đó: "Việc đó em không cần biết. Đến đó gọi tôi là Quân Thần, em có thù oán với tôi hay sao mà đến tên của tôi cũng không thèm gọi?"

Hừ cô cũng không thèm nhưng vì bản hợp đồng thối nát đó cô đành phải chấp nhận.

"Tôi muốn có được sự chú ý của Mạc Tổng còn không được, ai lại muốn chuốc thù oán vào người."

"Mạc Tổng?"

"À, tôi không quen."

Anh bỗng nhếch môi, nét mặt có chút khinh miệt thấy rõ: "Đêm đó không phải em đã gọi tên tôi đến khàn cả giọng ư?"

Trác Nhiên quay mặt đi, tức giận đến tột đỉnh, người gọi tên là Hiểu Linh Hy chứ không phải cô, "Cũng chỉ là tình một đêm, Mạc Tổng có cần lưu luyến như vậy không?"

"Ha Ha, dù chỉ là một đêm thôi cũng đủ quen thuộc rồi."

"Đây liệu có phải là phúc phận của tôi?"

"Cứ cho là như vậy đi." Anh không cười nữa, đứng dậy đi đến ôm phía sau cô thì thầm, hơi thở ấm nóng phả vào sau gáy cô," Năm giờ có mặt tại nhà tôi, tôi đã cho người chuẩn bị đồ ở đó, đợi tôi, tôi sẽ đón em."

Tay bê đồng bát khẽ run nhẹ," Tôi không biết địa chỉ nhà anh."

"Vậy ư?"

Mạc Quân Thần xoay người Trác Nhiên lại nhìn thẳng vào mắt cô khiến Trác Nhiên hơi sợ hãi, định lùi nhưng sau lưng lại bị Mạc Quân Thần ôm chặt. Mạc Quân Thần cúi đầu hôn lên đôi môi hơi khô của cô, một tay nắm vào ót khiến cô không thể phản kháng, đầu lưỡi luồn vào trong miệng một cách thành thạo. Trác Nhiên cả người vô lực, bát đĩa trong tay rơi xuống đất xoảng một cái khiến cô bừng tỉnh nhưng Mạc Quân Thần đâu dễ bỏ qua, anh ép cô vào tường dụ dàng hôn cô.

Môi bị hôn mà hơi sưng đỏ, Mạc Quân Thần lấy ngón tay cái miết nhẹ môi Trác Nhiên, bên môi nở nụ cười quyến rũ," Không nhớ được nhà tôi, phải phạt. Lần sau không phải phạt đứng thế này đâu."

Trác Nhiên đang ngẩn ngơ lại thấy anh kề sát vào mặt mình lần nữa, mặt cô hơi đỏ, giọng nói hơi ấp úng:" Anh, anh lại...lại định làm gì?"

"Phì... Nhà số 10 Khu Biệt Thự phía Đông. Đến nói sẽ có người mở cửa cho em."

"Ờ...ừm."

Anh hôn một cái lên trán cô rồi quay đầu đi ra cửa, tiếng của anh còn vọng lại:" Đến đúng giờ, tôi không thích những người trễ hẹn."

Giật mình hoàn hồn, Trác Nhiên khinh bỉ bản thân một nghìn lần vì bị nhan sắc của Mạc Quân Thần dụ dỗ, vừa rồi bị anh ta hôn, tim của cô đã như đánh trống trong lồng ngực rồi.

Lắc đầu nguây nguẩy ném hình ảnh vừa rồi ra khỏi đầu, Trác Nhiên lại chán nản đối mặt với công việc Diễn Viên của mình.

"Sáu tháng thôi, cố lên."

Vừa đặt mua một chiếc xe thể thao đỏ, cô vẫn như xưa luôn ưa thích những thứ màu đỏ, quyến rũ đến chói mắt.

Lái xe thẳng đến công ty, Trác Nhiên giao xe cho bảo vệ rồi thong thả tiến vào thang máy, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ thu hút mọi ánh nhìn. Trác Nhiên của ngày hôm nay không ngu ngốc mù quáng nữa, Trác Nhiên hiện tại quyến rũ tự tin. Cô không tin không thể khiến chó Nghiêm Thị phá sản.

Dáng vẻ kiêu sa, thân hình nóng bỏng, nét mặt khả ái mỉm cười như gió xuân che giấu sự lo lắng trong cô.

"Diễn xuất ư? Thử một lần vậy."

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Xe của Trác Nhiên để lại công ty còn cô chuẩn bị theo xe công ty đến địa điểm quay phim. Trước khi đi cô đã đọc qua kịch bản, khá là thú vị nói về tình yêu của cô nàng nhạc sĩ tâm yêu Chàng ca sĩ nổi tiếng, nhưng kết thúc lại mở, cô đang cố tưởng tượng xem gạch đá cô nhận được có đủ xây biệt thự không đây.

Ngồi trên xe cố lẩm bẩm lời thoại, may mắn là cô có trí nhớ tốt nên việc học thuộc kịch bản không đến nỗi quá khó, chỉ sợ diễn không tốt sẽ bị mắng thôi.

Từ công ty đến địa điểm quay phim mất ba tiếng ngồi xe, cửa kính ô tô hạ xuống, trước mắt cô là màu xanh biếc của biển, gió thổi đến mát rượi, cô vén mái tóc bị gió thổi bay, cô mỉm cười chào người trong đoàn phim.

Cô có tìm hiểu qua cách diễn xuất của Hiếu Linh Hy, khuôn mặt của cô ấy tuy có chút non nớt nhưng lại rất quyến rũ bởi Hiếu Linh Hy không đi theo phong cách ngây thơ thuần khiết mà theo quyến rũ nóng bỏng. Bộ phim này Hiếu Linh Hy được đóng vai chính, vai diễn này trái ngược với phong cách thường ngày của cô, có lẽ cô ta muốn thử thách bản thân cũng nên.

Nhưng đó cũng là một may mắn đối với Trác Nhiên, cô không có được sự quyến rũ chết người như Hiếu Linh Hy nên cũng giảm bớt một phần lo lắng trong cô.

"Chào đạo diễn Úc.Chào mọi người."

Trác Nhiên mỉm cười với tất cả mọi người rồi cúi đầu chào, có vẻ mọi người thấy lạ nên tất cả đều quay lại nhìn cô. Cô không phải là Hiếu Linh Hy, thấy lạ cũng đúng thôi.

Trong khi mọi người quay cảnh của mình, cô ngồi quan sát tất cả mọi người. Bộ phim được đầu tư nên mới có thể mời được Ảnh Đế đang làm mưa làm gió tại thị trường giải trí như vậy- Dạ Hiên, nhưng có vẻ anh ta cũng chẳng hứng thú với bộ phim cho lắm, mặc dù là nam chính nhưng nét mặt anh ta quả thực khiến người khác khó chịu.

Quản lý của Dạ Hiên cầm ô che cho anh ta, Trác Nhiên bĩu môi, thật sự cô đang không hiểu anh ta có gì hay ho nữa.

Thấy Dạ Hiên đến gần mình, Trác Nhiên liền quay đầu tránh ra chỗ khác, nhưng có vẻ anh ta không định buông tha cho cô.

"Hiếu Tiểu Thư hôm nay đến sớm quá, không phải để mọi người chờ mấy tiếng đồng hồ nữa rồi."

Tay quản lý của anh ta hình như là đồng tính, tóc nhuộm hồng, cất giọng éo lá khiên Trác Nhiên nổi hết da gà, trên tay còn cầm chiếc quạt cũng màu hồng phe phẩy trước mặt.

Trác Nhiên nghe thấy vậy quay đầu ra nhìn, cô chỉ thấy Dạ Hiên đang cười cười, nụ cười đẹp nhưng lại mang mùi phần đều giả.

"Tiểu Hy, anh biết em buồn vì anh đá em, nhưng em không cần vì thế mà đi quyến rũ đàn ông chứ?"

"Quyến rũ đàn ông?"

"Mạc Quân Thần, tổng tài Mạc Thị, anh có nói sai không?"

Cô cười cười, quan hệ của Hiếu Linh Hy khá phức tạp, mới chỉ có mấy ngày mà đã xảy ra bao nhiêu là chuyện.

"Ha, cảm ơn Ảnh đế đã quan tâm, anh với tôi dù sao cũng chẳng có quan hệ gì."

"Anh đá em là anh có lỗi, tối nay tại nhà hàng ăn hải sản lần trước chúng ta tới, coi như anh xin lỗi, được không?"

Giọng Dạ Hiên rất ấm, lại rất nam tính, anh ta bỗng cười hiền hòa ghé sát vào tai Trác Nhiên khiến cô hơi rùng mình vội tránh.

"Xin lỗi, tôi dạo này hơi bận, tôi nay lại có hẹn rồi. Thành thật xin lỗi anh."

Lông mày anh ta chột cau lại, nét mặt có chút giận dữ, nắm chặt bả vai của Trác Nhiên, "Hẹn với Mạc Quân Thần?"

"Đúng vậy thì sao?"

Mạc Quân Thần không biết xuất hiện từ bao giờ, đằng sau khuôn mặt bình thản của anh không biết chất chứa bao nhiêu sự chết chóc trong đó. Anh tiến đến kéo cô về phía mình hơi nhăn mày, "Lần sau tránh xa hẳn ta ra."

Dạ Hiên nghe xong vô cùng tức giận, mặc cho quản lý bên cạnh đã ra dấu ngăn cản nhưng anh ra vẫn không thèm để ý.

"Mạc Tổng cũng chỉ dùng đồ tôi đã bỏ đi thôi sao?"

Anh hơi nhếch môi, nói: "Đồ bỏ đi có hai loại, một là không thể dùng nên bỏ đi, hai là dùng chán rồi mới bỏ đi. Dạ thiếu chắc là loại một nhỉ. Mà Hy Hy cũng không phải đồ vật, nên tốt nhất Ảnh Đế nói chuyện cẩn thận một chút."

Mạc Quân Thần cố tình nhấn mạnh chữ "Ảnh Đế" anh đe dọa một cách trắng trợn quá đấy.

%

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 14

"Lời thoại của em là lồng vào, không cần phải học thuộc, đi theo anh một lát."

Mạc Quân Thần nét mặt dịu dàng nhìn Trác Nhiên mặc kệ Dạ Hiên đang nhìn anh bằng ánh mắt tức giận, muốn chọc anh đâu có dễ như vậy.

Trác Nhiên lẻo đẹo theo Mạc Quân Thần vào trong xe của anh, nét mặt anh tuy không thay đổi nhưng có thể thấy được sơn thịnh nộ đang kéo tới. Anh kéo Trác Nhiên khiến cô ngã ngay xuống ghế, thân hình to lớn của Mạc Quân Thần đè lên không khí trở nên vô cùng ám muội.

"Có phải điều kiện trong hợp đồng không rõ ràng không?"

"Rất rõ." Cô hơi tránh né nhưng vẫn nhìn thẳng vào Mạc Quân Thần để trả lời khiến anh đột nhiên có vài phần khó chịu.

"Thế sao vẫn gằn gủi hằn ta, hửm?" Anh sờ cằm Trác Nhiên, cô không biết đây có phải là thói quen của anh không nhưng mỗi khi gặp cô anh luôn là thế với cô.

"Tôi đâu có gằn gủi với hửn."

"Phải không? Tốt nhất đừng có khiến tôi giận, đã là người của tôi thì nên biết điều một chút."

"Tôi biết."

"Tốt, thưởng cho một nụ hôn." Nói xong chưa kịp để cô tiếp thu đã hung hăng hôn cô, đầu lưỡi anh nhanh chóng luồn qua kẽ răng hút hết vị ngọt

trong miệng cô, Trác Nhiên theo quán tính mà nhắm mắt lại.

Môi anh rời môi cô còn lưu luyến liếm qua một cái cười mỉm:" Thụ động, lần sau chủ động một chút."

Mạc Quân Thần đứng dậy đồng thời kéo Trác Nhiên đứng dậy luôn, anh chỉnh lại cổ áo hơi nhăn của cô nhìn cô không nói.

"Tôi tưởng anh không công khai mối quan hệ này."

"Tôi đột nhiên lại muốn."

"Muốn trêu tức Nghiêm Triết?"

Anh hơi nghiêng đầu, tinh cách của anh rất khó hiểu, lúc thì lạnh, lúc thì nóng, lúc lại ôn hòa đến đáng sợ, dường như không ai có thể nắm bắt được tính cách của anh.

"Phải thì sao, không phải thì sao?"

Cô cười cười, đối với cô mà nói cũng chẳng thiệt hại gì cả," Chẳng sao cả."

Anh lại theo thói quen sờ cằm cô," Tránh xa tên Dạ Hiên đó, hần cũng không phải dạng tốt đẹp gì. Bị đá cũng không phải chuyện về vang gì."

"Tôi biết rồi, mọi người sắp diễn rồi, tôi đi đây."

"Phim này tôi đầu tư vào, việc gì phải vội, không phải ngày nào em cũng kiên trì đến muộn ư?"

"Kiên trì?"

Anh không nói gì mà chỉ nhìn cô cười, nụ cười hiếm gặp ấy thật khiến người khác say mê, bình thường anh chỉ nhếch mép lên cũng đủ khiến tim

nữ giới xõn sang rồi.

Nói đến Dạ Hiên thì anh ta đẹp hơn Mạc Quân Thần, da của anh ta được chăm sóc tốt nên khá mịn màng, lại thêm vài phần quyền rũ của đàn ông trưởng thành khiến người khác giới không thể cưỡng lại được. Hẳn ta mới bước vào giới giải trí không lâu thì đã được làm Ảnh đế quả thật không phải hạng tầm thường. Hiểu Linh Hy có vẻ còn trẻ nhưng đầu óc tính toán cũng rất kỹ lưỡng tiếp cận toàn với hạng người khó có thể động vào.

Cảnh một là cảnh nữ chính ngồi đánh đàn còn nam chính hát, tuy vào diễn chỉ dễ như vậy nhưng với người mới diễn lần đầu như Trác Nhiên thì cũng phải quay lại mấy lần, tất nhiên đạo diễn không dám trách cô nhưng càng như vậy càng khiến cô cảm thấy bản thân vô dụng.

Trác Nhiên ngồi bên móm đá, Dạ Hiên thì đứng dang hai tay tận hưởng không khí trong lành của biển, Dạ Hiên khẽ nói theo lời thoại: "Đào Tử, im lặng nhiều khi cũng tốt nó khiến con người giấu đi được rất nhiều tâm sự."

Trác Nhiên lại cúi đầu đánh đàn, anh mắt cô rất nhập tâm rồi lại nhìn bóng lưng Dạ Hiên đầy cảm xúc phức tạp. Tất cả mọi người không biết rằng người cô nghĩ đến trong đầu lúc đó chính là Nghiêm Triết, phức tạp là bởi cô vừa hận lại vừa yêu hẳn ta, hiện tại tuy đã bình tĩnh lại nhưng nhắc đến mà lòng vẫn không khỏi đau đớn, nước mắt vô thức chảy ra.

"Cắt Cắt, Hiểu tiểu thư diễn rất tuyệt, cảm xúc chất chứa rất nhiều, nghỉ một chút cứng ta tiếp cảnh mới."

Ngồi xuống ghế, Thái Thái chạy đến mang cho cô chai nước và một chiếc khăn lau mặt, bên cạnh thợ trang điểm cũng đang tắt bật trang điểm lại cho cô.

Dạ Hiên lại tiến đến ngồi xuống ghế bên cạnh Trác Nhiên, "Tiểu Hy lớn rồi, cảm xúc cũng quá lớn thì phải."

Cô không quan tâm hẳn, tay cầm lấy điện thoại xem tin nhắn của ai đó, đến liếc cũng không liếc hẳn một lần.

"Có kim chủ mới là như vậy sao?"

Mấy người trang điểm biết ý liền đi ả chỗ khác, đến Thái Thái cũng viện cớ tráng xa, cô lúc này đành phải ngẩng đầu.

"Dạ Thiếu có phải vẫn lưu luyến tình cũ muốn cùng tôi hàn gắn không? Dù sao cũng là Ảnh đến không cần phải lân la xin chút tình từ tôi chứ?"

Quản Lý của Dạ Hiên ngoe nguẩy đứng bên cạnh hẳn nghe xong thì tức ói máu liền chống nạnh chỉ tay vào Trác Nhiên:" Cô nói chuyện như thế à? Tôi nói cho cô biết, Dạ Thiếu là người đá cô chứ không phải là cô đá cậu ấy, người xin tình là cô mới đúng."

"Phải vậy không? Tôi nhớ là bản thân chưa hề bắt chuyện với hai người. Có phải bận rộn quá mà đầu óc cũng lú rồi không?"

"Cô..." Dạ Hiên gạt tay quản lý của anh ta, nét mặt u ám đi vài phần:" Tiểu Hy có vẻ ăn nói thú vị hơn trước rồi đấy. Nên anh sẽ chấp nhận lời thỉnh cầu quay lại của em, em thấy sao?"

"Tôi thỉnh cầu anh? Hờ, xin lỗi như anh thấy đấy, giờ người tôi yêu là Mạc Tổng của Mạc Thị."

"Hắn ta không phải người có thể dây vào, em bỏ hẳn ngay đi." Dạ Hiên đổi giọng nhìn có vẻ rất nghiêm túc.

"Anh có quyền gì?"

Ánh mắt Dạ Hiên ánh lên một tia lạnh lẽo rồi lại hiện lên một hồi tự giễu," Đúng, giờ thì không có quyền gì. Nhưng sau này nhất định sẽ có."

Hắn ta nói xong câu đó liền bỏ đi để mình Trác Nhiên ngồi đó không hiểu chuyện gì xảy ra, cô bắt đầu thấy đau đầu rồi đấy.

"Thái Thái có mang thuốc đau đầu không?"

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Thật sự về mặt diễn xuất thì Trác Nhiên vô cùng non nớt, vì cô mà Dạ Hiên phải quay đi quay lại mấy lần cùng cô, thật sự trong thâm tâm có vài phần áy náy.

Mặt trời lặn quả thật khiến tâm hồn con người thoải mái, nước bản dâng lên trên mỏm đá cô đang ngồi, ánh mắt nhìn ra xa, bầu trời vàng cam chiếu lên mặt cô chút ánh nắng yếu ớt cuối cùng của một ngày, đã rất lâu rồi cô không đi ngắm hoàng hôn, cảnh vẫn đẹp nhưng tâm trạng lại trống trải. Nước biển mơn man bàn chân cô như muốn cùng cô chơi đùa, nhưng tâm cô nhớ về thời điểm năm năm trước, cô và Nghiêm Triết cũng đã từng ngắm hoàng hôn, cùng nhau chơi đùa trên cát, nghĩ đến đó, nước mắt lại không kìm được mà lặng lẽ rơi xuống.

Trời bỗng đổ mưa, không biết là giúp cô che đi những giọt nước mắt hay là trách cô ngu ngốc mãi vẫn chìm trong những ngày tháng xưa?

Tiếng gọi vang vọng trong cơn mưa, gió thổi qua tai lẫn át hết âm thanh khác, mưa tấp vào mặt đau rát, nước mắt nóng hổi lại theo đó mà tuôn ra, mắt cũng mờ đi khiến cảnh mưa càng thêm mờ ảo hơn. Áo trắng mỏng manh ướt đẫm nước dính vào cơ thể càng thêm lạnh lẽo, lạnh đến nỗi cả người như cứng đờ lại, muốn cử động nhưng lại không thể cử động.

Vòng tay ấm áp như một mũi tiêm khiến cô giật mình thoát khỏi trạng thái mất hồn, bên tai nghe thấy tiếng thở dồn dập của đàn ông, lại nghe thấy tiếng mắng chửi thô tục lạ lẫm: " Mẹ kiếp, em phát điên cái gì thế hả? Hy Hy đứng dậy."

Cô mỉm cười nhưng lại không hề lên tiếng, cô cũng không biết mình phát điên cái gì nữa, quá khứ đau đớn, mỗi lần nhớ đến lại như vết thương chưa đóng vẩy bị đụng phải, đau đến rơi nước mắt.

Cô không nói, quay lại ôm chặt lấy người đàn ông tham lam muốn chiếm lấy hơi ấm kia, ôm chặt cơ hồ nghe được nhịp tim hơi nhanh của người đó.

Mạc Quân Thần bế thốc cô lên, anh không biết đã có chuyện gì xảy ra với cô nhưng nội tâm anh như có thứ gì đó sắc nhọn cứa nhẹ vào, tuy không gì máu nhưng cũng xước ra xước thịt.

"Phát điên thì phát điên đừng có tự hành hạ bản thân mình, tôi không muốn người tình của tôi một ngày nào đó bị bệnh sắp chết."

Cô lại cười, ngơ ngẩn nhìn anh bế cô đi đến khách sạn gần đó, vòng tay vững chắc ấy khiến cô yên tâm mà thiếp đi.

Đến khách sạn thì cả hai đã sũng nước, nước mưa chảy từng giọt lớn ướt một quãng nơi anh đứng, giọng anh đánh lại: "Một phòng Vip, nhanh lên."

"Mạc Tổng, đây ạ, phòng 201." Cô lễ tân sợ sệt nhìn anh, đôi mắt còn không quên liếc nhìn cô gái được Mạc Quân Thần bế, trong lòng thầm ghen tị không thôi, chỉ là bởi cô có muốn cũng không được cái diễm phúc ấy.

Đi đến đâu thảm trải sàn lại ướt đến đó, nhưng anh không quan tâm, ôm cô vác lên vai, tay còn lại mở khóa cửa, anh đặt cô vào bồn tắm lớn, anh mắt đột nhiên có chút phức tạp, anh đã từng tắm cho một cô gái, nhưng cô gái đó mãi mãi không thuộc về anh.

Lại vác cô lên vai, tay kia vắn nước sao cho nước đủ ấm, anh ngồi lên mép bồn, tay thành thạo cởi hết váy áo của cô, nhẹ nhàng đặt cô vào bồn tắm. Tay anh vuốt ve người Trác Nhiên, nhưng đôi mắt anh lại như phát điên, đầu óc chỉ nhớ đến cô gái ba năm trước say rượu cởi quần áo trước

mặt anh, ngu ngốc, thật ngu ngốc. Anh vội vã tắm cho Trác Nhiên rồi lau người cho cô bế cô lên giường.

Cô có một đêm không mộng寐.

Tỉnh dậy thấy người hơi mỏi, mũi cũng bị ngạt, giọng nói khàn khàn, cô ốm rồi.

Mạc Quân Thần đẩy cửa bước vào, mặt đen lại, cất giọng khó chịu:" Hôm qua phát điên còn hôm nay phát sốt, thấy được mức độ điên của em chưa hả?"

"Tôi làm gì?"

"Hừ không phải là lại nhớ đến tên Dạ Hiên đó?"

"Không liên quan đến hẳn."

"Hay Nghiêm Triết? Hừm." Nghe đến tên hẳn, ánh mắt cô có chút lảng tránh, cô thật sự không muốn nhắc tới hẳn. Nhưng sao có thể qua được ánh mắt nhạy bén của Mạc Quân Thần, anh đi đến bên cô khẽ sờ sờ vết sẹo dưới cằm cô, vết sẹo này do anh chạm vào nhiều nên cô mới biết.

"Yêu hẳn?"

Cô thoát khỏi bàn tay anh, ánh mắt nhìn đi nơi khác:" Không."

Anh không buông tha,tay giữ chặt cằm cô không buông:" Nhìn thẳng vào mắt tôi, nói."

"Hừ tôi không yêu hẳn."

Anh nhếch miệng lên, nét mặt đành lại nhìn thẳng vào mắt cô:" Hừ yêu đến hận đúng không? Tốt hơn hết đừng nghĩ đến người đàn ông khác dù là sau lưng tôi cũng không được, tôi không chắc tôi sẽ làm ra chuyện gì đâu."

Thấy anh nhìn chăm chăm khiến cô hơi sợ hãi, nét mặt có chút không tự nhiên nói: "Tôi biết rồi."

"Ngoan." Mạc Quân Thần lại cười, tay xoa đầu cô khiến cho người khác ảo tưởng về tình yêu của anh.

Cô lại như nhớ ra điều gì rụt rè hỏi lại: "Đêm qua, anh thay đồ cho tôi à?"

"Hừ em nghĩ là ai? Chỗ nào trên người em tôi còn chưa chạm qua sao?"

Chương 16

"Bây giờ mấy giờ rồi? Tôi còn phải quay phim." Trác Nhiên quay ra hỏi Mạc Quân Thần đang ngồi bên cạnh.

Anh không quay lại chỉ trả lời nhàn nhạt: "Tôi cho đoàn phim nghỉ một ngày rồi."

"Anh cũng thừa tiền quá rồi."

Anh không trả lời vấn đề của cô mà nhắc lại chuyện lần trước cô chưa hoàn thành: "Hôm qua đáng lẽ em phải theo tôi về nhà. Không nhớ hay trốn?"

Cô lúc này mới chợt nhớ đến lời Mạc Quân Thần nhắc cô về cuộc hẹn hôm qua, chắc tại do cô mãi quay phim nên quên mất, may mắn Mạc Quân Thần không có vẻ gì là tức giận.

"Cháo trên bàn, ăn đi kẻo nguội, nghỉ một lát thay quần áo tôi đưa em đi."

"Không đi được không?" Cô bỗng nhiên cảm thấy hơi lo lắng, chịu đựng Mạc Quân Thần đã đủ chết rồi lại còn phải đối mặt với Bố mẹ anh nữa, cô không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

"Bố mẹ tôi không ăn thịt em." Mạc Quân Thần đưa bát cháo cho Trác Nhiên hơi mỉm cười, anh biết cô lo lắng cái gì.

"Vây...nhưng..."

"Không nhưng nhị gì cả, ăn hết cháo đi đã." Anh thật sự có thể tưởng tượng ra bản mặt của bố mẹ anh sẽ vui sướng như thế nào khi thấy mặt cô, chỉ mong anh nhanh chóng lập gia đình.

"Được."

Cô ăn xong bát cháo cũng mất đến hơn mười phút, xoa cái bụng no căng của mình, cô cười cười: "Anh không phải đi làm sao?"

"Em được nghỉ chẳng lẽ tôi không được?" Anh hơi cau có, nhưng cô biết anh không giận.

Ba mươi phút sau, cô và anh đã có mặt ở salon làm đẹp, mặc dù cô có thể tự trang điểm được nhưng Mạc Quân Thần vẫn ép cô đến đây, có thể anh muốn giữ thể diện của bản thân mình.

Nhìn vào trong gương, thân thể mặc chiếc váy xanh liền thân tạo ra cảm giác hoạt bát lại thoải mái, xoay đi xoay lại vào vòng, cô xỏ đôi giày cao gót cỡ năm phân lên nhưng khi chuẩn bị bước ra lại khiến cô hơi hồi hộp cô cũng không hiểu tại sao nữa.

Vén rèm sang một bên, cô căng thẳng bước ra, chất vải mềm mại ôm sát thân thể cô, tuy không phải kiểu quyến rũ chết người nhưng cũng đẹp tựa thiên thần, trong sáng mà thanh khiết.

Mắt Mạc Quân Thần dừng lại vài giây, đôi môi hơi nhếch lên, anh bước từng bước đến bên cô hơi cúi xuống tai cô thầm thì: "Đẹp, sau này đừng mặc đồ hở hang nữa."

Sau này? Qua sáu tháng, họ lại trở thành người dưng mà thôi, tựa như có sợi lông vũ lướt qua, khiến cho người ta cảm thấy thật mơ hồ, thâm tâm có chút ngứa.

Nhà anh không xa lắm, cũng cách căn nhà cô mua tầm năm kilomet, cánh cổng mang vài nét cổ xưa, to và vững trãi, anh lái ô tô vào gara, quay ra cười cười với cô:

"Đừng căng thẳng. Thật giống con dâu ra mắt mẹ chồng."

"con dâu gì chứ, tôi với anh cũng chỉ là giả thôi mà."

Nét mặt của anh đang cười bỗng đành lại, anh chợt nhận ra mình đã tốn nhiều thời gian lo lắng cho cô rồi.

Đứng trước cửa lớn, một người phụ nữ dáng người nhỏ nhắn toát lên vẻ quý phái đang cười nói khoát tay người đàn ông bên cạnh, cô đoán đó chính là bố mẹ anh. Khác với tưởng tượng của cô, cả hai trông rất gần gũi, vừa thấy cô đã quăng Mạc Quân Thần sang một bên khiến mặt anh tái đi vì tức giận.

"Thần nhi tránh ra để mẹ xem con dâu nào, con vương vীu quá vào nhà đi."

Anh là con ruột của bà vậy mà bà ấy nỡ ném anh đi như thế, thật không chịu được. Bố anh cũng bị bỏ rơi giống anh, bà mẹ này của anh vô tâm quá rồi.

Cô nhìn cảnh bà người đầm ấm hạnh phúc mà tròn mắt hơi đỏ, gia đình cô trước đây không hạnh phúc, bố mẹ cô ly hôn, cô đã từng mong có một cuộc sống như thế này nhưng tất cả chỉ là mơ ước. Cố kìm nước mắt, cô cười ngọt ngào chào bố mẹ anh, nét mặt ngượng ngập.

"Cháu chào hai bác, cháu là Trác...Hiểu Linh Hy ạ."

"Hy Nhi, để nhà mẹ không cần phải ngại, cứ coi như nhà mình, Thần Nhi làm gì con thì bảo mẹ, mẹ sẽ dạy dỗ nó." Mẹ anh nắm tay cô rất tình cảm, tựa như bàn tay năm xưa của mẹ cô vậy.

"Mẹ, con đói." Anh thờ ơ đáp lại rồi đứng dậy vào dọn cơm.

Cô cực kì ngạc nhiên, nhà anh giàu như vậy mà không có người giúp việc, để đích thân anh xuống bếp dọn cơm.

"Để con đi dọn cơm giúp anh ấy ạ." Dù sao đây cũng là nhà anh, cô lại là phân gái nên dọn cơm là đúng rồi.

"Con để đấy để nó tự dọn, bình thường nó cũng như vậy, Lão Mạc, ông không đứng dậy vào dọn cơm cùng nó đi ngồi đây làm gì, để tôi nói chuyện với con dâu một lát.

Mẹ anh nhiệt tình quá rồi, cô chợt nhận ra nhà anh là chế độ nữ quyền.

&

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Mẹ anh niềm nở quay ra nắm tay cô, nét mặt vui vẻ không tả hết, "Con năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Dạ con mười tám ạ."

Bà đột nhiên ngẫm nghĩ: "Mười tám, ừm cũng được, đang tuổi đẹp. Vậy con hiện đang học gì? Hay làm gì? Con nhà ai?"

"Mẹ đừng làm khó cô ấy, hỏi như hỏi cung vậy." Mạc Quân Thần đi ra gọi hai người vào ăn cơm, mặt mày anh nhăn nhó khi nghe mẹ anh hỏi cô.

"Dạ, con họ Hiếu con gái của Hiếu Phú Đăng ạ, con đang là diễn viên nhưng chỉ làm nửa năm nữa thôi con sẽ không làm nữa ạ."

"Con gái của Hiếu Phú Đăng, ông già đấy cũng tốt tính lắm đấy cũng là bằng hữu của bố Thần nhi, mà sao lại bỏ nghề?"

"Con thấy con hợp với kinh doanh hơn, dù sao ngành con học cũng là kinh doanh."

"Ừ, tốt lắm, vào ăn cơm thôi con, mẹ nói nhỏ nhé đây là lần đầu thằng bé dẫn bạn gái về nhà đấy, tính nó chả biết giống ai lẳng nhăng lắm cơ, yêu hết người này đến người khác. Chỉ được cái đẹp trai chứ có cái gì nữa đâu thể mà cũng có người theo nó. Con chắc là nó theo đuổi trai mặt mới ngậm người đồng ý nó hả, mẹ biết, hi hi lát nữa ăn xong mẹ cho con xem thứ này, giờ thì vào ăn thôi."

"Vâng." Mẹ anh nói không để cho cô kịp trả lời nữa rồi, bà vui tính quá, cô thật sự rất có thiện cảm với mẹ anh.

Thức ăn trên bàn rất phong phú, từ cá đến thịt, rau có cả, chắc gia đình anh đặc biệt chuẩn bị.

Mẹ anh cầm đũa, cười cười: "Ăn đi ăn đi, tất cả đều do địch thân Lão Mạc làm đấy, ông ấy tuy không phải đầu bếp nhưng nấu ăn ngon lắm, ăn đi." Mẹ anh con gắp miếng thịt gà vào bát cô, cô đặc biệt cảm động.

Cô gắp cho gia đình anh mỗi người một miếng thịt, dù sao cũng phải đáp lại theo lễ nghĩa. anh từ đầu đến cuối bữa ăn không nói gì chỉ lặng lẽ quan sát cô, anh không hiểu tại sao cô cứ bày ra nét mặt phức tạp như vậy.

Ăn xong cô nhanh chân nhận nhiệm vụ rửa chén bát, dù sao cũng là con gái sang nhà người khác không thể chỉ ăn không được, Mạc Quân Thần hơi ngạc nhiên nhưng chỉ cười, anh cũng nhận nhiệm vụ giúp cô rửa bát.

"Anh ra ngoài đi, vướng quá đấy."

Anh cứ định thò tay vào đóng bát lại bị cô ngăn cản, chả hiểu sao anh lại hơi thích thú cứ thò tay vào đóng bát để cô mắng anh. Anh điên rồi.

"Bảo anh đi ra mà, đứng đây có được việc gì đâu."

"EM dám chê tôi vướng sao?"

"Đúng đó, anh đúng là vướng víu, chỗ nào trên người anh tôi cũng cảm thấy vướng víu." Cô không quay ra nhìn anh mà vẫn tiếp tục rửa bát, làm anh lại càng muốn trêu ác cô.

"Ừ, trên người tôi vướng, nhưng có chỗ tuy hơi vướng nhưng nó lại rất quan trọng đấy, em có muốn thử không?" Anh ôm em cô từ đằng sau, hơi thở nóng hổi phả vào cổ cô ngứa ngứa khó chịu, anh còn không buông tha cắn nhẹ vào tai cô. Mặt cô vì hơi thở của anh mà đỏ lên, nhưng tay cô đang bận rửa chén bát nên không thể làm gì được chỉ cau mày, đang định lấy chân đạp cho anh một phát thì cửa phòng bếp có tiếng cười.

"À hai đứa muốn làm gì thì làm đi, mẹ đóng cửa cho hai đứa. À mà đừng có mạnh quá mà vỡ hết chén bát nhé, xước da nhiễm trùng đó."

Mẹ anh đang nghĩ đi đâu vậy?

Anh vẫn không buông cô ra mà quay ra nói:" Mẹ yên tâm, bọn con có gì làm trên bàn."

"Ừ cẩn thận nhé, bàn hơi cao. Mẹ đóng cửa cho hai đứa."

Hai mẹ con nhà này nói cái gì vậy? Cô chỉ muốn chết luôn ở đây thôi.

"Anh...anh buông ra đi, nói chuyện bí ối, mẹ anh hiểu lắm rồi kìa."

"Ồ, mẹ anh hiểu lắm gì nào?"

"Hừ có gì anh tự hiểu. Ngày càng vô si."

"Vô si là gì vậy? "

Cô hơi ngạc nhiên với mức độ mặt dày của anh, cô hỏi:" Chưa ai nói anh vô si hả?"

"Chưa, họ chỉ nói anh đẹp trai, tài giỏi, cao ngạo, lạnh lùng và độc ác."

"Hừ anh đang tự khen mình đấy à."

Anh không trả lời cô mà cười lớn, thấy cô rửa chén bát xong liền bế cô đặt lên bàn," Có phải chúng ta nên làm việc mẹ vừa nói không?"

"Anh...anh tránh ra..." Cô đẩy anh rồi phi ngay ra ngoài, anh ban đầu cô biết có phải như thế này đâu sao càng tiếp xúc lại càng lộ ra vẻ mặt dày như quyển sách một nghìn trang thế này.

Cô ngồi ra sô pha, bố anh cất giọng khàn khàn lại trầm của người đàn ông từng trải:" Bố cháu dạo này khỏe chứ, không ngờ lão Hiếu lại có đứa

con gái lớn thế này rồi."

"Vâng ạ, bố cháu khỏe ạ."

"Ừ, hồi trước ta cùng bố cháu là bạn thân học cùng đại học đấy."

"Ôi vậy ạ."

Mẹ anh lại xen vào, cô còn đang muốn nghe tiếp câu chuyện," Ông ra kia đi, tôi cho con dâu xem cái này." Mẹ anh lôi ra một album ảnh đưa cho Trác Nhiên, nét mặt hớn hở, Mạc Quân Thần thấy thế đang định giật lấy thì mẹ anh giấu luôn vào trong áo.

"Đây này con dâu, đây là tập ảnh ngu ngơ của Thần nhi, ha ha con xem chắc không nhận ra nổi nó đâu, hồi trước nó xấu như con gấu luôn."

"Mẹ lôi ra bêu xấu con trai mẹ à? Con có xấu cũng là con trai mẹ sinh ra." Mặt anh đã đen như đít nồi rồi, cô ngồi bên cạnh mà cười không ngậm được mồm.

Mẹ anh Mạc kệ lời anh nói, trực tiếp đưa cho cô xem chỉ chỉ," Đây là nó hồi bé, lúc mới sinh nó ra mẹ cứ nghĩ nó là con gái nên cho nó để tóc dài, ha ha, thấy nó mặc váy công chúa đẹp không? Bộ này đích thân mẹ thiết kế cho nó đấy."

Cô thật sự nhin cười không nổi nữa rồi, Mạc Quân Thần lãnh khốc đây ư? Tàn nhẫn gì đó đây ư? Ha Ha cô thật sự nhin cười sắp nội thương rồi.

"Muốn cười thì cười đi, nhin làm cái gì." Anh lườm cô, nét mặt không một tia vui vẻ, biết trước mẹ anh sẽ thế này, anh sẽ không ngu mang cô về đây. Anh đúng là ngu ngốc.

"Ha Ha, đến năm lên nó đi học chữ mẹ mới cho nó cắt tóc, à tóc của nó mẹ có giữ lại làm kỉ niệm, tóc cũng đẹp lắm."

"Con vứt rồi."

"Sao lại vứt đi, bao nhiêu kỉ niệm đấy con biết không."

"Tóc của con, con muốn vứt đâu thì vứt."

"Hừ thẳng này..."

"Thôi hai mẹ con có mỗi bộ tóc mà cũng cãi nhau, tôi nhặt được gần thùng rác, biết là của Thần nhi nên nhặt lại cất vào hộp rồi."

"Ha ha, con trai yêu quý, đúng là trời không phụ lòng người, Lão Mạc vào lấy ra đây đi."

Bố anh mang bộ tóc dài ra, cô thật sự buồn cười, cứ nhìn anh với vẻ mặt khiêu khích, chẳng mấy khi có dịp trêu chọc anh.

"Thật không ngờ lại ly kì như vậy." cô đi theo anh lên phòng mà khẽ gọi "Thần à ~~~~"

"Hừ, em lại muốn quyến rũ tôi hả? " Anh lập tức bế cô đi vào phòng ném xuống giường, cù cho cô cười không thở được.

"Tha mạng, tha mạng."

"Hừ cười nữa đi, cười nữa đi."

Cô và anh cứ như vậy không biết rằng khoảng cách cả hai đã được kéo lại gần hơn từ bao giờ.

"Uống nước đi, mẹ anh đã chuẩn bị cả nước nữa này."

Cả hai uống xong thấy thân thể nóng rực, không thể tin được, mẹ anh còn cho xuyên dượng vào nước.

"Hừ mẹ anh làm cái gì thế hả?"

"Hừ, em biết rồi con hỏi."

"Vậy làm gì bây giờ?"

"Tắm."

Cô cởi quần áo định tắm, nhưng khi mở vòi ra thì mặt mày nhăn nhó:
KHÔNG CÓ NƯỚC

Quân khấn quanh thân, Trác Nhiên mở cửa ra nhìn Mạc Quân Thần cũng đang nhăn nhó khó chịu vì kiềm chế, "Nước bị khóa rồi, tôi khó chịu....."

Cô còn chưa nói xong, anh đã ôm chặt cô hôn xuống, nụ hôn của anh bá đạo chiếm giữ, nụ hôn triền miên như hơi men khiến đầu óc cô lập tức bay lên không trung.

p/s: Mừng 1/6 vui vẻ nhé anh em

Các bác có muốn phần sau có H không?

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ngoại Truyện

Phỏng vấn Mạc Quân Thần về cuộc sống gia đình:

MC: Xin chào Mạc Tổng, anh có thể dùng hai từ để miêu tả cuộc sống hiện tại của mình.

MQT: HÀi Lòng.

MC: HÀi lòng như nào ạ?

MQT: Vợ đẹp, con ngoan và....

MC: Và gì ạ?

MQT: Và có trụ cột gia đình rất đẹp trai và tài giỏi.

MC: -.-

MC: Chuyển vấn đề khác, Mạc Tổng thấy vợ mình có điểm gì cần thay đổi không?

MQT: Có

MC: Điểm gì ạ?

MQT: Hôn.

MC: Mạc tổng cảm thấy vợ mình hôn không đạt sao?

MQT: Không phải, ý tôi là cô ấy cần hôn tôi nhiều hơn.

MC: Mỗi ngày hai người hôn nhau trung bình bao nhiêu lần?

MQT: Mấy chục lần. Nhưng tôi vẫn thấy không đủ, chỉ muốn đút cô ấy vào túi lúc nào cũng mang theo.

MC: -.-

MC: Vậy anh thấy bản thân mình có ưu điểm lớn gì không?

MQT: Có

MC: Là gì?

MQT: Nếu tôi kể xong thì hết giờ phát sóng chương trình rồi.

MC(Chuyển nhanh đề tài): Vậy còn khuyết điểm?

MQT: Quá đẹp trai khiến vợ tôi cảm thấy không an toàn, đôi lúc tôi nghĩ nên làm mình xấu đi nhưng lại không nỡ.

MC: -.-

MC: Mạc Tổng đã từng trải qua bao nhiêu mối tình?

MQT: Một.

MC(Ngạc nhiên): Thật không vậy?

MQT: Tôi chỉ yêu vợ mình.

MC: Vậy anh muốn có mấy đứa con?

MQT: Một đứa.

MC: Tại sao?

MQT: Mỗi lần đẻ là lại bị kiêng khem mấy tháng, tôi không chịu được.

MC:--

MC: Nghe nói lúc trước Mạc Tổng là một người rất lãnh khốc, tàn nhẫn.

MQT: Đúng vậy.

MC: Vậy sao anh bỗng nhiên trở thành một người dịu dàng?

MQT: Tôi chỉ dịu dàng với một mình em. Mà tập được cái quái gì? Trác Nhiên em thôi bày trò đ, anh trả lời mỗi mồm rồi đấy. Cởi quần áo ra và đi ngủ đi.

Trác Nhiên: Sao phải cởi quần áo?

MQT (Trực tiếp xé áo lằm bằm): Mua áo mỏng tiện ghê.

Vâng mai mới phỏng vấn và bạn học Trác Nhiên hơi lo lắng nên bắt chồng nửa đêm dậy tập được cùng cô:v

MC từ nãy đến giờ đều là Trác Nhiên nhé

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Cô cởi quần áo định tắm, nhưng khi mở vò ra thì mặt mày nhăn nhó:
KHÔNG CÓ NƯỚC

Quân khấn quanh thân, Trác Nhiên mở cửa ra nhìn Mạc Quân Thần cũng đang nhăn nhó khó chịu vì kiềm chế, "Nước bị khóa rồi, tôi khó chịu....."

Cô còn chưa nói xong, anh đã ôm chặt cô hôn xuống, nụ hôn của anh bá đạo chiếm giữ, nụ hôn triền miên như hơi men khiến đầu óc cô lập tức bay lên không trung.

Ánh đèn mờ nhạt từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, tấm rèm mỏng đung đưa như ngại ngùng cho cảnh xuân bên trong phòng.

Mạc Quân Thần hai tay bận rộn, một tay chu du khắp thân thể Trác Nhiên, một tay giật chiếc khăn tắm quấn quanh người cô. Trác Nhiên như say trong mem tình chỉ nhẹ nhàng đáp trả hương vị ngọt ngào, đối với cô thực sự lạ lẫm.

Thân thể Trác Nhiên được đặt trên chiếc giường lớn, Mạc Quân Thần nhanh chóng nằm đè lên, quần áo trên người anh cũng đã được cởi hết, ánh đèn vàng chiếu lên hai thân thể trần trụi quân quýt không ngừng.

Hôn dọc từ môi xuống cổ, hai tay anh mơn man đôi bồng đảo mềm mại, tựa như chỉ cần chạm mạnh là có thể vỡ vụn.

"Gọi tên tôi." Anh cắn cắn vành tai cô, lại vô tình liếm liếm, giọng nói đầy mê hoặc.

Trong cơn mê tình, cô chỉ biết mơ hồ nhìn người trước mặt, thật đẹp trai, thật cuốn hút:" Quân Thần, ừm."

Tiếng rên khẽ của cô tạo khoái cảm cho anh, anh bắt đầu di chuyển xuống dưới, đôi môi cắn mút lên từng nấc da thịt cô, để lại dấu vết mờ nhạt hồng hồng. Trác Nhiên cả người mềm nhũn mặc cho anh đang càn quấy khắp thân thể mình, hai mắt nhìn anh mê đắm, hai tay khẽ vòng qua eo anh vuốt ve.

Mặc Quân Thần bận rộn, một tay thăm dò phía dưới, một tay nắn bóp đôi bồng đảo ngọt ngào," Gọi lại tên tôi."

"Quân Thần"

"Ngoan, tôi sẽ nhẹ nhàng."

Mặt cô đỏ rực lên vì thuốc, hai tay bấu chặt vào eo anh, cảm giác phía dưới ngứa ngứa khó chịu khiến cơ thể cô hơi vụng vụng, lại rên lên mấy tiếng kiều mị.

"Ừm...ừm"

Âm thanh khiến người ta khao khát, Mặc Quân Thần cọ cọ vật to lớn dưới thân vào khu rùng khiến nó chảy đầy mật ngọt, anh đẩy nhẹ mơn chớn từ từ vào hang động.

"Chặt, thả lỏng."

"Ừm, khó chịu."

"Thả lỏng sẽ không khó chịu."

Anh nhăn mày, đẩy mạnh một cái, móng tay cô cào lên lưng anh đau rát, anh thậ sự quá vội vàng rồi. Vách tường hút chặt lấy nó khiến anh thoải mái không thôi, động tác ngày một nhanh, ra vào liên tục, Trác Nhiên phái dưới

khoái cảm dâng lên mãnh liệt, lúc thì như xuống địa ngục, lúc lại như lên thiên đường, cảm xúc lạ lẫm khó tả.

Anh hứng thú lật úp người cô, ra vào từ phía sau, thân dưới vận động kịch liệt, một tay nâng eo cô lên phối hợp với nhịp độ phía dưới, một tay xoa nắn đôi bồng đũa đầy nước, mềm mại.

Cả người Trác Nhiên bị sự mãnh liệt của anh nhấn chìm, cô mềm nhũn thiếp đi lúc nào không biết, mặc anh vẫn chăm chỉ ra vào.

Quá nửa đêm, gió bên ngoài cửa sổ đưa hương hoa nhài dịu mát vào căn phòng nhuộm đầy mùi tình ái, Mạc Quân Thần như cảm thấy chưa đủ, sau lưng cô đầy dấu hôn xanh tím, anh luận động ra vào mấy lần rồi vùi tinh hoa vào người cô, anh ôm cô đặt lên người mình, vật phái dưới vẫn không rút ra, đắm sâu vào hang động của cô.

p/s: Viết H và tự thấy mình không đủ trình độ

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Những ánh nắng li ti vờn trên mái tóc người con gái, Trác Nhiên bị ánh nắng chiếu vào mới lơ mơ tỉnh dậy, lại thấy cả thân thể đau nhức không thể cử động, phía dưới thân lại ngứa ngứa. Mở to mắt, cô giật mình khi thấy bản thân đang nằm trên người Mạc Quân Thần, mặt anh kề sát mặt cô lộ ra từng đường nét quyến rũ của đàn ông trưởng thành. Anh vẫn chưa ngủ dậy, mi mắt dài cong như mi mắt con gái, làn da màu đồng khỏe khoắn khiến anh cuốn hút đến lạ, hai hàng lông mày giãn ra nhìn anh trông giống như hài tử ngủ say, không suy nghĩ, không lạnh lùng dữ dằn, lại không lưu manh bỉ ổi, mà hiền lành chất phác.

Cô nắm chặt ga giường nhẹ nhàng dậy khỏi người anh, lại phát hiện ra phía dưới anh còn chưa rút ra. Trác Nhiên mặt mày đỏ ửng như tôm luộc nhưng cô lại khoong biết phải làm thế nào. Lấy tay? Hay trực tiếp đứng dậy? Nếu trực tiếp đứng dậy sợ anh tỉnh giấc.

Sau một hồi suy nghĩ, cô nhắm mắt lấy tay cầm vào tiểu Quân Thần của anh, cầm thứ to lớn đó nhẹ nhàng, nhẹ nhàng rút ra.

Mạc Quân Thần tỉnh dậy, nhìn thấy một màn không khỏi phì cười, anh cất giọng hơi khàn: " Vừa mới tỉnh dậy mà đã muốn vận động rồi à? Đem qua chưa đủ hả?"

Cô giật mình lập tức trượt ra khỏi người anh, nét mặt bây giờ nóng đỏ như lửa nung: " Tôi....tôi.."

Tay cô vẫn cầm lấy cự vật to lớn, vô tình ma sát, Mạc Quân Thần hai mắt đen lại, cô lại cứ nhiên vô tình quyến rũ hẳn, cự vật trong tay cô càng

ngày càng cương cứng, nóng bỏng, cô lại lần nữa giật mình, xấu hổ buông ra.

"Em quyến rũ tôi?"

"Không, tôi không có...."

Anh lật người lần nữa đè lên người cô, đêm qua anh không thấy mệt sao? Cô thì mệt lắm rồi đấy.

"Cốc Cốc, hai đứa chuẩn bị xuống ăn cơm đi."

"Bọn con tắm đã." Nghe thấy tiếng mẹ anh ở bên ngoài, Mạc Quân Thần hăng giọng trả lời, ánh mắt vẫn chăm chăm vào cô." Tắm uyên ương thì thế nào?"

Anh bế cô vào phòng tắm, bật nước xả từ phía trên xuống, anh áp sát thân thể của cô vào tường lạnh lẽo, cơ thể của cô đang nóng rực bỗng cảm nhận được sự mát lạnh phía sau lưng bỗng cảm thấy khao khát. Nhưng cô mệt quá rồi dù muốn cũng không thể phản kháng.

"Không cần ngại, đây cũng không phải lần đầu."

Không phải lần đầu thì cô cũng là con gái, dù sao không không thể đêm làm, sáng cũng làm được, người ta đi làm ca cũng có giờ nghỉ.

"Mạc Tổng thường làm việc thâu đêm suốt sáng như vậy à."

Anh cười," Đúng vậy vì tôi có thể lực tốt, em có muốn thử khi ở công ty không?"

"Không muốn, bỉ ồi."

"Ha ha."

Anh đỡ chân cô quắp lấy eo anh, một tay anh giữ lấy eo cô liên tục đưa đẩy lên xuống theo nhịp điệu của mình, hai tay cô chỉ có thể ôm cổ anh.

Nước phía trên vòi hoa xem chảy xuống khiến cả hai ướt hết, lại như kích thích mọi giác quan trong anh, anh lại lật người cô ra vào từ phía sau.

Được một lúc, anh đặt cô xuống bồn tắm phía dưới, ánh mắt mê ly: "Nếu không muốn mệt nữa, xoa dịu nó đi."

Anh đặt tay cô vào nó, vậy trong tay cô nóng bỏng cương cứng, cô xoa xoa, lại ần ần tò mò không thôi, một lúc lại nắn nắn: "Không phải đồ chơi mà em nắn như thế, tôi nói em xoa dịu nó, sờ nó, vuốt ve nó."

Biến Thái, cô chỉ muốn mắng thẳng vào mặt anh, anh nằm dưới, cô ngồi lê chân anh, hai tay muốn ve. Anh lấy sữa tắm xoa khắp người cô, xoa đến đâu lại như lửa đốt đến đó, khó chịu vô cùng.

"Để tôi tự làm."

"Em làm việc của mình đi."

Bên ngoài lại vọng tiếng của mẹ anh: "Hai đứa xong chưa? Tắm nhanh mà xuống ăn cơm."

"Mẹ anh gọi kìa, tắm nhanh lên."

Mặt anh xám xịt như mây đen kéo đến, sự vui sướng nhất thời bị vùi dập nặng nề, đúng là mẹ anh có khác.

Cả hai nhanh chóng tắm rửa rồi đi ra ngoài, cô chợt phát hiện bản thân không mang quần áo.

"Tôi không có quần áo."

"Ngốc." Anh lấy áo sơ mi đưa cho cô mặc, chiếc áo rộng thùng thình qua hông cô, hai đầu nụ hoa vươn thẳng hẳn qua lớp áo lại khiến cổ họng anh khô khốc, sao đứng trước cô anh lại có phản ứng mãnh liệt thế này.

"Em ngồi đây, tôi đi lấy quần áo cho em."

Anh mở cửa đi ra ngoài, mẹ anh nhìn thấy nah thì cười trộm còn giơ ngón tay cái lên: "Mạnh mẽ lắm con trai."

Anh hừ nhẹ: "Con tự làm được, mẹ việc gì phải bỏ thuốc."

"Hừm còn không cảm ơn mẹ."

"Cô ấy không có quần áo để thay."

"Quần áo ở ghế, bảo nó nhanh xuống để ăn sáng."

Anh mang quần áo lên cho cô lại thấy cô nằm ngủ trên giường, chiếc áo sơ mi của anh bị kéo lên quá hông.

"Mẹ kiếp." Anh chửi thầm, dạo này anh bất chợt thấy bản thân dần mất kiểm soát khi ở bên cạnh cô.

Đi đến bên giường, nhìn thấy bờ môi đỏ mọng khiêu gợi, anh lại không nhịn được hôn xuống, chỉ định hôn nhẹ một cái nhưng khi dán môi mình vào môi cô thì lại không cưỡng lại được, dùng lưỡi luồn qua kẽ răng hút hết mật ngọt trong miệng cô.

"Ừm."

Thấy cô có dấu hiệu tỉnh dậy, anh miễn cưỡng rời khỏi môi cô.

"Váy đây."

"Ừm, tôi ngủ quên mất."

"Đúng rồi, tôi có thêm một yêu cầu."

"Yêu cầu gì?"

"Mỗi lần nhìn thấy tôi phải chủ động hôn tôi."

"Lại điên cái gì vậy?"

"Không làm? Hừm?"

"Hừ được."

Tên này lại định làm cái trò gì chẳng biết, sợ không ai biết cô là tình nhân của hắn chắc.

Chương 21

Trác Nhiên thay đồ xong cùng Mạc Quân Thần xuống nhà, mẹ anh thật sự sắp đặt hết cả rồi, còn cố ý chuẩn bị cho cô một bộ váy dài cao cổ dài tay để che đi dấu vết đêm qua, những dấu xanh tím đó đến cô nhìn còn ngại ngùng.

(Tác giả cũng ngại ngùng)

Bước xuống cầu thang, mẹ anh cười cười:" Ha ha,con dâu mệt hả? Xuống ăn cơm lấy lại sức nào."

Cô chỉ biết cúi mặt xuống không dám nhìn thẳng, cô liếc liếc nhìn anh đang đi bên cạnh, lại thấy anh mặt như nở hoa, đúng là ăn no rồi có khác.

"Hừ đồ sói già độc ác."

Anh nghe thấy tiếng cô mắng anh không giận mà còn cười to hơn, nét mặt vạn ý xuân. Mạc Quân Thần ghé sát vào tai cô thì thầm:" Em là cừu à? "

"Hừ anh ăn đúng là không chừa tý xương nào." Anh độc ác thật, khiến cô eo lưng đau nhức đi lại cũng khó khăn.

Anh thấy vậy liền vế cô lên nói to:" Đau người thì nói, có gì đâu mà ngại ngùng."

"Bỏ ra, mẹ anh nhìn kìa."

"Nhìn thì sao, mẹ có mắt thì mẹ nhìn."

Trả lời thế cũng được sao?Hừ cô mặc kệ anh, chỉ biết chửi thầm trong bụng.

Đặt cô xuống bàn ăn, cô vẫn ngại ngùng không dám ngẩng đầu, chào bố mẹ anh rồi ăn cháo, bát cháo nóng hôi thơm ngon cộng thêm cô lại đang đói bụng, cô liền ăn hết hai bát.

"Diễn viên không cần giữ dáng à?" Anh ghé vào tai cô.

"Không."

Ăn xong, cô giúp mẹ anh thu dọn rồi nhanh chóng đi đến địa điểm quay phim, vừa xuống xe đã thấy mọi người để đông đủ từ lâu, hôm nay cô đến muộn rồi.

Mạc Quân Thần vì giải quyết việc công ty nên đưa cô đến rồi đi luôn nhưng vẫn không quên bắt cô hôn một cái rồi mới thả cô đi. Tình nhân thôi mà, có cần phải thế không.

Phía bên kia, Dạ Hiên nét mặt u ám, hẳn không ngờ được rằng sau khi chia tay hẳn cô và Mạc Quân Thần lại ở bên nhau. Tờ kịch bản bị bóp nát trong tay, Dạ Hiên đứng dậy hăng giọng:" Hiếu tiểu thư có vẻ rất thích đến muộn, để mọi người chờ đợi là việc ưa thích thì phải?"

Hừ đàn ông con trai lại đi đấu võ mồm với đàn bà, cô thật sự rất ghét cái tính này của hẳn.

"Dạ thiếu gia cũng phải chờ tôi cơ à?"

"Vì đoàn phim, nhất định phải chờ người quan trọng đến chứ."

Trác Nhiên thừa nhận bản thân đấu không lại hẳn ta, cô liền đi đến bên Thái Thái rồi quay ra cười cười với đạo diễn:" Đạo diễn có thể bắt đầu, xin lỗi vì hôm nay tôi đến muộn."

Đạo diễn tất nhiên không dám ho he chỉ cười trừ:" Không sao, không sao, bắt đầu thôi."

Máy quay chuẩn bị, tất cả diễn viên chuẩn bị đi vào vị trí, hôm nay đoàn làm phim lại có thêm người mới, nghe nói chính là nữ diễn viên bị Hiếu Linh Hy cướp mất vai diễn, còn một người nữa tất nhiên là nam thứ, cô không nhớ tên anh ta, chỉ biết anh ta cũng rất nổi nhưng thiên về âm nhạc hơn.

"Lục Khải Chính, cậu đến muộn rồi." Dạ Hiên nhìn thấy nam thứ liền đi đến vỗ vai anh ta, nét mặt đùa cợt, có vẻ hai người rất thân nhau.

Nữ phụ kia hình như tên Vương Ân, cô ấy ăn mặc xinh đẹp, trang điểm đậm toát lên vẻ thanh cao, cô ta nhìn cô cười cười:" Linh Hy, dạo này sống tốt chứ."

"Vẫn tốt, cảm ơn."

Vương Ân hơi ngạc nhiên, đi đến bên Trác Nhiên:"Sao lại khách sáo vậy? Vụ tin đồn đó em đừng để bụng, chúng ta là chị em mà."

Nụ cười gần gũi thân thiết, cô cũng chưa từng nghe Hiếu Linh Hy có bạn bè, cô không nói gì chỉ cười, nhanh chóng đi đến bên Thái Thái.

"Vẫn kiêu ngạo như vậy."

Đi được một quãng lại nghe thấy tiếng nói nỏ củ Vương Ân, cô thật sự không muốn dây dưa quá nhiều, nếu bị lộ lại càng mệt.

Điện thoại trong túi rung, màn hình điện thoại hiện lên hai chữ: Nghiêm Triết.

Trác Nhiên đi ra phía xa ekip, cô ấn nút nghe:" Có việc gì?"

"Tối nay gặp đi."

"Nói luôn đi."

"Cô không dám đối mặt à?"

"Nghiêm Triết, anh lại phát điên cái gì?"

"Hừ, đồng ảnh đó không phải cô gửi thì ai?"

"Ảnh nào?"

"Đúng là diễn viên có khác, cô không định nhận phải không?"

"Tôi diễn đi chẳng nữa cũng không xuất sắc như Nghiêm Tổng."

"Được lắm, tối nay tôi đợi cô dưới nhà, cô đừng hòng trốn."

"Nghiêm Triết, tôi nói cho anh biết, chuyện của anh tôi không quan tâm, chẳng việc gì tôi phải gặp anh cả."

"Hừ, Y Y sảy thai, cô ấy nói là cô làm, đừng tưởng tôi không biết. Cô còn gửi cho cô ấy mấy tấm ảnh của tôi và Trác Nhiên, cô muốn gì đây?"

Hừ, hẳn ta lại định bịa chuyện gì? Cô còn chưa có ra tay mà đã xảy ra nhiều chuyện hay ho như vậy rồi, chắc hẳn bây giờ hẳn ta đang muốn giết cô cũng nên. Vui lắm, rất vui. Còn chuyện hẳn ta không thể sinh con, cái thái Trác YY không phải của hẳn, có lẽ hẳn còn đau khổ muốn tự tử ấy chứ.

"Ha ha, thật nực cười, tôi mấy ngày nay không rảnh, mà loại người bán thiu như hai người, tôi sợ bán tay."

"Cô, mẹ kiếp đừng để tôi nắm được thóp của cô."

"Nghiêm Triết, loại người như anh chỉ biết lợi dùng đàn bà con gái để chuộc lợi. Trác Y Y cũng chỉ là quân cờ của anh, anh việc gì phải vội vàng."

À tôi gợi ý cho anh trò này hay lắm này, đi khám bệnh đi, có khi được kết quả bất ngờ cũng nên, nhớ vào nam khoa chứ đừng vào khoa phụ sản."

"Cô..."

Cô tắt máy, tâm trạng không còn đau khổ như xưa nữa, Nghiêm Triết là tự hấn chui đầu vào giọ.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Nghiêm Triết, tối nay tôi đến để xem trò vui của hai người, chờ tôi.

Cô có nghe Mạc Quân Thần nhắc đến mấy hôm trước Nghiêm Triết bị đánh đập dã man phải vào viện, vậy mà hẳn ta vẫn có thể ra oai khi gọi điện cho cô. Cô đoán bây giờ hẳn đang nằm viện mà tức đến thổ huyết, loại người bỉ ổi như hẳn cô thực sự đã cạn tình rồi.

"Linh Hy, kịch bản bị thay đổi, rất xin lỗi mọi người đành phải cố gắng hơn rồi."

"Không có gì, thay đổi thế nào?"

"Kết thúc sẽ thay đổi thành kết Sad ending."

Cũng đau đầu quá rồi, cô cũng chẳng hiểu nổi ông đạo diễn này nghĩ gì, cứ thích mang lại day dứt cho người xem, lần sau tránh phim của ông này ra.

Trác Nhiên không nói gì, cô cầm tờ kịch bản mới đọc lại, đúng thật là cái kết đau khổ, nữ chính vì tự ti về bản thân nên đã ra đi, nam chính đau khổ đi tìm kiếm khắp nơi đến lúc tìm thấy thì nữ chính đã bị bệnh mà chết. Bà tổ biên kịch cũng thật khiến người ta hoang mang.

Cô đọc kịch bản mà thấy hơi thắc mắc, sao tự dưng kịch bản lại thay đổi, tuy kịch bản trước là kết thúc mở nhưng mối tình của họ vẫn là một kết thúc đẹp, cô thấy đóng phim thật đau đầu.

Lục Khải Chính đi đến chỗ cô, cười cười để lộ hàm răng trắng đều:"
Không muốn làm Dạ phu nhân nữa mà muốn làm vợ của tôi rồi cơ à?"

Cô thật sự không hiểu anh ta nói gì. Vợ? " Anh muốn nói gì?"

"Linh Hy, tôi còn không biết cô muốn làm gì sao? Trả thù? Cô mà cũng có tư cách ư? Năm đó cô là người phản bội, sao cô lại làm ra cái vẻ mặt như tôi nợ cô vậy?"

Càng nghe càng mơ hồ. Hiểu Linh Hy, linh hồn cô ở nơi nào có thể giải thích vụ này được không?

Cô không nói gì, mà chính xác là cũng không biết phải nói gì, cô muốn đi hỏi Thái Thái rốt cuộc là như thế nào.

Thấy cô quay lưng đi, Lục Khải chính thu hồi nụ cười, nét mặt lại lạnh băng, bộ phim này nếu không phải có Hiểu Linh Hy, thì anh cũng chẳng tham gia. Anh muốn xem cô muốn làm cái gì.

Đi đến chỗ Thái Thái, tự tìm cho mình một lý do hợp lý, cô hỏi: "Thái Thái, mình có việc cần hỏi."

Thái Thái theo cô đi dọc bờ biển:" Có chuyện gì? Thắc mắc vụ thay đổi kịch bản sao?"

"Không, là chuyện của tôi và Lục Khải Chính."

"Câu muốn quay lại với anh ta?"

Thì ra như cô dự đoán, Thái Thái biết hết chuyện của cô.

"Không phải, vừa rồi Lục Khải Chính nói mình muốn trả thù anh ta, là có ý gì?"

"Hừ anh ta nói như thế ư? Tên khốn kiếp đó, năm đó không phải anh ta thì cậu cũng không bị con tiện nhân đó đánh đến nhập viện. Hứa với mình, cậu đừng quay lại với anh ta.""Mình hứa, nhưng do lần trước mình bị tai nạn xe...."

Cô chưa nói xong Thái Thái đã hoảng hốt:" Cái gì? Cậu bị tai nạn xe?"

"Ừm, nên đầu bị va đập mình không nhớ nhiều chuyện, cậu kể chuyện năm đó cho mình được không?"

"Sao cậu bây giờ mới cho mình biết." Thái Thái giận rồi, Trác Nhiên hiểu, cô ấy chỉ là lo lắng cho cô mà thôi.

"Mình xin lỗi, lần sau nhất định nói cho cậu. Kể cho mình nghe đi."

"Hừ lần này tha cho cậu."

Cô ấy bắt đầu kể lại câu chuyện giữa Hiếu Linh Hy và Lục Khải Chính. Lục Khải Chính và Hiếu Linh Hy lúc trước gần nhà nhau, vì chỉ hơn kém nhau hai tuổi nên cả hai rất thân, cả hai có tình cảm nhưng đến năm mười sáu tuổi chính thức yêu nhau, nhưng vì còn nhỏ nên không dám nói với bố mẹ. Hơn một năm sau khi chính thức yêu nhau thì xảy ra mâu thuẫn, Lục Khải Chính có hôn thê mà Hiếu Linh Hy cũng vậy, ghen tuông lẫn lộn lên lúc tan lúc hợp. Vì hôn thê của Lục Khải Chính mù quáng cho người đánh Hiếu Linh Hy còn bị đặt Hiếu Linh Hy yêu người khác với Lục Khải Chính, lúc ấy vì đang hôn mê ở bệnh viện nên Hiếu Linh Hy không hay biết gì. Lục Khải Chính tức giận nhắn tin đòi chia tay.

Vậy Trác Nhiên có thể lờ mờ đoán ra rằng, chắc chắn đến khi Hiếu Linh Hy tỉnh dậy thì nhận được tin nhắn liền cho rằng anh ta phản bội cô nên yêu bạn thân của anh ta là Dạ Hiên. Mạc Quân Thần lại là cậu của anh ta, hẳn nào anh ta nói rằng cô muốn làm vợ của anh ta.

Yêu đương khi còn nhỏ quả thật đau đầu, bản thân cô tuy đã hơn hai mươi nhưng cũng còn ngốc nghếch, ngu muội mà bị lừa gạt yêu phải tên cặn bã như Nghiêm Triết.

Cô cười, tự giấu bản thân mình, con người chính là như vậy trong tình yêu đều trở nên bé nhỏ không thể tự điều khiển trái tim của chính mình, như những hạt cát nơi đại dương vô tận, mặc cho sóng xô đẩy chẳng biết đi đâu về đâu.

Đắm chìm trong suy nghĩ riêng cô quên mất rằng bên cạnh cô còn Thái Thái, cô ấy ngồi, nước mắt lăn dài trên má," Thái Thái, sao vậy?"

"Yêu chính là bể khổ, nhấn chìm tất cả mọi thứ, tất cả nhân phẩm của con người."

Không để cô tiếp lời, cô ấy lại nói tiếp:" Mình yêu anh ấy ba năm rồi, nhưng đến tuần trước mình mới biết được anh ấy là người đã có gia đình, Hy Hy, mình phải làm sao?"

"Buông bỏ đi, cậu không thể là kẻ thứ ba được."

Cô ấy lắc đầu:" Cậu không hiểu, cậu mới mười tám tuổi, cậu không thể hiểu được, nếu có thể nói buông là buông thì mình đã buông bỏ lâu rồi. Nhưng mình không buông được, anh ấy ngày nào cũng đến nhà mình quỳ rạp, anh ấy nói anh ấy sẽ ly hôn để lấy mình."

"Vậy cậu..."

"Mình không muốn là người phá hoại hạnh phúc của người khác."

"Vậy buông tay đi, cậu hãy nhớ rằng cậu may mắn vẫn nhận ra mọi thứ giả dối khi nó quá muộn."

Trác Nhiên lại nói tiếp:" Mình kể cho cậu nghe một câu chuyện. Cô gái và chàng trai yêu nhau sâu đậm sáu năm trời, tưởng rằng sẽ đến được hôn nhân, nào ngờ chàng trai đòi chia tay cô gái để kết hôn với chị gái cô ấy, lấy chị gái thì có thể có được toàn bộ gia tài. Chàng trai không có khả năng sinh con, người chị của cô gái biết được liền mang thai giả, đổ lỗi cho cô gái làm mình sảy thai. Chàng trai tức giận liền lái xe đâm cô gái, chị gái cô lại bị bệnh máu trắng, chàng trai rút ống thở của cô, ép cô kí vào đơn hiến tủy. Cô gái chết đi rồi nhưng vẫn mang một nỗi hận. Không biết bao giờ có thể với đi nỗi hận đó. Cô cuối cùng chàng trai bên cô sáu năm lại không hề yêu cô.

"Cậu đừng kể chuyện linh tinh an ủi mình, làm gì có người đàn ông nào tàn nhẫn độc ác như vậy."

"Mình thề, cô ấy chính là....m...chị gái của mình. Có thể cậu không biết, bố mình lấy vợ mới, cô ấy chính là con gái của bà ấy."

"Thật...thật ư?"

"Đúng vậy."

"Mẹ kiếp, thật cầu huyệt, nhưng..."

"Mình biết cậu đau khổ nhưng đau một lần rồi thôi, mọi chuyện sẽ qua, chẳng bao lâu cậu sẽ quên được anh ta."

"Ừm, có lẽ cậu nói đúng, mình sẽ quên anh ta trước khi mọi thứ quá muộn."

R

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Trác Nhiên cùng Thái Thái sửa lại lớp trang điểm rồi nhanh chóng quay cảnh tiếp theo của phim. Lần này có vẻ ổn hơn so với lần trước vì Trác Nhiên đã không bỏ ngỡ nữa, tuy nhiên biểu cảm vẫn còn vài phần chưa đạt nên phải quay lại vài lần.

"Nghỉ trưa thôi."

Cơm canh buổi trưa khá là đậm bạc do đoàn làm phim mang tới, một vài nghệ sĩ họ tự gọi đồ ăn bên ngoài. Trác Nhiên khẩu vị tốt nên cũng không kén chọn, cô ăn đồ ăn của đoàn làm phim, dù gì cũng là buổi trưa ăn nhẹ một chút sao phải kén chọn.

Dạ Hiên hôm nay không làm phiền cô, có lẽ là có bạn thân hẳn tới, nhờ đó mà tâm trạng cô tốt hơn nhiều.

Ăn một ít đã thấy no, Trác Nhiên lại đi dạo một chút cho tiêu cơm, gió biển thổi vào mặt mát rượi, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng người nói chuyện.

"Vương Ân, cô theo tôi đến tận đây cơ à?"

"Lục thiếu, anh hình như quá đề cao bản thân rồi."

Hóa ra là Lục Khải Chính và Vương Ân, hẳn nào ban đầu cô đã thấy họ có gì đó khác lạ.

"Không phải ư?"

"Thứ nhất, đoàn làm phim không phải của anh, thứ hai bộ phim này tôi kí hợp đồng trước anh, anh có quyền gì nói? Không thấy xấu hổ à?"

Ngừng một chút lại nghe thấy tiếng Vương Ân nói: "Không phải anh đến đây là vì Hiếu Linh Hy sao? Sao phải làm khó tôi?"

"Dù sao thì tôi cũng không đồng ý kết hôn với cô."

"Cái đó không đến phiên anh quyết định."

"Hừ, cô đừng tưởng tôi không biết bộ mặt giả tạo của cô. Năm đó không vì cô thì tôi và cô ấy cũng không chia tay để đến bước đường như bây giờ."

"Anh muốn quay lại? Ha, bây giờ cô ấy đã có người yêu hoàn hảo rồi, sắp làm vợ anh rồi đấy, định có ý với vợ của mình à?"

"Việc đó không đến lượt cô quản, hôn phu cái quái gì? Mẹ kiếp thời nào rồi còn có cái trò hứa hôn. Tôi nói cho cô biết, hôn sự này cô không hủy tôi cũng nhất định hủy nó. Kiếp này ngoài cô ấy ra tôi không lấy ai khác."

Lục Khải Chính đúng là quá ngây thơ, cô có nên đập vài phát cho anh ta tỉnh ra không? Dù sao cô cũng chỉ mong anh ta tránh xa cô ra đừng có phá hỏng kế hoạch của cô.

Đoạn sau cô không nghe nữa mà tiếp tục quay phim, cô không chắc bản thân có thể sống thêm được bao nhiêu năm nên mọi cơ hội đều phải trân trọng nó. Giống như việc trả thù Nghiêm Triết, phải tận dụng mọi cơ hội mà ông trời ban cho, phá hủy con người anh ta. Cô không phải thanh nữ thuần khiết như trong phim ảnh mà có thể bỏ qua cho tội lỗi của anh ta. Phá hủy tất cả của anh ta giống như anh ta đã làm với cô.

Trời nhá nhem tối, cảnh biển quyến rũ đến lạ thường, Mạc Quân Thần bận việc nhưng vẫn tới đón cô, cô cũng chẳng biết anh làm thế để làm gì nữa. Thật ra cô cảm thấy làm người tình của anh cũng rất tốt, anh đối xử

cũng không tàn bạo như người khác nói, hay chỉ với cô anh mới đối xử như vậy? Không, chắc chắn là không. Cô không nên tự mình đã tình.

Tạm biệt mọi người, Trác Nhiên nhanh chóng ra xe của anh, anh đứng tựa vào cửa xe, đôi môi gợi lên ý cười. Không thấy anh có ý định mở cửa xe, cô nhìn anh:" Lại có chuyện gì?"

"Giao ước mỗi khi nhìn thấy tôi, em không nhớ? Mới có một ngày mà đã như vậy rồi sao?"

"À."

Trác Nhiên chợt nhớ vụ sáng nay anh nói mỗi khi nhìn thấy anh là phải chủ động hôn anh, cô đứng sát vào người anh kiễng chân hôn lên môi anh. Vốn chỉ định hôn lướt qua môi anh nhưng anh đã nhanh chóng lật người cô dựa vào ô tô hôn áp đảo.

Mạc Quân Thần hừ một cái, cứ thế này chắc anh hôn cô đến nghiện mất, ngọt ngào như viên kẹo đường vậy.

"Trôi son rồi."

"Son quan trọng hay hôn tôi quan trọng?"

"Chả cái nào quan trọng."

"Hừ được lắm, phạt hôn năm lần nữa."

Anh và cô lại ngày càng gần lại, cả hai không biết tình cảm có họ nảy nở từ bao giờ, cứ đến tự nhiên như gió, phảng phất cũng khiến lòng người mát lạnh.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Thoắt cái đã một tháng, Mạc Quân Thần vừa đi công tác về, đứng ở sân bay chờ anh, lòng cô có cảm giác gấp gáp, không rõ phát sinh. Lại cảm thấy mình như người yêu nhỏ bé chờ bạn trai tại sân bay, bóng dáng anh từ xa, đôi chân dài thẳng tắp, từng đường nét cao ngạo hiện lên trên khuôn mặt anh. Từ xa cũng có thể nhận ra.

Bước về phía anh, cô lại không kiềm được mà nói vài lời ghét bỏ: "Lại còn gọi tôi ra đón, anh thiếu người chắc?"

"Em là gì của tôi."

"Người tình."

"Vậy đón tôi là sai à? Còn nữa, vẫn chưa hôn tôi."

Lờm anh vài cái, cô nhón chân hôn chụt anh rồi đi trước mặc anh đang kéo kéo trên cô.

Giao hành lí cho thư kí, anh lái xe đưa cô về nhà, lái xe vào gara, anh xách đồ từ xe lên, anh đưa cho cô: "Nấu đi."

"Tôi nấu?"

"Chẳng lẽ tôi nấu?"

Trác Nhiên không nói gì nữa đi vào bếp, lấy tạp dề để ở trên giá xuống mặc vào, cô nhanh chóng lấy đồ mà Mạc Quân Thần vừa mới mang vào.

Mạc Quân Thần nằm trên sofa bỗng có cảm giác ám áp lạ thường, tựa như đang về nhà mình, có vợ nấu cơm. Lắc lắc đầu, anh cầm điều khiển ti vi bật lên xem.

Tầm một tiếng, thức ăn được dọn lên bàn, Trác Nhiên thở một hơi cởi tạp dề móc lên giá, nhanh chóng rửa tay rồi ra đi ra phòng khách. Mạc Quân Thần đang nằm ngủ trên ghế, ti vi vẫn chưa tắt, hai chân vắt lên bàn, một tay gác lên trán, nhìn dáng vẻ trông thật lười biếng.

Cô đi đến lay nhẹ người anh: "Dậy đi, thức ăn nguội rồi."

Anh vẫn thờ ơ đều đều không có hiện tượng tỉnh, cô liền lấy một viên đã nhét vào trong áo anh.

Mạc Quân Thần giật nảy mình, lại không ngờ cô chơi ác như vậy liền túm cô đè xuống ghế.

"Không thể gọi theo cách khác sao?"

"Gọi theo mấy cách kia anh cũng không dậy."

"Vậy thế này thì sao? Lần sau chỉ cần thế này, tôi sẽ dậy." Anh hôn liên tiếp vào môi cô, sao cô có cảm giác như chú chó nhỏ vậy. Anh mà biết suy nghĩ trong đầu cô lúc này không biết anh có nổi điên không nữa.

"Không có lần sau đâu." Cô đẩy anh ra nhanh chóng đi vào bếp, còn không quên dặn dò: "Rửa tay trước đã."

Rửa tay xong, Mạc Quân Thần ngồi vào bàn ăn, nét mặt có chút nghi ngờ: "Mua đồ bên ngoài về à?"

"Đúng đó."

Anh gắp một miếng thịt bò xào, nhai nhai: "Nhà hàng nào thế? Cũng được."

"Tưởng anh chê cơm chứ." Cô bĩu môi.

Anh ăn liền ba bát cơm, lâu lâu không có ăn no như vậy, bụng bây giờ căng muốn bật cúc áo. Mạc Quân Thần cởi hần áo ra, ngồi lên ghế tựa:

"Có quần áo nam không? Tôi muốn tắm."

"Tôi đâu có dẫn trai về nhà."

"Tôi không phải trai à?"

"Không."

Anh nhanh chóng cởi quần chỉ còn lại chiếc quần tam giác nhỏ, Trác Nhiên thì đang rửa bát nên không nhìn thấy, Mạc Quân Thần áp sát vào thân thể cô: "Tôi không phải trai, tôi là đàn ông, người đàn ông của em."

"Anh lại lên cơn à? Mặc quần áo vào."

"Em cho xuân dượng vào thức ăn à, tôi nóng quá." Tay anh còn sờ sờ thân thể, trên mặt còn lộ bảy phần say tình.

Trác Nhiên bỗng có cảm giác muốn nôn, đang định mắng anh một trận thì bên ngoài có tiếng chuông, cô đành lờm anh rồi đi ra mở cửa.

"Nghiêm Triết?"

"Không ngờ là tôi à? Không muốn tôi vào?"

"Tất nhiên là không, loại người như anh tôi ghê tởm, vào đây chỉ bẩn nhà tôi."

Nghiêm Triết nhếch mép, lộ ra hai chiếc răng khểnh đẹp lạ, nhưng cô không có tâm trạng để ý. Hần ta đẩy Trác Nhiên sang một bên đi cả giày vào trong nhà cô.

"Hiếu Linh Hy, tôi suy nghĩ rất kỹ, có lẽ nếu hai ta kết hôn thì cả hai bên gia đình đều có lợi, cô cũng có ý với tôi, không phải sao?"

"Nghiêm Tổng hình như anh quá coi trọng bản thân rồi, tôi có ý với anh? Đây là ban ngày không phải đêm để anh mơ mộng."

Nghiêm Triết áp sát cô vào tường, nét mặt dữ tợn, nhưng chưa kịp nói gì đã bị lực phía sau kéo lại, một cú đấm bay thẳng vào mặt.

Hắn chửi rủa:" Mẹ kiếp, thằng chó nào."

"Nghiêm Triết, lâu rồi không gặp cậu, đến người phụ nữ của tôi cậu cũng dám động."

Mạc Quân Thần nét mặt u ám, anh đã mặc quần dài, nhưng phía trên vẫn cởi trần, từng đường nét trên cơ thể lộ lên từng múi từng múi săn chắc.

Nhận thấy người đánh mình là Mạc Quân Thần, Nghiêm Triết có chút giễu cợt:" Không ngờ Hiếu Linh Hy lại câu được con rùa vàng này, mới đầu tôi còn tưởng là đồn nhảm. Mạc Quân Thần, khẩu vị của cậu dừng lại ở đây thôi sao?"

"Ồ khẩu vị của tôi có lẽ chỉ vậy, nhưng hình như tôi nghe nói cậu vừa cầu hôn cô ấy."

Mặt Nghiêm Triết đanh lại:" Cậu muốn gì? Chúng ta dù sao cũng là bạn bè."

"Bạn bè? Cái quan hệ bạn bè thối nát ấy đừng nhắc đến làm gì, có bạn tài giỏi như cậu, tôi không với tới nổi."

"Cậu muốn chơi với tôi?" Nghiêm Triết nhìn thẳng vào mặt Mạc Quân Thần, cả hai dâng lên một hồi thách thức.

"Nếu cậu muốn, tôi chiều." Mạc Quân Thần cười cười, nụ cười đậm chất khinh bỉ. Nếu Nghiêm Triết muốn chơi ván cờ này, anh sẵn sàng chơi với hắn. Loại người tham lam như hắn, chết cũng không ai tiếc.

Chương 25

Mạc Quân Thần và Trác Nhiên chính thức ở chung, tất nhiên đều là do mẹ Mạc đề nghị, cũng một phần là mong muốn của Mạc cửa cửa, nên cả hai sống ở căn hộ của cô.

Trác Nhiên vẫn không hiểu Mạc Quân Thần có vấn đề về thần kinh hay không, hay là do anh sống sung sướng quen rồi mà lại đi đề nghị ở chung căn nhà bé nhỏ với cô.

Sau một tuần sống chung, cô thật sự không chịu nổi nữa rồi, thấy Mạc Quân Thần đang vắt chân nằm ườn ra ghế, cô liền nhảy ngay lên người anh bóp cổ khiến anh ngạt thở.

"Mạc Quân Thần, anh có chuyển ra ngoài không hả?"

"Em là người phụ nữ của tôi, nhà em cũng là nhà tôi." Anh mặt dày cười cười, Mặt lãnh khốc lần đầu gặp đâu? Tàn độc lạnh lùng đâu? Đối trá.

"Hừ, anh ngày ngày tranh giường của tôi, tranh đồ ăn của tôi, tranh phòng tắm với tôi nữa, hừ có đàn ông nào như anh không hả?"

Anh cười cười để mặc cô đang làm loạn trên người mình:" Cũng chỉ là ngủ chung giường, ăn cơm em nấu, tắm chung với em, có cần nói khó nghe vậy không? Có phải chúng ta chưa nhìn thấy thân thể nhau bao giờ đâu, có gì phải ngại."

Trác Nhiên tức sôi máu:" Anh không ngại nhưng tôi ngại đấy, hừ một tuần tối nào anh cũng làm, tôi mệt lắm rồi đấy."

Chết rồi, cô nói ra điều ấm ức nhất rồi, Mạc Quân Thần anh cũng quá dũng mãnh rồi, làm liền một tuần.

"Em uất ức hả? em thấy không đủ phải không? Vậy anh sẽ tặng ca vào mỗi sáng tranh thủ vậy, Em nói vậy khác nào sỉ nhục anh không thỏa mãn được em."

"Mẹ kiếp, đồ bỉ ổi, tôi bóp chết anh, bóp chết anh." Trác Nhiên hận không thể giết chết Mạc Quân Thần ngay lúc này, cái bộ mặt đẹp trai này, càng nhìn lại càng ngứa mắt.

"Cạch."

Cửa lớn bật mở, Trác Nhiên giật mình ngẩng đầu lên, mặt đỏ au như máu, thổ huyết, thật thổ huyết, nhà họ Mạc bắt nạt cô, thật sự là ai cũng muốn trêu đùa cô. Tại sao khi cô đang bóp cổ Mạc Quân Thần thì mẹ anh lại xuất hiện làm cái gì? Vẻ mặt của bà thật sự là mang đầy ý tứ đi, vẻ mặt 'mẹ biết hết rồi' của bà khiến cô hận không có lỗ nào để chui xuống nữa.

"Bác gái, sao...sao bác lại đến giờ này." Sao nghĩ lại cô lại thấy câu nói của cô có gì đó sai sai?

"Ờ, ôi xin lỗi làm phiền hai con, có gì cứ tiếp tục, mẹ để canh ở đây hai đứa ăn nhé, mẹ đi đây, mẹ đi đây. À Quân Thần nó yếu đuối, nếu nó không làm chủ được thì con thông cảm nhé, mẹ thất vọng về nó lắm. Con trai yêu đuối quá để con gái chủ động. Thôi mẹ không nói nữa mẹ đi đây."

Trác Nhiên nhanh chóng từ trên người Mạc Quân Thần nhảy xuống chạy ra gọi mẹ Mạc lại:" Bác gái, bọn con trêu đùa nhau một chút thôi mà, bác vào đây đi."

Để nói ra mấy lời này cô đã phải cố gắng lắm, cô nháy nháy mắt với Mạc Quân Thần nhưng anh không để ý hướng mẹ mình nói to:" Mẹ thật nhàm chán, đến đúng lúc cô ấy muốn thử tư thế mới trên ghế sofa."

Trác Nhiên nghe xong mặt mũi tím tái, lập tức véo anh hai cái vào eo, cười trừ:" Bác gái à, đừng nghe anh ấy linh tinh, bọn cháu không có gì đâu, lời đàn ông nói không đáng tin ha ha."

Có vẻ cô có giải thích cũng chẳng được ích lợi gì, vẻ mặt của mẹ anh vẫn tràn ngập suy nghĩ đen tối:" Ha ha mẹ có nghĩ gì đâu, Quân Thần nó yêu đuổi mẹ biết mà, để con phải chủ động chính là thiệt thòi cho con rồi. May mà có con rước nó chứ không biết có ai thèm để ý nó không nữa."

"Mẹ, bố nói năm xưa thấy mẹ xấu quá nên bố mới lấy mẹ để nhân giống ra con cho đẹp trai."

Câu nói chuyên đề tài của anh đúng thật là ngoạn mục, Trác Nhiên được giải vây nhanh chóng đi vào trong.

"Cái gì? Có ông già ấy dám nói như vậy, mẹ về xử lí ông ấy đây, con ở đây đừng làm con dâu mẹ buồn."

"Mẹ yên tâm con đủ sức thỏa mãn cô ấy."

Anh Mạc, gia đình anh sao ai cũng đen tối là sao?

“

Chương 26

Mạc Quân Thần một tay cầm bản hợp đồng, một tay đưa ly rượu vang lên môi khẽ nhấp một ngụm, chiếc ghế xoay xoay ra phía cửa kính đằng sau, nhìn bóng lưng kiêu ngạo khiến người ta khó nắm bắt.

"Thừa Nhân, bên Nghiêm Thị sao rồi?"

Tống Thừa Nhân ngồi trên ghế sofa được đặt giữa phòng, hai chân vắt lên trên bàn, mài mài móng tay:" Hẳn đâu có dễ cắn câu như vậy, cáo già như hẳn đằng sau còn có Trác Thị, khó nói lắm."

"Hừ, cậu nghĩ sao?"

"Bước đầu tiên, tách Trác Thị ra khỏi Nghiêm Thị."

"Hay lắm."

"Tôi điều tra được một chuyện rất thú vị."

"Hừm?"

"Nghiêm Triết không có khả năng sinh con."

"Ha ha, việc này hẳn có biết không?"

"Không hề, đứa con thứ hai của hẳn và Trác Y Y chắc cũng là giả."

"Sắp có trò hay để xem rồi."

Tống Thừa Nhân dường như nhớ ra điều gì, anh quay ra hỏi Mạc Quân Thần:" Chuyện của cậu và Hiếu Linh Hy thế nào?"

"Tôi cần cô ấy, cô ấy cần tôi."

"Cô ta cần tiền?"

"Không. Cậu không biết yêu cầu của cô ta thú vị thế nào đâu."

"Là gì?"

"Nói ra mất vui, cậu ra ngoài đi."

Tống Thừa Nhân nghe thấy vậy tức nổi mắt, anh ném ngay cái gối trên ghế ném vào người Mạc Quân Thần.

"Mẹ kiếp, bạn bè thế à, cậu có nói không hả?"

Mạc Quân Thần cười ha hả, vẫn nhìn xuống dưới không quay ra.

"Cậu còn không thèm nhìn tôi, được lắm. Mẹ kiếp, bạn khốn nạn." Tống Thừa Nhân chày phất qua bàn làm việc của Mạc Quân Thần bóp cổ anh, như hai người trẻ con đùa nghịch vậy. Anh luôn là như vậy, đối với bạn chí cốt của mình luôn tin tưởng, bạn vào sinh ra tử với anh bao nhiêu năm.

Chiếc ghế xoay nghiêng ngả mà ngã sập xuống, cả người Tống Thừa Nhân nằm đè lên Mạc Quân Thần. Mọi chuyện sẽ không có gì nếu như cửa phòng không mở, người bước vào lại là Trác Nhiên.

"Mạc Quân Thần, như đã hứa, tôi mang đồ...." Lời còn chưa dứt, Trác Nhiên mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, cô nhanh chóng để đỡ lên bàn rồi nói tiếp:" à hai người tiếp tục, tôi...tôi ra ngoài trước nhé. Hi hi" Còn kèm theo cả ' hi hi ' phía sau.

Tống Thừa Nhân mặt mày tái mét, Mạc Quân Thần nhanh chóng đẩy Tống Thừa Nhân ra khỏi người mình, nét mặt cau có:" Cậu có cần yêu tôi thế không hả? Mẹ kiếp, thật không ngờ."

Tống Thừa Nhân hiện đầy vạch đen trên trán:" Mạc Quân Thần, cậu lấy đi sự trong sáng của tôi rồi."

"A lo, em quay lại ngay, đừng trách tôi ác." Anh không thèm liếc qua Tống Thừa Nhân một cái, trực tiếp gọi điện cho Trác Nhiên mở cửa đi ra không lâu.

Thật ra Trác Nhiên còn chưa có đi, cô đứng ở ngoài cửa nghe lén, Mạc Quân Thần là gay thật sự khiến cô có chút tò mò, lại nghe thấy điện thoại, hóa ra là anh gọi.

Cô đi vào phòng, còn không quên liếc nhìn Tống Thừa Nhân với ánh mắt mờ ám, người đàn ông xinh đẹp này, nếu cô là con trai có khi cũng động lòng cũng nên.

"Chị Tống, à anh Tống, thật tình cờ, tình cờ." Trác Nhiên cười hì hì trêu chọc Tống Thừa Nhân, vẻ mặt ngượng ngùng của anh khiến cô nổi lên một hồi lưu manh.

"Hy, tôi ở đây mà em dám trêu hoa ghẹo nguyệt hả?" Mạc Quân Thần phía sau cắn răng.

"Hả?" Trác Nhiên bây giờ mới nhìn ra phía anh, lại thấy anh quần áo có chút sộc sộc, lại không khỏi nghĩ bậy.

" Thư kí Tống có ở lại ăn trưa không?" Cô chỉ hỏi cho có lệ thôi nào ngờ Tống Thừa Nhân lại đồng ý, có trời biết anh muốn phá đám Mạc Quân Thần thế nào, dám chọc tức anh.

"Thừa Nhân, cậu hết việc rồi à, ra ngoài làm việc đi." Mạc Quân Thần tiến đến sô pha mở cặp lồng ra, cơm của cô đừng mong ai động vào trừ anh.

"Tôi cũng đói, ăn mới có sức làm việc. Đúng không Hiếu tiểu thư."

"Ừ đúng vậy, dù sao đồ ăn cũng nhiều, anh ấy ăn chung cũng không sao. À mà gọi tôi là Hy."

Mạc Quân Thần vừa ăn vừa lườm Tống Thừa Nhân cháy cả mặt, nhưng da mặt Tống Thư kí đâu phải dạng mỏng manh gì, anh ngồi ăn tranh hết cả phần của Mạc Quân Thần.

"Ôi Hy, cô nấu ngon quá, lần sau có thể mang ké cho tôi một phần nhỏ không?"

Cô còn chưa trả lời, Mạc Quân Thần đã bẻ gãy lời anh: "Không, người của tôi, đồ ăn cũng chỉ có mình tôi được ăn. Mà đừng có gọi cô ấy là Hy, vẫn gọi là Hiếu tiểu thu dễ nghe hơn."

"Mạc..." Anh che miệng cô lại nói tiếp: "Tối nay tôi có việc, cậu tặng ca nhé."

"Khốn kiếp, Linh Hy cô thấy được bộ mặt thật của cậu ta chưa? Bỉ ổi vô liêm sỉ, em chia tay cậu ta tôi sẽ mở tiệc ăn mừng cho em."

"Mẹ kiếp cậu tặng ca một tháng cho tôi."

"Hừ ông đây nghĩ làm."

Tống Thừa Nhân trước khi đi còn mang hộp thức ăn chưa ăn hết ra cửa: "Linh Hy, tý nữa rồi trả lại hộp nhé."

t

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Mạc Quân Thần quay ra: "Hy, em quên gì?"

"Quên gì?" Trác Nhiên không hiểu anh muốn nói cái gì, lại thấy anh chỉ vào môi mình. Hừ hôm nay tại Tống Thừa Nhân mà quên mất. Cô nhón chân hôn lướt anh một cái, mặt anh nhăn lại.

"Hôn muộn phạt mười cái."

"Hôn nhiều mỗi lần."

"Vậy để tôi."

Anh hôn đủ mười cái hôn xong cũng đã là nửa tiếng sau, chân Trác Nhiên mềm nhũn ngồi phịch xuống ghế, mệt chết được.

"Em yếu như vậy thì sao chịu được tôi."

"Vậy thì anh đi tìm người khác mà thỏa mãn."

"Nhưng hiện tại tôi chơi với em chưa đủ."

Tính hiếu thắng của cô bị anh kích động cô lườm anh: "Anh đừng tưởng có mình anh biết hôn."

Anh cười thích thú: "Vậy em biết."

"Tất nhiên tôi biết, để tôi gọi thư kí Tống vào đây làm mẫu."

Mẹ kiếp cô dám chọc tức anh.

"Lấy tôi làm vật mẫu, thế thì tôi mới cảm nhận được."

"Hừ được."

Anh ngồi trên ghế sofa, Trác Nhiên hơi lúng túng lại tự chế giễu bản thân ngu ngốc tự nhiên lại nói linh tinh, cô tiến lên ngồi lên đùi anh, cất giọng quyến rũ:" Anh không được đáp trả, anh đáp trả là thua."

"Được."

Đầu tiên, cô xoa xoa mặt anh, ngón tay cái lướt qua môi anh, anh còn liếm môi, cố ý chạm đầu lưỡi vào ngón tay cô, đáng ghét, cô chửi thầm.

Cô học theo anh, một tay còn lại men theo vạt áo thò tay vào trong người anh, cô đây là đang quyến rũ công khai anh. Sờ từng cơ bụng của anh cô cười:" Sáu mũi cơ à?"

"Ừm, hôn đi."

Cô hiện tại không biết làm gì tiếp theo, thấy anh nhắm mắt lại, cô chậm rãi cúi xuống hôn lên đôi mắt anh từ từ hôn xuống miệng. Trác Nhiên dùng lưỡi khuấy đảo miệng anh, còn anh như đã hứa không nhúc nhích mặc cô muốn làm gì thì làm.

Thấy anh chưa có phản ứng gì, Trác Nhiên có chút tức giận, cô sờ đến hai núm đỏ nhỏ trước ngực anh khẽ vắn vê, lúc này anh chột mở mắt khẽ hừ một tiếng.

Anh thật sự nhịn nãy giờ, cô dám trêu chọc anh, mặt anh đỏ lên thật kì lạ, cô không biết đó là nơi mẫn cảm của anh.

Trác Nhiên mở mắt lại thấy đôi tai anh đỏ, nhìn lại mặt anh cũng đỏ au, đột nhiên lại thấy vô cùng đáng yêu. Cô cởi cúc áo trước ngực anh ngồi nghịch mân mê chúng, lại thấy anh thờ dốt, Chơi trò này vui thật.

"Em bảo hôn cơ mà, đừng nghịch chỗ đó."

"Vui mà, sờ một chút, thích ghê."

"Em có bỏ ra không? Không thì đừng hối hận." Mặt anh giờ đã hồng hồng như cà chua rồi.

"Anh ngại à?" Cô thích thú trêu đùa anh, lại véo véo nhẹ nơi mẫn cảm đó.

Mẹ kiếp, cô giỏi lắm.

Anh trực tiếp bế cô vào căn phòng ngủ phía trong ném cô xuống giường:" Tôi đã nói, em đừng có hối hận."

Nhân lúc anh đang cởi áo, Trác Nhiên nhanh chóng lủi ra ngoài phòng:" Tôi đi trước nha."

Để lại Mạc Quân Thần mặt đầy vạch đen:" Mẹ kiếp lần sau mua cái áo dễ cởi hơn."

-----Đây là đường ngăn cách trong sáng-----

Trác Nhiên vui vẻ ra khỏi phòng của anh, cô vào WC chỉnh lại tóc lại nhanh chóng đến địa điểm chụp ảnh, dù sao trong sáu tháng này vẫn phải kiếm cơm bằng cái nghề này.

Đi xuống gara chợt cô thấy Giang Hạo thứ kí của Nghiêm Triết, anh ta đến đây làm gì?

Nhẹ nhàng đi đến gần hai người đang nói chuyện, cô không nhìn rõ mặt của người còn lại chỉ chụp lại được ảnh của Giang Hạo. Cô gửi tin nhắn ảnh cho Mạc Quân Thần rồi lấy xe ra khỏi Mạc Thị, cô biết anh có cách để giải quyết mọi việc.

p/s: Cảm ơn tất cả các anh em ủng hộ nhé, mọi người có gì thắc mắc hay truyện còn chỗ nào chưa hay hoặc chưa hợp lí thì cứ cmt nhận xét nhé, mình sẽ tiếp thu mọi ý kiến của mọi người.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Xe thể thao đỗ tại studio ảnh Vamps, cô nhanh chóng đưa khóa xe cho bảo vệ rồi bước vào. Hôm nay cô phải chụp loạt ảnh tạp chí với một diễn viên nào đó, hôm qua cô có đọc lướt qua tên nhưng không nhớ rõ, hình như cô ta là người mới.

Bước vào mọi thứ gần như đã chuẩn bị xong, Trác Nhiên thay đồ rồi trang điểm, bên ngoài có loáng thoáng tiếng bàn tán.

"Kênh kiệu, mới nổi mà lúc nào cũng làm như mình là nhất không bằng."

"Người ta là thiên kim tiểu thư, kênh kiệu là phải rồi."

"Mong cô ta nhanh rút đài. Vương Ân cũng nổi nhưng đâu có như cô ta, cô ấy luôn hiền lành như thiên thần vậy."

"Không thể nói như vậy được, dù sao không nên chỉ nhìn bề ngoài, Vương Ân cũng không vừa đâu."

Tiếng nói ngày một nhỏ đi, thế giới này đúng là có nhiều thành phần bà tám quá.

"Mặc kệ họ đi, ghen tỵ ấy mà." Thái Thái quay ra cười an ủi cô, nhưng thật ra cô cũng chẳng để ý mấy.

"Vương Ân tốt lắm à." Trác Nhiên quay ra hỏi lại Thái Thái.

"Hơ, tốt? Cô ta cướp người yêu của cậu không nhớ à?"

"Ừm."

Vương Ân và Lục Khải Chính có hôn ước, cô nhớ ra vụ đó rồi.

Người mới là Kim Ánh, có vẻ hơi rụt rè, trên mặt vẫn là vẻ non nớt của tuổi mười bảy, Kim Ánh quay ra cười ngại ngùng với cô: "Chị Linh Hy, em có gì không tốt mong chị chỉ bảo nhiều ạ."

"Có gì đâu, chị cũng chưa chắc đã làm tốt bằng em."

"Dạ, chị cứ khiêm tốn."

"Thôi nhanh vào đi em."

Sinh ra đã có khuôn mặt ăn ảnh, Trác Nhiên với gương mặt của Hiếu Linh Hy khi chụp ảnh cũng không quá khó khăn, bộ ảnh lại nói về người phụ nữ trưởng thành nên cũng không làm khó cô.

Chụp xong cũng đã là tối muộn, mọi người có rủ cô đi ăn chung nhưng cô từ chối, cô đã thấy mấy cuộc gọi nhờ của Mạc Quân Thần rồi.

"Tên đáng ghét, gọi làm quái gì?"

"Cậu chờ ai vậy? Không về à?" Thái Thái ở phía sau hỏi lại khiến Trác Nhiên giật bản mình.

"Ờ không có gì, cậu có về luôn không? Mình có xe mình đưa cậu về."

"Thôi mình có người đón rồi. Mình về trước nhé."

"Ừm."

Trác Nhiên ra gara lấy xe, vừa mở cửa xe thì bị giật lại, quay ra hóa ra là Nghiêm Triết.

"Nói chuyện với tôi một chút."

"Nói đi."

"Rời xa Mạc Quân Thần đi."

"Tại sao?"

"Nếu tôi với cô bên nhau cả hai sẽ cùng có lợi." Mặt Nghiêm Triết kiêu ngạo cúi xuống nhìn cô, cô thấp hơn hẳn cả một cái đầu.

"Lợi gì?"

"Nghiêm Thị và Hiếu Thị cùng chiếm được thị trường phía Bắc."

"Vậy còn Trác Thị?"

"Chuyện đó không cần cô quan tâm."

"Vậy sao? Tôi dựa vào Mạc Thị cũng không lỗ." Muốn cô theo hẳn sao? Đừng hòng.

"Mẹ kiếp, cô muốn thế nào, cô đừng tưởng tôi không làm gì được cô." Nghiêm Triết giận dữ túm lấy cổ áo cô nhắc lên.

"Nghiêm Triết, da mặt anh chắc dày bằng tường Vạn Lý Trường Thành nhỉ? Không thấy ghế tởm à? Tôi chỉ cần nhìn anh thôi tôi cũng thấy thật ghê tởm. Loại đàn ông căn bã như anh, lợi dụng phụ nữ để có được thứ mình muốn, ha đi hợp tác với anh ư? Tôi không hứng." Trác Nhiên dẫy dựa muốn thoát khỏi tay hắn nhưng Nghiêm Triết quá khỏe cô không thể gỡ hắn ra khỏi cô.

"Vậy cô sáng mai đọc báo sớm một chút." Nghiêm Triết ném Trác Nhiên xuống đất, khiến đầu gối cô đập mạnh xuống đất chảy máu. Nghiêm Triết chưa chắc cô đã thua anh đâu.

Rồ ga phóng đi, cô chỉ muốn một phát đâm chết tên Nghiêm Triết cận bã đó, Hấn như người không tim không phổi vì bản thân mình mà bán đứng cả, đối với hấn dường như tình yêu không bao giờ tồn tại.

Mở cửa nhà về mặt Trác Nhiên vẫn đang suy nghĩ về vấn đề trả thì Nghiêm Triết, trán nhăn lại thành một đống. Mạc Quân Thần đang định nói gì đó lại thấy đầu gối cô máu chảy bê bết mặt mày đen lại, anh vào phòng lấy đồ y tế ra.

"Làm sao thế này? Ngồi xuống đây."

Trác Nhiên ngoan ngoãn ngồi xuống ghế cho anh lau vết thương.

Im lặng bỗng bao trùm cả hai người, lại nghe thấy tiếng Trác Nhiên khẽ nói: "Vừa mới gặp Nghiêm Triết, thật ghê tởm."

"Chán ghét hấn?"

"Đã nói là ghê tởm."

"Vậy đừng nghĩ nữa, lại quên hôn rồi."

"Hừ bỏ cái điều kiện đó đi, hôn hôn hôn lúc nào cũng hôn."

"Hôn có lợi cho sức khỏe."

"Ai nói."

"Cái này khoa học chứng minh rồi."

"Kệ anh tôi đi tắm đã, gặp hấn bán cả người."

Anh bê người cô lên: "Tắm uyên ương sẽ thú vị hơn tắm một mình đấy."

"Bỏ ra."

"Đừng ồn ào phòng bên nghe thấy bây giờ."

Chương 29

Nặng chiếu qua khe cửa chiếu vào thân thể mềm mại đang nằm trên giường, Trác Nhiên mơ màng nghe thấy tiếng điện thoại kêu bị ai đó tắt đi, chắc là anh.

"Thế nào?" Giọng anh hơi khàn.

"Ừm, tôi đến ngay."

Anh tiến lên hôn vào trán cô rồi đi ra ngoài, không biết hôn cô nhiều quá liệu có thành thói quen khó bỏ không nữa.

Bước đến công ty, Mạc Quân Thần lên thẳng phòng họp, Nghiêm Thị đã hành động rồi, anh cũng phải làm gì đó mang tính kịch tính chứ.

Tổng Thừa Nhân đón anh ở cửa báo cáo sơ qua tình hình bên Nghiêm Thị, anh gật đầu đi vào phòng họp.

Phòng họp căng thẳng, không khí mát mẻ nhưng trên mặt người nào cũng toát hết cả mồ hôi, Mạc Quân Thần như ác ma bức người, ngồi im lặng nghe từng người đề xuất ý kiến.

"Bên Nghiêm Thị đã tung ra sản phẩm mới, chính là chi nhánh trang sức mà họ đã thu mua từ Hà Thị, nhà thiết kế được mời từ bên Mỹ về, dự tính là hai ngày nữa sẽ công bố sản phẩm."

"Nhưng tôi nghe nói sản phẩm chính của Nghiêm Thị không phải là trang sức."

"Đúng vậy, sản phẩm chính được kì vọng là bộ váy cưới được đính lớp trang sức đó. Phía bên Trác Thị còn hợp tác cùng Nghiêm Thị tung ra mẫu áo tắm dành riêng cho những người quá cỡ được rất nhiều người coi trọng."

Nghe sơ qua cũng tầm hai tiếng đồng hồ căng thẳng.

"Mạc Tổng, anh có ý kiến gì không?"

"Theo anh nên ra đòn phủ đầu hay thế nào?"

Mạc Quân Thần đứng dậy, nét mặt cương lĩnh: "Phải vờn cho chúng yếu đi thì chỉ cần đâm một phát nó cũng chết."

Ngừng một chút anh lại nói: "Kế hoạch nào cũng có khe hở, không nên đánh úp ngay, phía sau Nghiêm Thị còn có Trác Thị, một chọi hai khó nắm phần thắng. Hiện tại chúng ta cần liên kết với các tập đoàn mạnh hơn Trác Thị khi đó phần thắng sẽ dễ dàng, lại nói Nghiêm Thị chúng ta còn chơi chưa đủ."

"Được rồi, tan họp."

Mọi người như được hít thở không khí mới nhanh chóng ra khỏi phòng họp, chỉ còn lại Tống Thừa Nhân cùng Mạc Quân Thần, Tống Thừa Nhân ngồi xuống ghế: "Thế nào? Chỉ cần ném chứng cứ hối lộ cho cảnh sát thì mọi chuyện coi như xong."

"Dù sao cũng đã từng là bạn bè, cho hẳn tự do thêm một thời gian."

"Cậu còn chơi chưa đã sao?"

"Vờn hẳn trong tay như một con mèo vậy, như thế mới vui."

"Mèo này của cậu móng vuốt khá sắc đấy."

"Sắc mới thích chứ."

Bộ phim kia của Trác Nhiên vẫn còn vào cảnh chưa quay xong, dự định là hai tháng nhưng do Lục Khải Chính phải đi concert nên cô cùng đoàn làm phim phải quay cảnh của anh ta sau. Hiện tại chỉ còn vào cảnh của cô và Lục Khải Chính, cô cũng không để ý đến anh ta lắm.

Địa điểm quay là công viên, nơi đây khá mát mẻ, nội dung kịch bản nói về mối tình đầu tiên của nữ chính với nam phụ, chính là thanh mai trúc mã của cô. Không biết anh ta nghĩ gì mà trước khi quay cứ nhìn cô chăm chăm, À, có lẽ anh ta đang nhớ lại những ngày tháng năm xưa với Hiều Linh Hy.

Lục Khải Chính không biết là cố ý hay không nhưng hôm nay Trác Nhiên chính là bị anh ta liên lụy, Lục Khải Chính có vài cảnh ngẫn với cô mà phải quay đi quay lại rất nhiều lần mỗi cảnh. Đạo Diễn Úc vẻ mặt rất đáng thương chỉ đành cho nghỉ giải lao.

"Lục Khải Chính, anh diễn hẳn hoi xem nào."

"Hừ, quan tâm tôi?"

"Tôi thêm vào quan tâm anh, anh diễn không đàng hoàng liên lụy đến tôi."

"Linh Hy, lúc trước em không như vậy." Lục Khải Chính đột nhiên nắm chặt tay cô, lòng bàn tay anh đầy là mồ hôi, cô dễ dàng rút tay ra.

"Xin lỗi, ai rồi cũng khác."

"Đúng vậy, ai rồi cũng khác." Giọng anh có chút tự giễu, lại đứng dậy chuẩn bị vai diễn. Nhìn bóng lưng đó không dấu nổi nổi cô đơn. Bỗng dưng cô lại thấy vô cùng đồng cảm với anh.

Diễn xong cũng đã đêm muộn, Lục Khải Chính ngỏ lời muốn đưa cô về nhà nhưng cô từ chối, cô không muốn dây dưa vào anh ta, một chút cũng không.

Về đến nhà cũng đã gần một giờ đêm, cửa nhà vẫn khép, vừa cởi giày bước vào, một người lực từ phía trước ôm lấy cô, hôn cô ngẫu nhiên. Cô liền cắn vào môi đối phương chảy cả máu.

Trác Nhiên vội vã đẩy người trước mặt ra, lại thấy Mạc Quân Thần mặt mày nhăn nhó: "Sao giờ mới về."

"Sưng môi rồi."

"Máu của em hay của tôi?"

"Không biết, hình như của anh."

"Cho em nếm thử." Mạc Quân Thần lại tiếp tục hôn cô, máu theo đầu lưỡi xông vào khoang miệng, có mùi tanh tanh.

"Tanh quá." Trác Nhiên cau mày, "Anh bị cuồng hôn à? Hôn, hôn, hôn, lúc nào cũng hôn,ngạt chết được."

"Ăn chưa?"

"Chưa."

"Gà hầm trong nhà."

"Mẹ anh mang tới à?"

"Ừm."

Sao có cảm giác vợ chồng đột nhiên nảy sinh.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Mạc Quân Thần đưa tay vén những lọn tóc còn vương trên trán cô, cảm giác hơi thờ quen thuộc đến kì lạ của cô khiến anh như sa chân vào sự mê hoặc khó cưỡng. Anh yêu cô rồi sao? Những tưởng anh chỉ yêu mỗi một người con gái nhưng khi tiếp xúc với cô anh lại không dứt ra được, đây là loại cảm giác gì?

Mới có hơn hai tháng lại tựa như đã quen cô những mấy năm, quen thuộc đến kì lạ, hay do quá giống nên mắt anh mờ đi?

KHông gian chỉ còn lại tiếng thở đều của cả hai, Mạc Quân Thần đứng dậy tắt chuông báo thức của cô, đi vào phòng tắm, nên quên hay không đây?

Hơi nước mờ ảo nhưng lại khiến anh tỉnh táo,, qua tấm kính dày là thân thể mờ nhạt đang tắm, từng giọt nước chảy từ tóc xuống đến gót chân anh, dội đi hết những suy nghĩ về cô gái ấy, khuôn mặt ấy, nét cười ấy, giọng nói ấy, chỉ một đêm đã khắc sâu trong anh. Hiếu Linh Hy quá giống cô, anh sợ mình sẽ biến Hiếu Linh Hy thành cô ấy.

Sáu tháng tưởng là lâu mà lại trôi qua nhanh chóng, thoát cái đã hơn hai tháng trôi qua, tựa như mây gió trôi nhanh chỉ để lại một chút cảm giác khó nắm bắt.

Vuốt những giọt nước trên mặt, Mạc Quân Thần quấn khăn tắm ra ngoài, lại thấy cô xoay người, đôi mắt lay động nhìn anh, càng nhìn lại càng giống.

"Tắm sớm cận thận ồm."

"Ừ, ngủ tiếp đi."

"Không ngủ được."

"Làm sao?"

"Khó chịu." Giọng cô lại có chút nũng nịu.

"Đi khám."

"Thôi, dậy tập thể dục chút." Cô nhanh chóng dậy thay quần áo, lại thấy Mạc Quân Thần đứng bên cửa phòng tắm lấm lấm.

"Tập thể dục?"

Trác Nhiên chạy bộ ở quang hồ cách nhà không xa, chợt phát hiện ả không khí nơi đây thật mát mẻ, hóa ra không phải tìm kiếm những thứ tốt đẹp ở đâu xa, ngay gần mình cũng có thể thấy thứ tốt nhất mà mình không để ý đến nó.

Nơi đây đa phần là các cụ già cùng nhau đi tập, bây giờ giới trẻ đa phần vào những phòng tập để tập chứ ít chạy bộ hay ra ngoài tập như cô nữa.

Trác Nhiên mua một chai nước, rồi ngồi nghỉ một chút, loáng thoáng từ xa một bóng hình quen thuộc mà cô đang cố nhớ là ai.

Cô ấy tới gần cô, nhìn có vẻ là rất ngạc nhiên, cô ấy vẫy:" Chị Linh Hy, sao chị lại ở đây?"

Câu hỏi của cô ấy khá ngớ ngẩn nhưng cô vẫn cười cười đáp lại:" À chị sống gần đây."

"Ô vậy ạ, em cũng sống ở đây, chị nhớ em không? Em là Kim Linh bữa trước cùng chụp ảnh với chị ở studio này."

"Ừ nhớ rồi."

Tính cô bé khá vui tính, đúng rồi, cô bé mới mười bảy tuổi vẫn còn ngây thơ của tuổi học trò, ngây thơ cũng phải thôi.

Kim Linh nói chuyện trên trời dưới đất, lại hay cười, nụ cười nhìn lại thấy vui vẻ.

"Hy." Mạc Quân Thần từ xa chạy lại, bóng dáng cao lớn mặc bộ quần áo thể thao, trên cổ vắt một cái khăn xanh, anh chạy lại về phía cô người đấm mồ hôi.

"Anh đi đâu vậy?" Cô rất ngạc nhiên, tầm này không phải anh đi làm rồi ư?

Anh đưa cho cô điện thoại, hừ nhẹ: "Đi đâu cũng phải mang điện thoại theo."

"Ừ."

Quay lại, Kim Linh đang nhìn cô và Mạc Quân Thần với ánh mắt sùng bái cực độ: "Oa anh là người yêu chị ấy hả?"

Trác Nhiên quay ra cười: "Anh trai của chị đấy."

"Anh trai yêu em gái."

Chưa kịp để cô nói tiếp, anh trực tiếp lôi cô lại gần hôn tới tấp, mặc kệ Kim Linh đang đứng đó mắt to mắt nhỏ.

"Bỏ ra, cô bé mới mười bảy."

"Em cũng mới mười tám."

"Ai nói." Suýt thì cô nói ra tuổi thật của mình rồi.

"Xin chào, tôi là Mạc Quân Thần, bạn trai cô ấy." Mạc Quân Thần quay ra chìa tay có ý muốn bắt tay với Kim Linh, còn Kim Linh vẫn đang ngỡ ngẩn chưa kịp phản ứng.

"À vâng, em tên Kim Linh ạ."

"Chúng tôi đi trước." Nói rồi anh kéo Trác Nhiên đi để lại Kim Linh vẫn chưa hoàn hồn.

Trác Nhiên vừa đi vừa lườm anh:" Anh phát điên cái gì? Không phải đi làm à?"

"Thất nghiệp."

Nghe xong lời anh nói, Trác Nhiên cười sảng sặc, Mạc Quân Thần thất nghiệp thật sự là trò cười lớn nhất từ trước đến nay.

"Cười cái gì?"

"Thất nghiệp, đùa gì vậy, ha ha hài chết."

Mạc Quân Thần vác cô lên vai vỗ mông vài cái:" Cười này."

Không khí ngập niềm vui, có lẽ anh nên quên.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Mạc Quân Thần tay cầm điều thuốc, bên cạnh là Tống Thừa Nhân chậm thuốc cho anh, hai chân anh vắt chéo, hơi ngả người về phía sau. Dít một hơi, phả hơi vào trong không khí, mấy tháng rồi, hôm nay anh mới động đến thuốc lá.

"Buồn phiền gì? Như người đang yêu."

"Không biết."

"Hiếu Linh Hy?"

"Ừm."

"Cảm giác thế nào."

"Như đối với Trác Nhiên, tôi không muốn biến cô ấy thành Trác Nhiên."

"Hay cô ấy giả vờ?"

"Không phải, cô ấy không thể biết."

"Thật sự rất giống. Cậu định thế nào đây?"

"Không biết, tình yêu mà, đến đâu thì đến."

Tống Thừa Nhân nghe xong cảm thấy buồn cười, Mạc Quân Thần luôn lãnh đạm với phụ nữ giờ gặp phải cảnh lao đao.

"Không biết yêu hay không, không biết coi cô ấy là ai, cũng không biết có nên yêu cô ấy. Phức tạp, yêu thật đau đầu."

"Hừ cậu đau đầu cái gì, chắc gì cô ấy đã yêu cậu, tự mãn quá đấy." Tống Thừa Nhân bĩu môi.

"Không đùa. Mà bên Nghiêm Thị thế nào?"

Tống Thừa Nhân mở cặp lôi ra một sấp tài liệu, anh lật từng trang cẩn thận xem xét rồi đưa cho Mạc Quân Thần:" Đây là những công ty gần đây hợp tác và hỗ trợ cho Nghiêm Thị, có một điều rất lạ, tại sao Nghiêm Gia lại không hề dính dáng gì đến Nghiêm Thị trong khi Nghiêm Triết là con của Nghiêm Gia?"

"Hừ, hẳn bị đuổi khỏi Nghiêm gia từ bảy năm trước, việc này chỉ người trong Nghiêm Gia biết. Kể ra hẳn cũng có tài sáng lập ra Nghiêm Thị của riêng hẳn. Gần đây vì vụ hôn ước với Hiếu Linh Hy nên Nghiêm Gia mới gọi hẳn trở về đồng thời cũng muốn rót vốn vào Nghiêm Thị của hẳn. Cơ bản là tên Nghiêm Triết quá thâm hiểm, chắc hẳn sẽ phá bỏ hôn ước đó. Cái này là Nghiêm Tuấn nói."

"Có hôn ước với Hiếu Linh Hy? Vậy cậu là kẻ thứ ba à?"

"Tống Thừa Nhân, cậu hình như rất thích nói thừa?"

"Thôi, vậy rốt cuộc là ra sao? Sao càng nghe càng rối."

Hít một hơi phả vào không khí lần nữa, lại nhấp thêm một chút rượu, Mạc Quân Thần gác chân lên bàn:" Nghiêm Triết vì không muốn làm quân nhân nên cãi lời Nghiêm Lão Gia, ông ấy tức giận nên đuổi hẳn ta ra khỏi Nghiêm Gia, Nghiêm Triết hứa hơi của Trác Thị mà lập nên Nghiêm Thị bây giờ, chắc hiện tại nửa số cổ phần Trác Thị cũng là của hẳn. Nhưng do Hiếu Linh Hy và Nghiêm Triết có hôn ước nên Nghiêm Gia mới muốn Nghiêm Triết quay lại, đồng thời muốn rót tiền vào để xây dựng Nghiêm Thị. Nhưng Nghiêm Triết hẳn không ngu, hẳn phá hủy hôn ước đồng thời muốn bật ra khỏi cái danh Nghiêm Gia. Rất tiếc, Nghiêm Thị của Hẳn một tháng trước bị Hiếu Thị làm cho lung lay nên muốn tái hợp với Hiếu Thị.

Hiếu Thị ở khu vực phía bắc cũng không phải vừa." "Nói như vậy Hiếu Thị tức giận vì việc từ hôn sao?"

"Không."

"Sao cậu biết?"

"Xem thái độ của Hiếu Linh Hy thì không phải, cậu quên hợp đồng trao đổi à."

"Đúng rồi, hợp đồng tình nhân, sao cảm giác như Hiếu Linh Hy rất hận hãn." Tống Thừa Nhân càng ngày càng tò mò, có trời mới biết anh tò mò đến mức nào.

"Cô ấy không nói, nhưng đúng là vậy." Nhấp một ngụm rượu, anh lại chậm rãi nói: "Ban đầu còn cảm thấy vừa hận vừa yêu."

"Cái quái gì? Yêu? Tình trường của Hiếu Linh Hy không có nhắc đến Nghiêm Triết thì phải."

"Cái này không biết."

Tống Thừa nhân xoa xoa cằm: "Theo sự thông minh của mình thì chắc chắn có khúc mắc."

"Nói thừa." Mạc Quân Thần nhìn khinh bỉ, chuẩn bị đứng dậy.

Tống Thừa Nhân cũng nhanh chóng đứng dậy, hai tay đút vào túi quần.

"Tống Gia không phải dễ tính thì có khi tôi đang cầm dao ở phòng phẫu thuật cũng nên."

"Không có tôi thì cậu trông nhà xác thì đúng."

"Cậu thích chết à."

Ném bật lửa vào người Mạc Quân Thần đi phía trước, Tống Thừa Nhân chửi bới. Đã lâu không thấy cậu ấy suy nghĩ về tình yêu rồi.

Đèn đường chiếu vào khuôn mặt đang giận dữ, Trác Y Y mặt sợ hãi không dám ngẩng đầu lên đối mặt với người đối diện, hai tay bấu vào góc áo, nước mắt rơi lã chã:" Nghiêm Triết, em xin lỗi, em chỉ muốn anh mãi là của em."

Nghiêm Triết mím cười nhưng lời nói chất chứa mười phần cay nghiệt:" Xin lỗi? Em ngủ với người khác? Xin lỗi là xong? " Hắn nắm chặt cằm của Trác Y Y:" Nói, cô giấu tôi bao lâu rồi? Cô cảm xừng tôi bao lâu rồi hả?"

"Em....em...cái thai chỉ là...chỉ là giả, em xin lỗi." Trác Y Y đau đớn, nét mặt méo mó nhìn Nghiêm Triết.

"Đừng nói xin lỗi với tôi, cô tưởng tôi yêu cô là cô muốn ngồi lên đầu tôi cũng được à?"

"Em...không..."

"Tôi không có khả năng sinh con, cô liền giả có thai để ra tay với Trác Nhiên?"

"Em...tại em yêu anh. Không phải anh cũng yêu em sao? Anh cũng có ý định đá nó mà."

Nghiêm Triết cười:" Ha ha, cô khá lắm, giờ thì rút đi."

"Em không rút, Anh đừng tưởng em không biết anh chính là kẻ giết Trác Nhiên, vụ đâm xe đó là anh làm."

"Giờ cô đe dọa tôi?" Nghiêm Triết càng bóp chặt cằm Trác Y Y khiến cô ta càng thêm khổ sở.

"Nếu anh giữ em ở bên cạnh..."

"Ha ha, cô hết giá trị lợi dụng rồi, tôi không cần cô nữa."

"Đồ độc ác, hóa ra từ trước đến nay, tất cả đều là giả."

"Cô nghĩ là thật sao? Chị em cô đều là lũ ngu cả. Ha ha, yêu sao? Thật là đáng ghê tởm." Giọng nói ngày càng ma mị, lại cô gằn từng chữ.

"Tôi sẽ không buông tha anh, tôi sẽ kiện anh ra tòa. Tôi thật có lỗi với Trác Nhiên, có lỗi với tất cả khi tin con quỷ như anh."

"Ha ha, hối hận cũng muộn, giờ cô nên đi theo em gái cô đi, xuống dưới đó Trác Nhiên không cô đơn, haha."

"Anh muốn làm gì, anh muốn giết tôi?" Trác Y Y dẫy dụa, đấm đá điên cuồng nhưng Nghiêm Triết vẫn không mảy may để ý.

Nghiêm Triết rút con dao trong túi áo đâm thẳng vào ngực trái của Trác Y Y: "Tạm biệt, cuộc chơi giữa chúng ta chấm dứt."

"Anh..." Hơi thở cuối cùng cong xót lại, Trác Y Y bị ném xuống vực, cuối cùng cô ta vẫn chết dưới tay người cô ta yêu nhất.

de

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Tại nhà riêng của Nghiêm Triết, xác của Trác Y Y được đặt ngay giữa nhà trùm khăn trắng, không khí lạnh bao trùm khiến tất cả mọi người đều rùng rợn.

Cảnh sát Phương tay cầm tờ giấy và mấy tấm ảnh đưa cho Nghiêm Triết: "Nghiêm Tổng, theo như điều tra thì nạn nhân là Trác Y Y, hai mươi sáu tuổi, là vợ của anh. Hiện chúng tôi đang tiến hành điều tra về cái chết của vợ anh, cũng mong anh phối hợp với chúng tôi để làm rõ sự việc, trả lại công bằng cho vợ anh."

Nghiêm Triết nét mặt buồn bã, hai tay nắm chặt, đôi mắt đỏ ửng như muốn khóc nhưng lại không tuôn ra nổi một giọt nước mắt nào.

"Các người muốn tôi nói gì nữa, vợ tôi cô ấy..... Tại sao cô ấy lại như vậy cơ chứ."

"Tại hiện trường, chúng tôi đã tìm được hung khí nhưng không tìm được dấu vân tay khác ngoài Trác Y Y, ban đầu có kết luận là vợ anh tự tử. Anh có thấy vợ mình dạo này có hiện tượng gì lạ không?"

"Vợ tôi nói với tôi rằng cô ấy mang thai, tôi đã rất vui mừng nhưng gần đây...gần đây lại một lần nữa sảy thai, tôi sợ cô ấy khủng hoảng tâm lý." Nghiêm Triết trả lời nhưng lại không ngẩng đầu lên.

"Vâng cảm ơn anh đã giúp đỡ, chúng tôi sẽ nhanh chóng đưa ra quyết định chính xác nhất."

"Cảm ơn, vậy còn cô ấy thì sao, tôi mong cô ấy sớm được chôn cất tử tế." Lúc này Nghiêm Triết mới ngẩng đầu lên, nét mặt tỏ ra khốn khổ vô cùng.

"Vâng."

Cảnh sát đi rồi, mang theo xác của Trác Y Y, chỉ còn lại Nghiêm Triết đang ngồi trên ghế sofa nét mặt thay đổi, hần chỉ cười, ngả lưng xuống ghế.

Tự tử? Cũng hay đấy.

Bên ngoài xe cảnh sát, vài nữ cảnh sát đang thì thầm, bị mê hoặc bởi nét ôn hòa của Nghiêm Triết.

"Thật khổ cho anh ấy, còn trẻ mà mất vợ, anh ấy có vẻ rất đau khổ."

"Đúng vậy, nhưng một người đàn ông thành công như anh ấy thì thiếu gì người theo đuổi."

"Chưa chắc, có khi anh ấy ngoại tình khiến Trác Y Y uất ức mà sảy thai cũng nên."

"Không thể, nhìn anh ấy không phải người như vậy."

"Đừng có nhìn mặt mà bắt hình rong."

"Hừ."

Trời biết, đất biết, hần biết, hần đã gây giết hai người, bàn tay đầy máu còn sợ cái gì?

Chiếc điện thoại rơi xuống đất vỡ nát, bàn tay vừa cầm điện thoại run rẩy liên hồi. Trác Nhiên ngồi xuống ghế như không tin vào những gì mình vừa đọc được.

"Trác Y Y chết vì sảy thai?"

Dù sao cả hai cũng là chị em, trong lòng Trác Nhiên không khỏi đau khổ, tuy Trác Y Y từng cướp người yêu của cô nhưng cô vẫn không thấy hận cô ấy. Bởi nếu không có Trác Y Y thì cô không biết được bộ mặt thật của Nghiêm Triết, tên ác ma đó đáng bị trừng phạt. Cái chết của Trác Y Y cô nhất định phải điều tra rõ.

Nhanh chóng mặc quần áo chạy nhanh xuống nhà, cô muốn nói cho Mạc Quân Thần biết, mà có lẽ anh cũng biết rồi.

Mạc Quân Thần đang ngồi xem tài liệu thì nhận được điện thoại thông báo cô đến, trong lòng xốn xang khó tả nhưng anh kiềm nó lại, trả lời khô khốc: " Cho vào."

Nện đế giày xuống nền gạch, tiếng giày va chạm kêu cộc cộc, ngày càng gần, lại càng khiến người bên trong xót ruột, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

"Mạc Quân Thần."

Anh vẫn không ngẩng đầu.

"Mạc Quân Thần, ngẩng đầu lên hôn một cái." Trác Nhiên gọi anh không được liền nói như vậy, nào ngờ anh ngẩng đầu lên, còn kéo cô ngồi lên đùi mình.

"Hôn đi. Tôi xem em đã hôn thành thạo chưa."

"Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, Trác Y Y chết, anh biết rồi chứ?"

Mạc Quân Thần nhăn nhó, hóa ra cô tìm anh là vì chuyện này, cảm giác hụt hẫng dâng lên, giọng nói lạnh đi hẳn:" Biết."

"Vậy rốt cuộc là thế nào?"

"Như em thấy không phải sao?"

"Không đúng, chắc chắn Trác Y Y bị giết."

"Ừ." Mạc Quân Thần trả lời không chút hứng thú, điều anh hứng thú là cô đến tìm anh.

"Anh trả lời như vậy là sao?"

"Như em nghĩ, Nghiêm Triết giết Trác Y Y."

"Đã điều tra chưa?"

"Ban đầu kết luận là do tự tử nhưng theo vết đâm thì không thể là tự nạn nhân gây ra.Vì không muốn làm to vụ này nên Nghiêm Triết nói với cánh nhà báo là bị sảy thai."

"Khốn nạn."

"Em đến đây chỉ có thế?"

"Đúng."

"Mẹ kiếp, em vẫn chưa hôn?"

Trác Nhiên tìm được đáp án nhanh chóng hôn vào môi Mạc Quân Thần một cái rồi chuồn ra cửa:" Trưa tôi mang đồ ăn đến nhé."

Lại để cô chạy thoát.

vertexr{y5

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 33

"Alo hôm nay có tiệc rượu đấy?"

Đầu dây bên kia không nhìn tên hiển thị cũng biết được là ai. Mạc Quân Thần chán nản nghe máy.

"Có gì?"

"Nghiêm Triết cũng tới, lần này tôi không đi thay cậu được đâu."

"Ừm, tôi đi cùng Hy."

"Được để tôi chuẩn bị cho cậu."

Không để Tống Thừa Nhân nói tiếp, anh trực tiếp cúp máy, chắc chắn đầu dây bên kia đng chửi bới anh.

Mạc Quân Thần nhấn số của cô, nhưng gọi ba bốn cuộc cũng không thấy nhắc máy, chỉ là những tiếng tút dài thê lương. Anh chán nản vứt điện thoại xuống sô pha, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng, không biết cô đang làm cái gì mà không nghe máy. Cô có sao không? Đang ở đâu? Mẹ kiếp, anh nhớ cô sắp chết rồi đây.

Ở một nơi khác, Trác Nhiên đang ngồi trong phòng thuê thám tử tư, cô đưa một sập ảnh cho người trước mặt.

"Anh theo dõi người này giúp tôi, nhớ hẩn ta đi đâu cũng phải đi theo đừng để mất dấu."

Người trước mặt nhìn tấm ảnh hơi ngạc nhiên: "Nghiêm Tống sao?"

"Đúng vậy. Vụ này anh có nhận không?"

"Được."

"Tiền tôi sẽ chuyển khoản sang cho anh. Tạm biệt."

"Vâng."

Trác Nhiên nhanh chóng rời khỏi văn phòng theo lối cửa sau. Bởi cô bây giờ là người nổi tiếng rồi nên có rất nhiều paparazi bám theo cô.

Vất vả lắm mới thoát khỏi cánh nhà báo, Trác Nhiên lái xe về nhà, lại quên mất chưa mua điện thoại mới, cô lại đi bộ ra siêu thị gần nhà để mua đồ, mua tạm điện thoại ở đây, tiện thể mua đồ ăn mang đến cho Mạc Quân Thần.

Nấu ăn xong cũng đã gần mười hai giờ, Trác Nhiên lắp sim vào chiếc điện thoại mới mua, tin nhắn thông báo về có đến mấy cuộc gọi nhờ, không biết Mạc Quân Thần có việc gì nữa.

Đi cầu thang chuyên dụng, Trác Nhiên nhanh chóng lên phòng của Mạc Quân Thần, mở cửa vẫn thấy anh chăm chú làm việc. Tống Thừa Nhân như người thấy mùi thức ăn đã chực chờ ở sô pha.

"Linh Hy, đến rồi hả, nhanh ăn cơm nào." Tống Thừa Nhân vẫy tay Trác Nhiên, một tay còn vỗ vỗ xuống ghế bên cạnh mình.

"Anh cũng ở đây à?"

"Tất nhiên, có cơm ngon là có tôi."

Mạc Quân Thần này giờ mới ngẩng đầu lên, anh hừ một tiếng:" Cậu xuống dưới căn tin nhân viên mà ăn."

"Ấy ấy."

"Muốn có cơm ngon thì tìm người yêu đi."

"Mẹ kiếp, ông đây đây gái theo nhé." Tống Thừa Nhân đối với Mạc Quân Thần thái độ thay đổi cục cằn thô lỗ.

"Hừ, vậy mà giờ vẫn ế." Mạc Quân Thần không thèm liếc Tống Thừa Nhân lấy một cái, còn tặng kèm nụ cười mỉa.

"Hừ, chẳng qua Linh Hy chưa biết được con người của cậu nên mới thế thôi. Ê Linh Hy, em không biết cậu ta biến thái thế nào đâu, hồi trước đi học á, cậu ta ngủ toàn đạp bọn anh xuống giường, ngáy rõ to nữa...."

"Cậu cảm mềm đi, tôi với Hy hôm nào chả ngủ cùng nhau, mấy tật xấu đó có hay không cô ấy đều biết cả."

"Hừ, cậu ta hay đi cửa gái nữa, trêu chọc nữ sinh, thấy họ yêu mình là bỏ. Đây đồ tra nam, cậu ta không có gì tốt đâu, bỏ cậu ta theo anh đi. Cái tin đồn gái mười tám là thật đó."

"Mẹ kiếp cậu muốn ăn đấm à? Cậu tự nói bản thân cậu à? " Mạc Quân Thần xách cổ Tống Thừa Nhân đá ra khỏi phòng, dám kể xấu anh, tối nay Tống Thư Kí lại tặng ca rồi.

Tống Thừa Nhân ở bên ngoài cửa gào lên: " Đồ ích kỉ, có bữa cơm thôi mà cũng không mời bạn bè ăn."

"Kệ cậu ta đi. À hôn."

Lại hôn, cô nghi ngờ anh mắc bệnh cuồng hôn.

Cô bị anh hôn đến ngạt thở, lại như nhớ ra điều gì, Trác Nhiên hỏi: " Anh hay trêu chọc nữ sinh? Yêu gái mười tám là thật hả?"

"EM ghen?"

"Ai thèm, ăn cơm đi."

Cả hai ăn xong, Mạc Quân Thần lấy cho cô một cốc sữa, anh nói:" Tối nay đi dự tiệc."

"Ở đâu?"

"Ngải Thị, Nghiêm Triết cũng tới."

"Anh ta có hành động gì không?"

"Đến sẽ biết, mà sao không nghe máy?"

"Điện thoại vỡ rồi."

Anh không nói gì nữa, nắm lên đùi cô, cô nhẹ nhàng xoa xoa trán anh:" Chú ơi, chú có nếp nhăn rồi này."

"Chú?"

"Ừ."

"Em lại muốn bị hôn ngọt thờ hả?"

"Không ha ha."

7K

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Xe ô tô của anh chờ sẵn ở dưới nhà, Trác Nhiên cầm ví nhanh chóng bước xuống, anh nói hôm nay theo anh đến Ngải Thị, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cô muốn xem Nghiêm Triết tên cận bã đó muốn làm cái trò gì.

Mở cửa xe cho cô, Mạc Quân Thần nói: "Dạo này béo lên."

Bây giờ mà anh còn đùa, Trác Nhiên quay ra lườm anh: "Có thai nên béo."

"Ồ, mẹ tôi chắc rất vui."

"Hừ, anh béo như lợn thì có."

"Ha ha."

Khởi động xe, Mạc Quân Thần đưa cho cô cái kính râm: "Đeo kính vào đi, mắt có quầng thâm rồi."

"Hừ, Mạc Quân Thần, ai lấy phải anh đúng là xấu số."

"May be."

"Hừ, chuyên tâm lái xe đi."

Chẳng hiểu sao, trêu chọc cô dạo gần đây trở thành thú vui của anh. Anh vui vẻ đưa cô lên salon.

Dáng người của con gái mười tám quả thật khiến người khác cảm thấy tràn ngập thanh xuân, Trác Nhiên diện một bộ váy xanh ngọc, không quá

nổi bật cũng rá quyến rũ.

Mạc Quân Thần khẽ gật đầu, trong lòng lại có khao khát muốn nhốt cô ở nhà. Ý nghĩ xấu xa bị anh chôn vùi xuống đáy, nhưng nó cứ bùng lên như ngọn lửa bởi cứ nhìn thấy cô là ý nghĩ lấy lại lớn thêm.

"Đi thôi."

Đến nơi cũng đã bảy giờ, bữa tiệc đã đông nghịt người toàn những quan chức cấp cao, còn có cả bố của Hiếu Linh Hy đến, nhìn thấy cô ông hơi ngạc nhiên nhưng cũng mỉm cười cho qua.

"Linh Hy, con và Mạc Tổng đây là?" Ông cầm ly rượu nhẹ đưa cho cô khẽ hỏi.

Mạc Quân Thần lịch sự bắt tay với Hiếu Phú Đăng:" Chào Hiếu Tổng, cháu là bạn trai của Linh Hy."

"Ồ, sao con không nói với bố?"

Cô cười:" Con sợ bố khôngỡ buông con gái."

"Ha ha."

Từ xa, bóng dáng Nghiêm Triết nổi bật trong đám đông, nếu không biết con người thật của anh ta, có lẽ ai cũng tưởng rằng anh ta chính là cực phẩm, là người đàn ông tuyệt vời nhất.

Nghiêm Triết đi đến cười xa giao:" Chào Hiếu Tổng, Mạc Tổng, ờ còn có cả Hiếu tiểu thư sao? Thật bất ngờ."

Hiếu Phú Đăng nhìn khinh bỉ:" Đúng vậy, khiến Nghiêm Tổng bất ngờ tôi cảm thấy hơi áy náy đấy."

Mạc Quân Thần cười nhẹ như gió xuân:" Nghe nói vợ Nghiêm Tổng vừa mới qua đời, tôi xin chia buồn, nhìn Nghiêm Tổng gần đây tiêu tụy quá."

"Ồ cảm ơn Mạc Tổng đã quan tâm."

"Tiêu tụy do suy nghĩ cách thoát tội chăng? Rất khéo léo đấy." Trác Nhiên khinh bỉ nói, nhìn thấy hấn cô lại dấy lên một hồi ghê tởm."Hiếu tiểu thư muốn học hỏi sao? Làm người là phải khéo léo mới có thể tồn tại."

Điện thoại Trác Nhiên rung, cô đành xin phép ra ngoài nghe máy, lại biết được thông tin động trời.

"Xin chào Hiếu tiểu thư." Đầu dây bên kia chính là thám tử tư mà cô cho điều tra Nghiêm Triết.

"Có thông tin gì sao?"

"Chúng tôi điều tra được, Nghiêm Triết và vợ anh ta mới đăng kí kết hôn gần đây, hơn nữa còn có một giao dịch chuyển nhượng nào đó."

"Tốt lắm, gửi tài liệu qua mail cho tôi, tôi gửi tiền vào tài khoản cho anh, tiếp tục điều tra."

"Vâng."

Hóa ra là vậy, chứng cứ khá rõ ràng rồi đây.

"Dạ Hiên?"

"Ồ Hiếu Linh Hy, cô đến đây làm gì? À theo đuôi người tình?"

"Thì sao? "

"Chỉ là muốn nói cô cẩn thận thôi người tình của cô cũng không phải dạng thường đâu."

"Ồ tốt hơn nhiều người."

"Hiếu Linh Hy, cô..."

"Hy, làm gì lâu vậy?" Mạc Quân Thần không biết từ đâu xuất hiện ôm lấy bả vai của Trác Nhiên đồng thời cắt ngang lời Dạ Hiên nói.

"Đúng là đi đâu cũng có nhau." Dạ Hiên thấy Mạc Quân Thần không tiếp tục nói vẫn đề vừa nãy nữa mà lảng sang chuyện khác, anh ta cũng không muốn dây dưa với Mạc Quân Thần.

Dạ Hiên đi rồi, Mạc Quân Thần quay ra nói:" Muốn hồng hạnh vượt tường?"

"Ai nói?"

"Hừ, về."

Lại phát điên cái gì không biết.

Mạc Quân Thần vì là người có tiếng tăm nên được nhiều người chúc rượu, cô rất muốn uống đỡ anh nhưng anh dù sao cũng là đàn ông, anh xua tay không cho cô uống.

Cũng chỉ vì vậy mà đến bây giờ cô phải lên cái thân nát rượu của anh lên xe, anh chắc cũng phải hơn sáu mươi cân, cô phải gọi Tống Thừa Nhân đến mới lôi anh lên nhà tắm rửa được.

Nằm trên giường, anh lải nhải như một đứa trẻ, cô thật sự bó tay với anh. Tống Thừa Nhân nhanh chóng tẩu thoát, tránh nguy cơ làm kì đà cản mũi, để mặc cô tắm rửa cho anh đến mệt.

Hơn một tiếng sau cả hai mới có thể nhắm mắt đi ngủ, người cô mệt lử rồi, vừa nhắm mắt mà đã ngủ luôn.

Nằm trên giường êm ái, Mạc Quân Thần khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, tay anh vén những lọn tóc lòa xòa lại phát hiện trán cô đầy vồ hôi. Cả thân thể cô run rẩy một trận, Mạc Quân Thần vội vàng ôm Trác Nhiên vào lòng vỗ về sau lưng cô. Anh chỉ nghe loáng thoáng được tiếng nói mơ của cô, anh rất thắc mắc, cô mới mười tám tuổi, cũng không phải trải qua sự đau khổ, tại sao khi ngủ lúc nào cũng sợ hãi như vậy?

Nếu anh không ở bên cô liệu cô có phải sẽ tự đối mặt với nỗi sợ hãi mỗi đêm không? Rốt cuộc là việc gì?

Khác với mọi hôm, đêm nay cô tỉnh, hai tay cô ôm chặt lấy anh để níu lấy cảm giác an toàn, cô thì thầm: " Cảm ơn anh."

Anh không nói gì chỉ lâu đi những vệt mồ hôi trên trán cô.

"Anh thật sự tốt hơn tôi tưởng tượng rất nhiều."

Mạc Quân Thần ôm lấy cô tựa vào đầu giường, anh nói: " Tôi đã từng yêu một cô gái, yêu sâu đậm cô ấy năm năm, cô ấy tính cách giống em, y hệt là đấng khác. Nhưng cô ấy lại yêu người khác, yêu phải một tên khốn nạn, để rồi đến khi cô ấy ra đi tôi vẫn không gặp được cô ấy lần cuối."

"Cô ấy có biết anh yêu cô ấy không?"

"Không, thậm chí cô ấy còn không biết sự hiện diện của tôi."

"Có cô gái nào mà lại bỏ qua sự hiện diện của anh cơ chứ. Chắc đầu cô ấy bị hỏng rồi."

"Ha, có lẽ vậy, tôi từng nghĩ, nếu khi đó tôi cướp cô ấy khỏi hã ta thì có lẽ cô ấy không chết."

Cô lại như thấy bản thân mình trong đó, một cô gái ngọc ngà yêu phải một tên khốn nạn để rồi chết trong đau khổ.

Anh lại nói:" Nhiều đêm, tôi vẫn hay nghĩ đến cô ấy, cứ gọi tên cô ấy nhưng cô ấy mãi mãi không trả lời tôi. Trác Nhiên- cái tên in hằn vào tâm trí tôi, có lẽ suốt đời không thể quên được."

"Trác Nhiên?" Cô thật sự cảm thấy bản thân đang nghe nhầm, lỗ tai như nổ tung, cô hỏi lại anh để xác nhận, có phải cô lú lẫn không? Anh nói sao cơ? Trác Nhiên? Không phải tên của cô sao?

Cô lại hỏi anh:"Anh gặp cô...cô ấy bao giờ?"

"Hôm đó tôi bị truy sát, cô ấy đi ngang qua và vô tình cứu tôi, cái dáng vẻ kiên cường của cô ấy thật sự tôi không bao giờ quên."

"Có...có phải anh lúc đó đi cùng một đồng đội bị thương nặng phải cắt chân không?"

"Đúng, sao em biết."

"Không có gì, tôi hơi mệt rồi, ngủ đi."

"Ha, có lẽ hôm nay uống hơi nhiều, lại đi nói chuyện này với em."

Anh uống quá nhiều rồi, lại nói hết lòng mình ra, không hiểu vì sao anh lại muốn kể cho cô nghe, cho cô biết quá khứ tình trường thất bại của anh. Cô có khinh bỉ anh không?

"Không có gì."

Nằm xuống mà Trác Nhiên không thể nào chớp mắt được, người Mạc Quân Thần yêu năm năm là cô, cô tin nổi không? Anh yêu cô lâu như vậy, sâu đậm như vậy, cô lại không hề biết gì. Có lẽ ông trời sắp đặt, vừa vặn cho cô hiện tại ở bên anh. Nước mắt không biết vì sao lại chảy xuống, đúng như anh nói, nếu cố biết đến sự tồn tại của anh sớm hơn, có lẽ mọi chuyện không đến bước đường này rồi.

Nói cho anh biết cô chính là Trác Nhiên, liệu anh có tin hay là khinh bỉ cô?

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Trác Nhiên quyết định giấu Mạc Quân Thần việc bản thân chết đi sống lại, anh không phải người mê tín, có nói anh cũng không tin nên cô sẽ không nói cho anh biết.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra bình thường, cô và Mạc Quân Thần vẫn sống ở căn nhà nhỏ của cô,, cuộc sống thoải mái.

Như mọi hôm cô đến Mạc Thị để đưa cơm cho Mạc Quân Thần, bước đến phòng quen thuộc của anh, lòng cô bỗng nhiên hồi hộp hẳn, cách nghĩ của cô về anh cũng khác đi, cũng chỉ bởi câu nói anh yêu cô.

Chuẩn bị đưa tay gõ cửa, cô nghe loáng thoáng được tiếng của người trong phòng.

"Còn một tháng nữa là tôi và Hiếu Linh Hy kết thúc."

Người kia nói:" Vậy sao? Nhanh thật đấy."

"Đúng vậy."

"Cậu định thế nào? Chấm dứt hay tiếp tục?"

"Chưa biết, vừa không muốn coi Hiếu Linh Hy là Trác Nhiên, lại vừa không muốn xa cô ấy."

"Rắc rối."

Ồ, cô cũng chợt nhận ra, chỉ còn một tháng nữa thôi là anh và cô không còn cái hợp đồng tình nhân, chuyện của Nghiêm Triết đem ra trao đổi anh

cũng sắp hoàn thành rồi. Cảm giác khó chịu cứ lan dần khắp cơ thể, cô thật sự vô cùng khó chịu.

Đè nén lại, Trác Nhiên gõ cửa. "Cốc..Cốc."

"Vào đi."

Hôn anh một cái, Trác Nhiên đặt cơm lên bàn nói:"Thư Kí Tổng có ở lại ăn không?"

"Tất nhiên." Mạc Quân Thần quay ra lườm Tổng Thừa Nhân, ăn ké suốt ngày, thật khó chịu.

"Cậu giảm cân đi, béo như con heo."

"Ông đây dáng chuẩn nam thần."

"Nam thần kinh."

"Mẹ kiếp đừng có chê, có khi cậu nhìn thân thể tôi cũng phải mê mệt ý chứ."

"Hừ, cậu ghê tởm qua đấy."

"Giống cậu thôi."

Trác Nhiên ngày nào cũng nghe hai người nói qua nói lại cũng quen, cô mở nắp hộp đơm cơm vào bát cả ba.

"Cốc cốc." Tiếng gõ cửa dồn dập khiến căn phòng tĩnh lặng hẳn, Tổng Thừa Nhân lạnh giọng:" Vào đi."

Là mẹ Mạc Quân Thần, không biết bà tới đây làm gì nữa, bà hờn hờ đi đến:" Ô ở đây hết hả? Linh Hy, mẹ có mang đồ ăn tối, bỏ ra ăn đi con."

"Vâng." Trác Nhiên nhận lấy túi đồ ăn mẹ anh đưa, cô mở ra trong bụng bỗng nhận nhạo.

"Oe.." Trác Nhiên nhanh chóng bịt miệng chạy nhanh vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, bụng dạ khó chịu cứ dâng lên tận cổ.

Mẹ anh thấy vậy nhanh chóng chạy đến hỏi han:" Sao vậy con, mặt tái thế này, nhanh nhanh đi đến bệnh viện thôi."

Cô xoa tay:" Con không sao."

Mạc Quân Thần nhanh chóng bế thốc cô lên:" Không sao cái gì, đi viện."

Có trời mới biết anh hồi hộp như thế khi nghe kết quả từ bác sĩ, không uống công một tháng trước anh ngồi chọc thủng hết đồng bao khi anh và cô chuẩn bị quan hệ.

"Cô có thai gần một tháng rồi, xin chúc mừng."

Lời bác sĩ như sét đánh ngang tai cô, có thai? Cô và anh luôn dùng biện pháp phòng tránh mà.

"Mạc Quân Thần, anh mua bao dờm à?"

"Chắc vậy."

"Bây giờ sao?"

Mẹ anh nhanh chóng nhảy vào:" Sao chẳng gì, nhanh kết hôn đi, ta có cháu bé rồi, ha ha, không uống công mẹ đêm ngày cầu nguyện."

Cô lập tức lôi Mạc Quân Thần ra một góc:" Mạc Quân Thần, rốt cuộc là như thế nào?"

Mặt anh mơ màng nhớ lại một tháng trước.

Anh hỏi Tống Thừa Nhân: "Làm thế nào để níu giữ phụ nữ bên mình?"

Tống Thừa Nhân nói: "Làm cho họ có thai, khi đó họ sẽ ở bên mình thôi."

Anh liền tranh thủ khi cô tắm liền lấy kim chọc thủng đồng bao, bây giờ cô có thai rồi, kế hoạch thành công, khỏi phải suy nghĩ việc hợp đồng này nữa.

Trác Nhiên thấy anh không trả lời vô cùng tức giận: "Này, anh định thế nào đây?"

"Sao, em muốn thế nào?"

"Dù có thế nào đi chăng nữa, anh có ép tôi thì tôi cũng không bỏ đứa bé đâu."

"Linh tinh, ai bắt ép bỏ?" Cô có biết anh khó khăn lắm mới lừa để cô có thai không?

"Thế anh muốn thế nào?"

"Kết hôn."

"Cái gì? Hợp đồng...."

"Bên A sửa lại hợp đồng, thời hạn cả đời có được không?" Mạc Quân Thần giữ chặt gáy cô hôn xuống đôi môi căng mọng ấy, hương vị ngọt ngào khó tả. Anh làm ba rồi, và cũng không độc thân nữa.

Quá khứ có lẽ nên quên đi, năm năm là quá đủ rồi.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Việc có thai ngoài gia đình anh và Tống Thừa Nhân ra thì không ai biết, Trác Nhiên cũng chưa đề cập chuyện này với gia đình Hiếu Linh Hy. Kết hôn bây giờ quá sớm, dù sao Hiếu Linh Hy cũng chưa đầy mười tám tuổi.

"Con dâu, con muốn ăn gì để mẹ làm cho, ăn cháo cá chép cho con khỏe mạnh thông minh nhé!"

Từ khi biết cô có thai, tất cả đồ đạc của cô bị chuyển sang Mạc gia, ngày ngày cuộc sống nhàn nhã đến nỗi nhàm chán. Cô biết mọi người chăm lo cho cô nhưng thật sự cô không thể quen nổi.

"Mẹ à, mẹ cứ để đó đi, con làm được."

Mẹ anh xoa tay: "Được cái gì mà được, lên phòng nghỉ đi, tối còn phải đi sang nhà con."

"Sang nhà con làm gì ạ?"

"Bàn chuyện đám cưới, mẹ nói chuyện con có thai cho bà con biết rồi."

Cô biết ngay thế nào cũng phải kết hôn mà, nhưng hiện tại Mạc Quân Thần còn chưa biết rõ tình cảm của mình, cô phải làm gì cho đúng đây?

Kết hôn hay không?

"Định nghĩ cách trốn à? Đừng hòng." Mạc Quân Thần không biết về từ lúc nào, anh ôm cô đặt lên đùi mình, gằn giọng khiến Trác Nhiên giật bắn mình.

"Có..có nghĩ gì đâu."

"Lại chối, đừng tưởng anh không biết em nghĩ gì."

Anh thật sự khó đoán, tính cách không hiểu nổi, lúc thì lạnh lùng, lúc lại bá đạo, lúc thì vô sỉ, lúc lại thâm tình vô cùng, cô cũng không biết đâu mới thật sự là anh nữa.

Anh hôn cô, một nụ hôn sâu, lại như vẻ hờn giận của trẻ con, cô chưa thấy anh như vậy bao giờ:" Hy, bác sĩ nói phải kiêng hai tháng nữa."

"Thì sao?" Kiêng thì có gì mà anh lại như vậy.

"Đêm đến cũng chỉ có thể ôm em ngủ."

"Hừ, đấy chính là phúc phận của anh đây."

"Mẹ nó, biết thế không đẻ con nữa."

Mẹ anh ở cửa hét lên:" Thằng kia, nói linh tinh cái gì đấy hả?Ra ngoài đi, lớn to xác mà chả làm ăn được cái gì."

Anh hừ lạnh:" Hừ, đường đường là Mạc Tổng."

"Thì sao, ra ngoài để mẹ ngủ với con dâu, hai tháng này con ngủ với Lão Mạc đi."

"Không bao giờ." Mạc Quân Thần gằn từng chữ rồi miểng cưỡng bỏ đi, còn ngoái đầu trao cho cô nụ hôn gió. Trác Nhiên chỉ biết cười lắc đầu, hình như mấy người đàn ông biết mình làm bố đều sẽ điên lên như vậy. Lại ví như Nghiêm Triết khi biết Trác Y Y có thai, thậm chí còn ra tay giết người.

"Ăn cháo đi con, ăn đi cho bố."

"Vâng."

Tối, cả gia đình anh đến Hiếu gia, Trác Nhiên cảm thấy hơi căng thẳng như kiểu làm điều gì sai trái. Mạc Quân Thần nắm lấy tay cô, "Bố em, em căng thẳng cái gì, yên tâm bố em sẽ chấp nhận anh."

"Nếu không chấp nhận thì sao?" Cô hỏi.

"Nếu không chấp nhận, bắt cóc con gái và cháu ngoại họ."

"Xì, Mạc Quân Thần, dạo này anh lạ thế."

"Lạ?"

"Nhớ lại lần đầu anh gặp em, eo sợ chết."

"Hừ lần đó không tính, tại em dụ dỗ anh khiến anh không có lỗi về thế này." Mạc Quân Thần cầm tay cô lên hôn một cái.

"Xì."

Hiếu Phú Đăng đã đứng ở cổng, có lẽ ông cũng rất hồi hộp, con gái ông mà tất nhiên là lo lắng rồi.

"Chào hai ông bà, mời vào." Hiếu Phú Đăng hơi cúi người nói.

Mạc Quân Thần đưa cho ông mấy túi quà cười nói: "Con có chút quà, bác nhận đi ạ."

"Cảm ơn con."

Bố mẹ anh vui vẻ, chào ông ấy rồi đi vào nhà, cô và anh đi phía sau nhận đủ ánh mắt thâm thúy của ông.

Mẹ Hiếu Linh Hy cũng đến, bà có vẻ không được vui, cô nhớ rõ chính bà ấy là người ban đầu bảo cô tránh xa Mạc Quân Thần.

Giang Uyên vẫn nở nụ cười: "Mời mọi người ngồi."

"Cảm ơn."

Trác Nhiên rót trà cho từng người, Giang Uyên cầm chén trà lên nhấp một ngụm nói: " Mọi người nếm thử trà đi."

"Vâng, hôm nay tôi đến đây cũng là bàn chuyện của hai đứa."

Mạc Quân Thần rất nghiêm túc ngồi nghe, anh cũng không muốn bị mất điểm.

Anh vốn muốn một mình tới, nhưng mẹ anh khá truyền thống nên nhất quyết đi, anh cũng không cản được.

Nói chuyện một hồi, Giang Uyên kéo cô ra một góc nói chuyện, cô biết thế nào cũng vậy mà.

"Con dùng cái thai để ép cậu ta à?"

"Nhìn có vẻ không giống lắm, con và cậu ta yêu nhau?"

"Con có yêu cậu ta không?"

Yêu? Cô có yêu anh không? Tại sao đến bây giờ cô mới nhớ đến điều này.

Cô nói: " Hay nghĩ về anh ấy, quan tâm anh ấy, khó chịu khi có người con gái khác ở bên anh ấy, muốn anh ấy chỉ quan tâm một mình mình, vậy có phải yêu không?"

"Hừm, hết thuốc chữa rồi, vậy cậu ta có yêu con không."

"Con..." Anh vẫn nghĩ cô là Hiếu Linh Hy, cô cứng không biết nên nói sao bây giờ.

Giang Uyên vuốt tóc cô, cời dịu dàng:" Con của mẹ lớn rồi, biết suy nghĩ không nông nổi nữa, cậu ta yêu con, mẹ có thể nhìn từ ánh mắt cậu ta, nhưng con nhớ để ý, đàn ông thành công rất hay ngoại tình, lại nhiều đàn bà bám theo, như bố con vậy."

"Vâng."

Lễ kết hôn của cô và anh tổ chức vào đúng ngày cô tròn mười chín tuổi, cũng không biết anh nói gì với Giang Uyên mà bà hoàn toàn loại bỏ thành kiến ban đầu với anh.

Về nhà cũng đã là tối muộn, mẹ anh như lời lúc chiều liền bắt anh sang phòng khác ngủ, bà sẽ ngủ cùng Trác Nhiên khiến cho Mạc Quân Thần trần chọc không ngủ được.

Đêm đến, ánh trăng vàng dịu nhẹ chiếu qua cửa kính, một dáng người cao lớn trèo qua cửa sổ đi vào phòng, Trác Nhiên buồn cười nhưng vẫn vờ ngủ, cô không ngờ Mạc Quân Thần lại có lúc ấu trĩ cỡ này.

Anh rón rén mở cửa phòng cô ra rồi bế mẹ anh về phòng với bố anh, rồi nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô. Cơ thể anh ấm áp xoa người cô ôm vào lòng, còn hít hà hương thơm mát trên người cô.

Cô khẽ nghe thấy tiếng anh chửi thầm:" Sao lại như kẻ biến thái thế này."

"Phì." Cô không nhịn được khẽ cười ra tiếng.

Anh hơi ngạc nhiên nhưng vẫn mặt dày hỏi:" Ngủ đi."

"Ngủ thì sao xem được biến thái."

"Biến thái cũng là chồng em."

7auf

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Một đêm không mộng寐, Trác Nhiên ngủ rất say, có lẽ là vì đứa nhỏ trong bụng. Tỉnh dậy lại cảm thấy không khí đột nhiên tươi đẹp hơn hẳn, cô mỉm cười đón ngày mới. Bên cạnh vẫn còn hơi ấm, có lẽ anh rời giường cũng chưa lâu, bỗng cảm thấy hương vị hạnh phúc ngập tràn.

Trác Nhiên đi vào phòng sách của Mạc Quân Thần với lấy một sách đọc thử lại phát hiện ra một tập tài liệu. Bên trong tất cả đều là chứng cứ phạm tội của Nghiêm Triết, có lẽ anh cũng có kế hoạch của mình.

Mạc Quân Thần đứng trên lầu cao nhìn xuống đường phố tấp nập, trong lòng lâng lâng khó tả, anh đã là bố rồi, thật sự làm bố rồi. Không ngờ lại vui vẻ đến vậy, cho dù biết trước được kết quả nhưng anh vẫn bất ngờ. Anh yêu cô, cho dù cô mang hình bóng của người con gái năm xưa anh vẫn cứ yêu cô, bất chấp tất cả. Năm tháng bên nhau có lẽ quá nhanh, nhưng khi gặp được đúng người thì mọi thứ đều trở nên nhanh chóng. Anh vẫn nghĩ cuộc sống sẽ mãi nhàm chán như vậy, nhưng từ khi gặp cô, tất cả đều thay đổi, chỉ nghĩ về cô, quan tâm cô, cô đang ở đâu? Làm gì? Với ai? Thật sự cứ quanh quẩn trong anh.

"Cốc cốc."

"Vào đi."

Xoay người đi đến sofa, Mạc Quân Thần tiện tay cầm tách cà phê lên miệng nhấp, anh biết Lâm Thác Khương muốn hỏi gì.

"Hỏi đi."

"Cậu và Hiếu Linh Hy kết hôn?" Lâm Thác Khương hỏi thẳng vào vấn đề, dù sao cũng là bạn bè lâu năm, không cần vòng vo.

"Đúng vậy." Mạc Quân Thần nhìn thẳng vào Lâm Thác Khương mà nói.

Nét mặt anh ta có vẻ khó tin, Lâm Thác Khương nói:" Chắc chưa? Cậu...có yêu Hiếu Linh Hy không?"

"Có."

"Vậy còn..."

"Đừng nhắc nữa, không thể sống mãi với quá khứ."

"Nhưng..."

Mạc Quân Thần biết anh ta đang lo sợ cái gì:" Không sao, tất cả về cô ấy tôi hiểu rõ.'

"Thật sự? Nếu vậy tôi chúc phúc cho hai người."

"Yên tâm, cậu sẽ là phù rể."

"Ha ha, tôi biết mà, cậu lấy vợ rồi tôi sẽ là người đàn ông độc thân đẹp trai nhất."

Người đàn ông tựa lưng vào cửa khinh bi nói:" Ai nói? Đẹp trai độc thân phải là Tống Thừa Nhân tôi."

"Xì, hoa hoa công tử như cậu thì thôi đi." Lâm Thác Khương bĩu môi.

Tống Thừa Nhân tức giận nhanh chóng túm lấy cổ áo của Lâm Thác Khương:" Hừ, ông đây khỏe hơn cậu nhiều."

p/s: Mai đên hai chap ahihi:))))))

Chương 38

Trác Nhiên theo mẹ của Mạc Quân Thần đi mua sắm, bởi cửa hàng này của Mạc Quân Thần nên chỉ có người có tiếng tăm mới tới đây. Cửa hàng không lớn nhưng được trang hoàng rất đẹp, quần áo được may rất thủ công và tất cả đều được tạo ra bởi những nhà thiết kế nổi tiếng. Mới đầu cô còn tưởng anh mở riêng cửa hàng này để an dưỡng tuổi già.

Mạc Quân Thần có gọi người tới lấy số đo của cô mấy hôm trước, hôm nay đến để thử mẫu và nếu cô vừa ý có thể may thêm vài bộ.

Mẹ anh đi chọn quần áo của bà còn cô thì đi đến dãy đồ bà bầu, quần áo đẹp thật sự chỉ muốn mang hết về.

Đang chọn thì cô lại gặp người quen, cô hơi bất ngờ còn anh ta thì trông sắc mặt rất khó coi.

"Linh Hy, tôi và cô có thể nói chuyện một chút không?" Lục Khải Chính nhìn thấy cô từ trước, bỏ cô gái đi bên cạnh mà theo cô, nhìn thấy cô anh thật sự chỉ muốn ôm cô vào lòng.

Trác Nhiên thấy bản thân mình và anh ta không có gì để nói nên cô đã từ chối, nhưng với một người kiêu ngạo như anh ta mà nói thì tất nhiên sẽ không để cô đi.

Lục Khải Chính nói: "Chỉ một chút, tôi có chuyện muốn hỏi."

"Được." Dù sao cũng chỉ là một cuộc nói chuyện, cô cũng không muốn dây dưa cùng anh ta.

Lục Khải Chính kéo cô ra ngoài cửa hàng, anh ta có ý định vào quán cà phê đối diện nhưng cô đã từ chối, dù sao mẹ Mạc vẫn còn ở trong.

"Nói ở đây đi."

"Được. Cô và Mạc Quân Thần sắp kết hôn?" Vẻ mặt anh ta tràn ngập mong đợi.

Trác Nhiên chỉ gật đầu. Cô nhìn rõ trên mặt anh ta tràn ngập thất vọng, anh ta nói tiếp: "Cô...yêu anh ta?"

"Đúng."

"Nói dối. Hiếu Linh Hy, quay lại đi, anh ta chỉ làm em tổn thương thôi, em và anh quay lại được không?" Bỗng Lục Khải Chính ôm chặt vai cô, nét mặt khẩn trương.

"Anh buông ra, anh làm tôi đau." Lục Khải Chính nắm vai Trác Nhiên quá chặt khiến hai vai cô run rẩy đau đớn.

"Em nói dối, người em yêu chỉ có mình anh, anh biết em vì năm xưa mà hận anh. Vương Ân nói hết cho anh rồi, là anh sai, anh xin lỗi, chúng ta làm lại từ đầu được không em?"

Cô thật sự không biết gì về mối quan hệ dây dưa dầy má này, nếu hiện tại linh hồn trong thân xác này là Hiếu Linh Hy thật có lẽ sẽ đồng ý, nhưng linh hồn này là Trác Nhiên sẽ mãi không bao giờ yêu anh ta.

"Xin lỗi, tôi chỉ yêu Mạc Quân Thần, anh...đã là quá khứ rồi."

"Không!" Anh ta gào lên, nắm chặt gáy cô ép môi cô vào môi anh ta, Trác Nhiên là nữ tất nhiên không thể chống cự sức mạnh của nam giới.

"Bốp."

"Mẹ kiếp, mà dám động vào người phụ nữ của tao à?"

Mạc Quân Thần không biết từ đâu xuất hiện, anh luôn có mặt rất đúng lúc, giúp cô giải quyết tất cả mọi chuyện.

"Hy, lại đây." Mạc Quân Thần kéo Trác Nhiên ra sau mình, anh lại nhìn vào Lục Khải Chính nói:" Mà muốn chết à?"

Lục Khải Chính sắc mặt thay đổi:" Cậu, cậu không thể mang hạnh phúc đến cho cô ấy thì giao cô ấy cho cháu."

"Hừ, giành vợ với cậu, mà vui à?"

"Cậu à, cậu không yêu cô ấy, buông tha cho cô ấy đi."

Mạc Quân Thần dấm cho Lục Khải Chính một phát nữa, anh nói:" Dấm cho mà tỉnh ra, mà về mà lo cho hôn thê của mà.Đi thôi."

Mạc Quân Thần kéo cô vào cửa hàng, cô biết anh đang tức giận, tức giận gì chứ, cô đâu có làm sai gì.

"A lô mẹ à, lát tài xế đón mẹ về, con với Hy đi có việc rồi."

Đầu dây bên kia là tiếng dặn dò của mẹ anh.

Anh bế cô vào căn phòng riêng của anh, đặt cô lên sofa nhưng nét mặt vẫn không thay đổi, anh ngửi ngửi mùi trên người cô.

"Ám mùi." Anh ôm cô cọ cọ, cô chẳng biết anh định làm gì.

Anh lại nói:" Cọ vào thế này cho em ám mùi của anh, bay mùi của thằng kia."

"Phì." Cô không nhịn được cười.

"À, môi." Mạc Quân Thần hôn liên tục lên môi cô, nụ hôn này chưa dứt lại dồn dập nụ hôn khác đánh tới." Môi không có mùi."

"Nếu có mùi thì nghĩa là anh đang hôn gián tiếp Lục Khải Chính. Có lẽ nào???"

"Hừ, có bầu rảnh thì đọc sách báo, ai bảo em lười ba cái đam mỹ đam mẽo ra đọc?"

Chuyện này mà anh cũng biết, đây đều là Thái Thái đầu độc cô, bảo cô đọc xả stress khi mang thai, bây giờ hơi nhiễm nhiễm.

"Lời vừa rồi em nói với Lục Khải Chính, có thể nói thẳng với anh." Như nhớ ra điều gì, Mạc Quân Thần đột nhiên nở nụ cười, véo nhẹ má cô.

"Nói gì?" Cô cũng chẳng nhớ mình đã nói cái gì.

"Cái gì mà anh đã là quá khứ rồi, câu trước đó."

"À, em yêu Mạc....." Suýt thì cô bị anh cho vào tròng.

"Mạc gì?" Anh cười thật nham hiểm.

"Mẹ Mạc, haha."

"Hình như anh chiều em quá đây Hy."

"Đâu có anh bắt nạt em."

p/s: Truyện bây giờ mới vào hồi gay cấn, tất cả chỉ mới bắt đầu, mong các bạn có thắc mắc về truyện đã đăng thì hỏi.

Đừng hỏi nội dung tiếp theo hoặc bao nhiêu chương vì mình đang viết nên không biết cụ thể được. Nhớ hôm nào đẹp trời lại phang Đam Mỹ vào

thì sao. Mong anh em nhận xét cách hành văn cũng như có phần nào chưa hợp lí hoặc chưa hiểu thì mình sẽ giải đáp.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện của mình.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Mạc Quân Thần dẫn cô đến nhà hàng gần tây, bản thân Trác Nhiên nghén ăn khó chịu nên nhất quyết đi ăn món Tây. Bác sĩ nói cô nghén sớm hơn mọi người, có lẽ cô mang thai ở tuổi mười tám nên vậy. Sao cứ có cảm giác mang thai tuổi vị thành niên, dù sao tâm hồn cô cũng ở tuổi hai lăm hai mươi sáu rồi.

Cả hai vừa vào nhà hàng Tây, Mạc Quân Thần gọi thức ăn cho cô thì Trác Nhiên lại nghén ngấm:" Mạc Quân Thần."

"Gọi anh là Thần." Mạc Quân Thần lườm cô gằn lên.

"Thần, em đột nhiên muốn ăn phở." Cô lại không muốn ăn món Tây nữa, cô cũng tự sỉ vả mình.

"Haizzz, vậy thôi." Mạc Quân Thần đứng dậy, gọi điện thoại.

"Thừa Nhân, cậu đến nhà Hàng Tây đường X đi, đang đi cùng Lâm Thác Khương? Ok cả hai đến đi."

Anh cúp máy quay ra cười nham hiểm.

Trác Nhiên thắc mắc:" Làm gì?"

"Gọi thức ăn xong mà đi thì khác gì lừa người ta. "

"À."

Khoảng mười phút sau, Lâm Thác Khương và Tống Thừa Nhân đến, cả hai rất niềm nở vì được mời ăn.

Tống Thừa Nhân đi đến khoác vai Mạc Quân Thần:" Ấy ya, hôm nay có phi vụ gì thế?"

Mạc Quân Thần cười:" Chẳng có gì."

"Bọn tôi vừa đi đánh golf về, vui phết. Linh Hy biết chơi không?" Tống Thừa Nhân quay ra hỏi Trác Nhiên.

Cô lắc đầu.

Thức ăn được dọn ra lần lượt, Mạc Quân Thần đứng dậy kéo Trác Nhiên:" Đi thôi."

Lâm Thác Khương ngồi nhìn:" Đi đâu vậy?"

"Vệ sinh."

"Ừm."

Tống Thừa Nhân cười khinh bỉ:" Vệ sinh mà cũng hai người đi."

Nhưng cả hai lại đi ra hướng cửa, Mạc Quân Thần còn quay lại vẫy vẫy tay, Trác Nhiên thật không ngờ Mạc Quân Thần lại như vậy.

Cô còn nghe thấy tiếng găm mắt hình tượng của Tống Thừa Nhân, cộng với tiếng chửi của Lâm Thác Khương.

"Sao lại làm vậy."

"Gọi hai cậu ấy đến, vừa không mang tiếng lại tiết kiệm tiền. Đi ăn phở thôi."

"Nham hiểm."

"Nham hiểm mới lấy em."

"Hừ."

Cả hai dừng lại ven đường, Mạc Quân Thần nói anh cũng đã từng ăn ven đường hồi còn học đại học. Hóa ra anh cũng có những khoảng thời gian cực khổ.

Mạc Quân Thần không ăn hành Trác Nhiên giờ mới biết, nhìn bát phở của anh không có tí rau củ cô lại thấy buồn cười:" Ha ha đàn ông mà không ăn hành."

"Anh thích ăn hành." Mạc Quân Thần cười.

"Xì, thích ăn thế sao bát của anh chả có cọng nào?"

"Anh thích em hành anh." Còn kèm theo điệu cười nham nhở của anh.

"Càng ngày càng bỉ ổi."

"Bỉ ổi cũng là chồng em.'

Cô thật sự không đấu nổi với anh, thế mà mấy cô thư kí ở công ty anh đều nói anh cái gì mà lãnh khốc, lời nói tựa ngàn vàng, không nói thừa một câu. Bây giờ thì anh cứ mở mồm ra là châm chọc cô.

Ăn xong Mạc Quân Thần đưa Trác Nhiên đến một căn nhà gỗ nhỏ, cô không biết là nơi nào, chỉ biết khuôn mặt anh có chút buồn bã.

Mạc Quân Thần đỗ xe cách khoảng mười mét, mở cửa xe anh nói:" Đi thôi, anh cho em xem."

"Gì vậy." Lúc này, cô bỗng thấy một Mạc Quân Thần thâm tình, dường như vẫn chưa quen, phản ứng của Trác Nhiên khá chậm, mất mấy giây mới chạy theo anh.

Anh rút trong túi chìa khóa của căn nhà, cô nhìn vào, nhà có ba gian, nhưng chỉ có một chiếc sofa đủ một người nằm, và điều đặc biệt hơn cả, tất cả đều là ảnh của Trác Nhiên, anh năm xưa của cô. Anh nói là sự thật, anh yêu cô sâu đậm khi cô vẫn còn ở thân xác kia. Nước mắt không tự chủ rơi xuống, càng lau lại càng dữ dội. Tất cả ảnh từ khi cô mười chín tuổi, ảnh cô ở biển, leo núi, tất cả đều được anh chụp lại.

Mạc Quần Thần thấy cô khóc, trong lòng bối rối, anh không biết nên làm gì, anh lúng túng:" Anh xin lỗi, dẫn em đến đây không phải để em tức giận, chỉ là anh muốn em biết tất cả về quá khứ của anh, đừng khóc."

Lau đi những giọt nước mắt của cô, anh nói tiếp:" Hiếu Linh Hy, đây là cô gái mà anh yêu năm năm trước, cũng là cô gái anh yêu sâu đậm, nhưng tất cả chỉ là quá khứ rồi, hiện tại, anh chỉ có mình em. Anh biết, có thể khó chấp nhận, nhưng bên em, anh thấy anh chân thật, rất chân thật. Cho nên, đưa em đến đây chỉ để em thấy anh đã quên đi quá khứ, hiện tại và tương lai của anh là em." Anh quỳ xuống lôi ra một chiếc hộp, cặp nhẫn kim cương lấp lánh hiện hữu trước mắt cô, anh nói:" Hiếu Linh Hy, chúng ta kết hôn đi, anh nghiêm túc đấy."

Nước mắt càng ngày càng nhiều, anh đứng dậy lau nước mắt cho cô:" Không đồng ý cũng được, đừng khóc."

Anh lại cười nham hiểm:" Mà có con rồi, em đừng hòng thoát, chẳng lẽ em muốn con không có bố?"

Trác Nhiên phì cười:" Em lấy chồng khác."

"Em dám?"

Mạc Quần Thần cầm tay cô lên nhanh chóng đeo nhẫn vào khi cô còn chưa kịp phản ứng:" Đồng ý rồi, anh biết em sao có thể từ chối người đàn ông như anh."

"Em thềm vào."

"Hừ, đi thôi."

Mạc Quân Thần cần bật lửa đốt căn nhà gỗ, có lẽ anh đã quyết xóa bỏ quá khứ rồi. Cô thật sự chỉ muốn nói hết sự thật với anh.

ava-ap 8#

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Lễ cưới còn ba ngày nữa là diễn ra, đứa con trong bụng của Trác Nhiên cũng gần hai tháng rồi, nhìn qua cũng không lộ rõ bụng. Chỉ là có người nào đó cứ mượn cơ hội sờ sờ bụng cô như hiện tại.

"Mạc Quân Thần, anh thôi đi, mới hai tháng thì sờ ra cái gì."

Mạc Quân Thần nham nhở: "Sờ cho con nó quen, mong là con gái ghê."

"Hừ, anh lại sờ đi đâu đấy hả? Sao ban đầu em không biết anh là con người vô sỉ, bỉ ổi như thế này nhở? Trả lại Mạc Quân Thần lạnh lùng như ban đầu cho em."

Mạc Quân Thần nhăn mặt véo má cô: "Em lại điên à, lạnh lùng với người phụ nữ của mình? Đầu anh vẫn rất bình thường."

"Thì anh ít ra nói ít một chút."

"Nói ít thì sợ em không hiểu, ngốc như em lấy người thông minh như anh cũng là cả một vấn đề."

"MẠC QUÂN THẦN, ANH MỚI NGỐC." Cô hét vào mặt anh, dám nói cô ngốc.

"Hi hi vợ yêu, anh ngốc đừng giận." Thái độ chuyển sang nịnh nọt chuyên nghiệp.

Chợt nhớ ra điều gì, Trác Nhiên hỏi anh: "Chuyện của Nghiêm Triết, sao anh không giao bằng chứng cho cảnh sát?"

Anh xoa đầu cô: "Để cho hẳn vui vẻ nốt quãng đời tự do của mình, đe dọa, sống trong quá khứ ghê tởm của hẳn. Rất vui."

"Anh đã làm gì?"

"Cái này không quan trọng, quan trọng là em dưỡng thai cho tốt, anh sờ bụng em một lát rồi đi ngủ."

Trác Nhiên đẩy anh ra: " Vô sỉ, tránh xa em ra đi."

"Anh lấy keo 502 dán em với anh lại rồi, không tách ra được."

Cô không biết trong đầu anh nghĩ cái gì nữa.

"Anh có thể nghĩ cái gì trong sáng không?"

"Có, tắm uyên ương, nước trong mà bồn tắm lại trắng sáng."

"Không nói chuyện với anh nữa."

Sáng sớm, Trác Nhiên đi đổ rác, ở nhà cũng chán, làm một chủ việc vặt cho khuây khỏa. Xách hai túi rác lớn, Trác Nhiên tung tăng ném vào thùng rác bên ngoài bỗng khung cảnh mờ đi, cô không còn biết gì nữa.

Đầu óc hỗn độn, cô lại như trở về những năm trước, có ba, có mẹ ở bên, có chị gái, cả nhà hạnh phúc.

"Chị Y Y lau tóc cho em đi." Giọng trẻ con non nớt hòa lẫn vào tiếng cười nói của cả nhà.

"Lớn rồi, em tự lau được mà."

"Ừ, em muốn chị lau tóc cơ."

"Ừ."

Lại như có trận gió lớn, thổi bay sự vui vẻ ấy.

"Bố mẹ đừng bỏ con, đừng li hôn mà. Y Y chị nói gì đi chứ, cầu xin ba mẹ đừng li hôn."

Chị gái cô chỉ biết khóc:" Nhiên Nhiên, đừng nói nữa, bố mẹ đã kí tên rồi. Em theo mẹ, còn chị theo bố, nhưng chúng ta mãi mãi là chị em thân thiết, có được không?"

"Không, em không muốn."

Khung cảnh lại xoay chuyển, chính là lần cô chia tay Nghiêm Triết.

Nhưng lại không nghe thấy gì cả, linh hồn cô đứng ở phía xa nhìn toàn bộ, mờ ảo, tất cả như dội về một lần nữa. Bên tai văng vẳng tiếng nói quen thuộc.

" Nhiên Nhiên, là chị sai, sai thật rồi, chết cũng đáng, chị theo bố mẹ trước, em sống tốt. Chị và bố mẹ ở trên này sẽ luôn dõi theo em. Cố lên em gái."

"Chị, chị à."

Giật mình tỉnh dậy, khung cảnh trong mơ biết mất chỉ còn là một căn nhà hoang dím đầy mạng nhện. Cả tay và chân của Trác Nhiên đều bị xích lại như tù nhân, muốn thoát cũng không thoát nổi.

"Bên ngoài có tiếng động, bóng người cao lớn đi vào, ban đầu cô cứ nghĩ là Nghiêm Triết, chỉ có hần mới làm ra chuyện này, nhưng không người đi vào lại là Lục Khải Chính.

"Hiếu Linh Hy, nhớ anh không?" Lục Khải Chính nắm lấy cằm cô, nét mặt ôn nhu.

"Anh bị điên rồi, sao anh lại làm ra loại chuyện này cơ chứ?" Trác Nhiên tránh bàn tay của anh ta chạm vào mặt mình, cất giọng khinh bỉ.

"Ha ha, điên, đúng, tôi đang điên đây. Như em muốn rồi đấy, thế nào, vui chứ?" Lục Khải Chính cười lên, nụ cười xấu xa.

"Anh nói cái gì, tôi không hiểu."

Anh ta giữ chặt tay Trác Nhiên:" Em hiểu, hừ, tôi nói cho em biết, đừng hòng kết hôn với Mạc Quân Thần. Em là của Lục Khải Chính tôi, chết cũng phải là con dâu Lục gia."

"Lục Khải Chính, tôi không yêu anh, buông tha cho tôi đi." Trác Nhiên sợ hãi van xin anh ta, cô sợ, sợ rằng anh ta sẽ hại đến đứa nhỏ trong bụng.

"Buông tha? Đến bước này rồi, xin lỗi, tôi không thể buông tha em."

--ye ye---

Chương 41

"Hy, sao nay im lặng vậy?" Mạc Quân Thần quăng cặp xuống ghế, đi lên tầng.

Bố mẹ anh hôm nay có cuộc hẹn nên đi từ đêm qua, hiện tại chỉ con anh với vợ yêu ở nhà, tâm tình lại phẫn chấn.

"Hy." Anh gọi nhưng mãi không thấy cô trả lời, trong lòng lo lắng.

Mạc Quân Thần tìm cô khắp nhà, lại không thấy bóng dáng cô đâu. Lấy điện thoại gọi điện cho cô thì thấy chuông điện thoại ở trong phòng.

"Thái thái?"

"Vâng, ai đấy ạ?" Đầu dây bên kia bắt máy.

"Mạc Quân Thần, có vợ tôi ở đấy không?"

"Mạc Tổng? Không, Linh Hy lâu rồi không có đến chỗ tôi."

Cúp máy, anh gọi cho tất cả người thân của cô, nhưng không ai biết cô ở đâu. Mạc Quân Thần tự trấn an mình: " Chắc cô đi siêu thị."

Anh lái xe qua tất cả siêu thị gần nhất, lại đi qua tất cả con đường cô hay đi, đều không thấy hình bóng cô. Cô là người nổi tiếng, chắc chắn không đi xa, lo lắng tột cùng, cô hiện giờ đang ở đâu.

"Hy, em về anh nhất định dạy dỗ em tử tế."

Điện thoại anh reo, ấn nút nghe, giọng vô cảm: " A lô."

"Mạc Quân Thần, Hiếu Linh Hy sao?"

"Không tìm thấy cô ấy."

"Cậu xem camera ở cổng chưa?"

Đúng rồi, sao anh lại quên điều này cơ chứ?

Mạc Quân Thần về nhà kiểm tra lại camera, mặt anh đen lại, cô bị bắt đi rồi.

"Dương Khiết?"

Đầu dây bên kia lập tức trả lời: "Người anh em, hôm nay lại gọi điện cho tôi, tôi hạnh phúc quá."

Dương Khiết là bạn cùng đại học với anh, bố làm xã hội đen, còn anh ta thì lại đi làm phó cục trưởng cục cảnh sát, lạ đời.

"Không đùa, vợ tôi bị bắt đi rồi."

"Vợ cậu? Đồ của cậu mà cũng có người dám động vào à?" Dương khiết vẫn đùa cợt.

"Muốn chết? Tôi gửi cậu đoạn video, điều tra giúp tôi. Nếu không tìm được cô ấy, cậu đừng mong sống yên với tôi."

"Mẹ kiếp, cậu dám đe dọa tôi. Tôi là phó cục, sắp lên cục trưởng rồi, cậu đe dọa nhằm người rồi biết không hả?" Dương Khiết hét ầm trong điện thoại.

"Nhanh, nếu Hàn Lâm biết cậu vô cùng lẳng nhặng, chắc chuyện cưới xin của cậu hủy đi là vừa nhỉ?" Mạc Quân Thần đe dọa trắng trợn.

"Hừ, được lắm. Gửi video đi. Cậu vẫn bỉ ổi như ngày nào."

"Quá khen."

Nghiêm Triết sao? Hẳn phát giác ra rồi?

Không thể, hành tung của hắn anh luôn nắm trong lòng bàn tay. Vậy là ai mới được?

Trác Nhiên ngủ thiếp đi lúc nào không biết, chần mông được đắp lên người cô, Lục Khải Chính ngồi bên đầu giường vuốt ve mái tóc cô.

"Anh định làm gì?" Trác Nhiên giật mình, cô sợ anh ta làm tổn thương cô.

"Đừng sợ, tôi sẽ không tổn thương em, chỉ cần em ngoan ngoãn."

Lục Khải Chính cười, nụ cười ôn nhu cứng chiều, anh ta cười như vậy khiến cô càng thêm sợ hãi.

"Lục Khải Chính, anh là người tốt, buông tha tôi đi, làm ơn."

"ha ha, người tốt? Linh Hy, anh tốt sao em lại không yêu anh nữa, lại đi yêu tên Mạc Quân Thần đó. À không đúng, em yêu anh, em chỉ đang giận dỗi có đúng không? Bảo bối, em đừng giận anh nữa, anh biết anh sai rồi."

Lục Khải Chính lau đi những giọt nước mắt không ngừng rơi trên má cô. Cô chết một lần rồi, vậy mà ông trời cũng không cho cô sống yên ổn.

"Lại khóc, em khóc anh sẽ rất đau lòng."

Trác NHIÊN ngẩng đầu ôm mặt của Lục Khải Chính, nhìn thẳng vào mắt anh ta:" Tỉnh lại đi Lục Khải Chính, anh còn tương lại ở phía trước, đừng mù quáng, làm thế này là phạm pháp. Lục Khải Chính, quay đầu bây giờ

vẫn chưa muộn, tôi hứa sẽ không nói cho ai cả, coi như mây bay gió thoảng, được không?"

"Mây bay gió thoảng? Linh Hy à, em ngây thơ quá, không thể quay lại nữa, trừ phi em từ hôn với Mạc Quân Thần, em có dám không?"

"Tôi..."

"Không dám, em không thể bỏ anh ta, cũng như anh không thể bỏ em. Vậy thì chúng ta cứ mãi ở bên nhau thế này đi."

"Lục..."

"Đừng nói nữa, anh đi sửa soạn lại căn nhà này, chúng ta sẽ sống ở đây, sống cuộc sống vợ chồng đến đầu bạc răng long."

p/s: hai chap nhé, yêu tố đi huhu

Chương 42

Cô cảm thấy Lục Khải Chính rất đáng thương, anh ta bị tình yêu làm cho mù quáng. Không biết rằng khi anh ta biết cô có thai, không biết còn làm ra loại chuyện gì nữa.

Lục Khải Chính đi vào, nét mặt đen lại, cô đoán rằng anh ta đã gặp chuyện rồi. Lục Khải Chính cời một đầu dây xích, nói: "Mạc Quân Thần sắp đến rồi, cũng nhanh ghê. Không sao, chúng ta đến nơi ở mới."

Trác Nhiên bị anh ta đưa vào xe, ô tô của Lục Khải Chính không có biển số nên cô không thể để lại dấu tích ở lại đây.

Nhân lúc Lục Khải Chính vòng vào bên kia xe, cô nhanh chóng tháo một bên khuyên tai ném vào chõ cửa ra vào, mong rằng Mạc Quân Thần phát hiện ra dấu vết của cô.

Lục Khải Chính lái xe hơn nửa ngày vẫn chưa đến nơi, bản tính của anh ta khá cẩn thận nên trong xe đã dự trữ đủ đồ ăn thức uống, cô không thể viện cớ gì để trốn thoát cả. Nơi đây lại toàn là rừng núi, có chạy cũng mất mạng.

"Đừng nghĩ cách trốn tôi, không thoát được đâu."

Lục Khải Chính nhếch môi, anh ta hiểu ro suy nghĩ của cô. Nếu anh ta là một tên biến thái thì chính là biến thái thông minh nhất.

"Tôi ngủ một lát." Trác Nhiên quay đầu ra cửa giả vờ ngủ, nhìn mặt anh ta cô chỉ thấy thêm thương hại mà thôi.

Nhưng cô lại ngủ lúc nào không biết, tinh dậy, cảm giác nôn ọe lại đến, hôm trước uống thuốc nên tình trạng nghén không xuất hiện nữa, hôm nay lại tái phát. Cô sợ Lục Khải Chính phát hiện ra nên lén lút ôm miệng.

Lục Khải Chính không biết đi nơi nào, cô thấy mình nằm trong một căn nhà gỗ nhỏ, gió ở bên ngoài cửa sổ luồn vào hơi lạnh. Cố bước xuống giường để xem bản thân đang ở địa phương nào thì Trác Nhiên chột giật mình, cô đang ở trên một đỉnh đồi, xung quanh nhà dân thưa thớt vô cùng, muốn chạy trốn thì cũng khó tìm được người giúp đỡ.

Cửa phòng bất mở, Lục Khải Chính lại bưng cho cô một bát cháo, lần này là cháo cá, giọng anh ta lạnh đến thấu xương:" Có thai?"

"Anh..." Trác Nhiên sợ hãi vô cùng, đến trả lời cô cũng run lẩy bẩy.

"Hừ, là của Mạc Quân Thần?" Anh ta lại hỏi tiếp.

"Xin anh, đừng làm hại con tôi, đừng giết nó."

"Yên tâm, chỉ cần em bên anh, anh hứa sẽ không làm gì nó, thậm chí khi nó chào đời còn coi nó như con ruột."

Cũng may Lục Khải Chính vẫn còn lương tâm, anh ta không làm hại con của cô, chỉ cần nó chào đời an toàn, bắt cô làm gì cũng được.

Ngày hôm sau, Lục Khải Chính đưa một bác sĩ đến, cô thấy trán anh ta nhễ nhại mồ hôi, có lẽ anh ta phải đi rất xa để mời được bác sĩ đến đây.

Khám cho cô một lúc, bác sĩ nói:" Tình trạng ổn định, thai nhi khỏe mạnh, cô yên tâm, ăn uống đầy đủ là không sao cả. Còn ốm nghén là chuyện bình thường, tôi sẽ kê đơn thuốc, nếu tình trạng ốm nghén quá nặng thì uống nhé."

"Cảm ơn bác sĩ." Trác Nhiên cười, cảm ơn vị bác sĩ trước mặt, lại thấy vị bác sĩ đó nói:" Chồng cô chu đáo ghê, Anh ta đến nhà tôi từ sáng, người mệt mỏi, nhất quyết đưa tôi đến đây khám cho cô, còn hỏi rất nhiều về việc chăm sóc phụ nữ mang thai. Cô hạnh phúc lắm."

Cô muốn nói gì đó lại thôi, Lục Khải Chính đã đứng đằng sau bác sĩ từ bao giờ, cô cũng không muốn liên lụy đến người khác.

Lục Khải Chính lại đưa bác sĩ đó về, Trác Nhiên lại bị xích vào đầu giường, chạy trốn cũng không đủ sức, có khi cứ ở lại đây đã, Mạc Quân Thần nhất định sẽ tìm thấy cô.

"Cậu làm ăn cái gì thế hả? Có một người con gái mà tìm ba ngày rồi không thấy. Phó cục để làm cảnh à?" Mạc Quân Thần tức giận, hai tay đập xuống bàn làm việc của Dương Khiết. Mọi người đều biết anh đang lo lắng cho vợ mình như thế nào.

"Cậu bình tĩnh, đáng lẽ bắt được hẵn rồi, nhưng hẵn rất nhanh nhay, nên..." Dương Khiết cúi đầu, anh cũng hiểu Mạc Quân Thần đang rất lo lắng.

"Bình tĩnh? Hừ, đáng lẽ ra hôm nay tôi và cô ấy tiến vào lễ đường, hạnh phúc viên mãn, cậu hiểu không?"

"Cậu yên tâm, cô ấy sẽ không sao đâu."

"Cô ấy không ở cạnh tôi, có chết tôi cũng không thể yên tâm được."

Tình hình bên trong phòng phó cục trưởng vô cùng căng thẳng, một cảnh sát vội vã chạy vào.

"Báo cáo, tìm thấy vật chứng ở hiện trường, có lẽ là của Mạc phu nhân để lại."

Mạc Quân Thần nghe xong, nhanh chóng giật lấy đồ trên tay cảnh sát, sắc mặt anh tái đi: "Đây là khuyên tai của vợ tôi."

"Hơn nữa, chúng tôi đã điều tra được ai bắt Mạc phu nhân đi rồi. Chính là Lục Khải Chính."

Chiếc khuyên bị Mạc Quân Thần bóp chặt: "Lục Khải Chính, mẹ kiếp, hấn phát điên rồi. Hiếu Linh Hy, đứa con vừa tròn hai tháng. Mẹ kiếp."

Mạc Quân Thần vò đầu, lại nghe thấy Dương Khiết kêu lên: "Cái gì? Có thai. Sao bây giờ mới nói."

Mạc Quân Thần không nói gì cả, chỉ ngồi trên ghế sofa, sắc mặt anh không tốt một chút nào, sự lo lắng bao trùm. Hiếu Linh Hy, em đang ở đâu?

Chương 43: Tâm Sự Lục Khải Chính (1)

Hiếu Linh Hy không hề nói với bác sĩ việc tôi ép buộc cô ấy, có lẽ cô ấy sợ tôi sẽ giết người. Cũng đúng, nếu tên bác sĩ đó biết chuyện này, tôi không chắc bản thân mình sẽ làm ra loại chuyện gì.

Hơn hai năm, chính là hơn hai năm tôi và cô ấy xa nhau, cũng chỉ vì hiểu lầm mà xa nhau, vậy mà cô ấy lại sắp kết hôn với cậu của tôi.

Người ta nói đàn ông không được rơi nước mắt, nhưng bản thân tôi lại không kiềm chế nổi. Sự mất mát, sự đau đớn cứ bùng lên, chính tôi không thể kiểm soát nổi mình mà bắt giữ cô ấy.

Vương Ân có nói với tôi, yêu là mong người mình yêu hạnh phúc. Ha, cô ta thì biết cái thá gì, tất chỉ là lừa gạt. Mẹ nó, nhìn thấy Hiếu Linh Hy bên cạnh tên đó, tôi không chịu nổi.

Lần trước, chỉ vì nghe tin cô ấy đóng bộ phim ấy mà tôi có thức trắng đêm cũng phải lái xe về đó nhận phim, kí hợp đồng. Cũng chỉ vì cô ấy mà luôn lén lút theo dõi phía sau cô ấy.

Yêu cô ấy sâu đậm như vậy, nhưng cô ấy lại không hề nhớ đến tôi. Thiết nghĩ là do tức giận, hận tôi năm xưa bỏ cô ấy, hiểu lầm cô ấy, nhưng dường như cô ấy thay lòng rồi, không còn nghĩ đến tôi, một Lục Khải Chính năm đó cùng trải qua quãng thời gian cấp ba tươi đẹp ấy.

Hai đêm trước, tôi đã suy nghĩ rằng, chỉ cần có cô ấy ở bên thôi, tất cả mọi thứ đều không quan trọng. Sự nghiệp? Gia đình? Không còn quan trọng nữa, mọi thứ chỉ cần có cô ấy, đối với tôi là quá đủ.

Mạc Quân Thần đã tra ra ngôi nhà hoang đó, tôi liền đưa cô ấy đến căn nhà năm xưa bà ngoại tôi sống. Căn nhà gỗ không quá cũ kĩ, nhìn thấy nó, trong lòng bỗng ấm áp. Thắp hương cho bà, tôi khẽ cười:" Bà à, con dẫn người con gái con yêu đến gặp bà, bà chúc phúc cho chúng con nhé."

Nhìn tấm ảnh bà cười hiền từ, tôi bỗng vui lên, sự ấm áp tràn ngập trong lòng. Tôi quét dọn căn nhà một chút rồi bế Linh Hy lên phòng. Nhìn dây xích đó, trong lòng tràn ngập khó chịu. Nếu cô ấy tình nguyện mãi mãi ở bên tôi, có lẽ sẽ không đến bước này.

Hôm nay, Linh Hy có thai, nhưng lại không phải của tôi, muốn phá bỏ nó nhưng lại không thể xuống tay. Chỉ biết ngốc nghếch đi tìm bác sĩ cho cô ấy.

Thấy cô ấy ôm bụng, trán đầy mồ hôi, trong lòng tôi rất sợ hãi, tôi vội vã chạy xe hơn hai mươi cây số mới tìm được bác sĩ, đến lúc về đến nhà cũng đã là hai tiếng, cởi xích tay cho cô ấy rồi để xuống gầm giường, tôi đưa bác sĩ vào. Nhìn sắc mặt hơi xanh của Linh Hy, tôi lại đau lòng.

Linh Hy có thai hai tháng, đưa con trong bụng an toàn, lòng tôi như thở nhẹ ra, tôi vội vàng hỏi bác sĩ cách chăm sóc phụ nữ có thai, cũng như những thứ cần thiết. Tuy đưa con đó không phải của tôi nhưng tôi vẫn sẽ coi nó như con đẻ, chăm sóc nó.

Khóa lại tay của Linh Hy, tôi vội vã đưa bác sĩ về, có ghé qua cửa hàng mua vài bộ đồ cho Linh Hy, cũng như đồ sơ sinh, lòng bỗng vui lạ. Sau này, tôi và Linh Hy nhất định sẽ sinh thêm nhiều đứa con nữa, những đứa con của chúng tôi, chắc sẽ rất hạnh phúc.

Nhớ khi còn học cấp ba, tôi hơn cô ấy hai tuổi, nhìn dáng vẻ lạnh lợi của cô ấy, lòng tôi lại bồi hồi. Là tôi tỏ tình trước nhưng phải hai tháng sau cô ấy mới đồng ý. Nghĩ lại ngày hôm đó, tôi lại phì cười nhớ lại câu nói của cô ấy

" Anh đẹp trai, nể tình anh hai tháng nay miệt mài bám em, em miêng cường chấp nhận."

Nếu có thể quay lại, tôi vẫn sẽ chọn em.

p/s:---khổ thân anh quá----

Ôi đăng mới biết nay mình đăng hai chap

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Giấy không gói được lửa, chỉ ba ngày sau cảnh sát cũng tìm đến căn nhà gỗ của Lục Khải Chính.

Mạc Quân Thần cũng đi theo, mấy ngày nay anh mất ngủ, anh không thể chớp mắt nổi, bởi cứ nhắm mắt vào là anh lại nhìn thấy hình ảnh của cô. Muôn ngàn câu hỏi về cô được đặt ra nhưng mãi chẳng có hồi đáp.

Nhìn bạn mình râu còn chưa buồn cạo, hai mắt thâm cuồn, Dương Khiết lại đau lòng. Thiết nghĩ bạn gái anh mà như vậy, chắc anh cũng chẳng khác gì.

"Quân Thần, cậu nghỉ ngơi một chút đi, đến nói tôi gọi cậu." Dương Khiết khuyên nhủ Mạc Quân Thần nhưng anh chỉ xua tay.

"Không ngủ được."

"Haizzz." Chỉ còn tiếng thở dài trong xe.

Ba tiếng sau xe cảnh sát mới đến nơi, địa hình nơi đây có hơi hiểm trở nên đi lại khá khó khăn, mất gần ba mươi phút mới tiếp cận được căn nhà. Mạc Quân Thần lo sợ: "Hắn có súng không?"

Dương Khiết nói: "Chưa xác định, nhưng ngộ nhỡ hắn có đồng bọn thì sao? Cứ cẩn thận vẫn hơn."

Cảnh sát cách căn nhà tầm mười mét, Dương Khiết nói vào loa: "Người ở bên trong nghe rõ, nhanh chóng đầu hàng, nếu không chúng tôi sẽ lập tức xông vào."

Mạc Quân Thần bên cạnh túm lấy cổ áo Dương Khiết:" Vợ tôi còn trong đó, nhờ hãn ta quần quá làm hại cô ấy thì sao?"

Anh giật luôn loa trong tay Dương Khiết hét lên:" Lục Khải Chính, mà giao Hiếu Linh Hy ra đây cảnh sát sẽ giảm nhẹ tội cho mày. Không được làm hại Hiếu Linh Hy."

Bên trong Hiếu Linh Hy tay vẫn bị xích lại, dưới đất không biết ở đâu chảy đến đây xăng, mùi xăng nồng nặc. Trác Nhiên run sợ:" Lục Khải Chính, tỉnh lại đi, thả tôi ra đi, anh sẽ được khoan hồng. Đừng làm chuyện bậy bạ."

Lục Khải Chính cười to:" Ha ha, khoan hồng? Ha ha, bây giờ hai chúng ta đến thế giới mới có phải hơn không? Chắc sẽ rất vui vẻ. Khi đó hai ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau."

"Đừng, anh đừng như vậy, buông tha tôi đi. Hức, anh làm thế cũng đâu được lợi gì. Buông tay đi, tôi mãi mãi không là của anh." Trác Nhiên run rẩy, tìm đủ mọi cách thoát khỏi sợ dây xích.

"Mạc Quân Thần mang cảnh sát tới rồi, cũng thật là vui nếu hãn được tận mắt chứng kiến cảnh em và tôi mãi mãi ở bên nhau. Ha ha."

"Không, điên rồi, anh điên rồi." Cô lắc đầu nguầy nguậy, sợ sợ hãi còn hơn cả khi Nghiêm Triết đâm phải xe cô. Nếu cô chết đi, đứa con trong bụng cũng sẽ không còn nữa.

" Câm mồm. Đến bước này, chúng ta cùng nhau chết đi."

Lục Khải Chính quệt diêm ném xuống sàn nhà, lửa bùng lên mạnh mẽ, mùi xăng bay toán loạn khắp nơi.

"Không, Mạc Quân Thần cứu em." Trác Nhiên hai mắt mờ đi, cô chỉ gào lên trong vô vọng.

Bên ngoài Mạc Quân Thần thấy khói bay ra, anh lao vào đập cửa,:" Mẹ kiếp, Hiếu Linh Hy, em có trong đó không, trả lời anh."

Anh quay ra gào lên với cảnh sát:" Còn không nhanh cứu vợ tôi, mẹ kiếp."

Cảnh sát nhanh chóng lấy bình cứu hỏa dưới xe, một nửa ở lại phá khóa trong lều vào nhà. Mạc Quân Thần bị ngăn cản nhưng anh vẫn liều chết xông vào trước, vợ anh đang gặp nguy hiểm, anh sao không lo cho được.

Nhìn thấy cô nằm trên giường gỗ, hai bên góc giường đã bị lửa thiêu rụi gần hết mà sập xuống, anh hết hoảng đến nâng cô dậy. Anh cởi áo trùm vào đầu cô, anh vỗ nhẹ má:

"Hy, Hy." Anh nắm lấy dây xích giật ra, lửa xém qua tóc anh cháy một mảng, bên tay cũng bị va quệt mà bỏng đỏ hết lên.

Vì gỗ nên dây xích nóng bỏng nhanh chóng bị giật ra khỏi chân giường, Mạc Quân Thần nhanh chóng bế Trác Nhiên ra ngoài, lửa cháy gần hết nóc nhà.

Khói bay tối mịt một khoảng trời, Mạc Quân Thần bế Trác Nhiên đưa cho bác sĩ đi theo, bởi anh lo sợ cô bị thương nên đã cho bác sĩ đi cùng.

Trác Nhiên nhanh chóng được thở bằng bình ô xy, cô được đưa lên xe trước, Mạc Quân Thần cũng theo Trác Nhiên về bệnh viện. Cuối cùng anh cũng tìm được cô rồi.

w

Chương 45

Theo nguồn tin từ phía cảnh sát thì trong căn nhà gỗ bị cháy tìm được một thi thể nam giới, ban đầu được xác định là của Lục Khải Chính. Điều này khiến Fan của Lục Khải Chính mấy ngày nay mất ngủ, chưa kể Fan của Hiếu Linh Hy còn lên các diễn đàn chửi bới đủ kiểu.

Mấy ngày trước, Tin tức Hiếu Linh Hy bị bắt cóc đã được Mạc gia phong tỏa, giữ kín nên fan không biết chuyện người bắt cóc chính là Lục Khải Chính. Vụ đám cưới cũng được bưng bít thành rời ngày. Hôm nay tin Lục Khải Chính mất đã dậy lên một làn sóng lớn trong giới showbiz. Hiện tại trước phòng cấp cứu phóng viên đông nghịt, bảo vệ được điều động rất mạnh mẽ mới có thể ngăn chặn.

Đứng trước cửa phòng cấp cứu, Mạc Quân Thần đứng ngồi không yên. Cô mà có chuyện gì, anh không biết bản thân sẽ như thế nào nữa.

Bố mẹ Hiếu Linh Hy cùng bố mẹ anh đến, trên khuôn mặt mỗi người đều lộ ra vẻ đau đớn cùng lo lắng. Ai cũng vậy thôi, con gái mình còn nằm trong phòng cấp cứu, ai lại không lo.

Giang Uyên lau nước mắt, nói: "Con bé không sao, chắc chắn không sao."

Mẹ anh cũng ghen nào: "Đúng vậy, nhất định không sao hết."

Hai người đàn ông ngồi xuống ghế, không nói một câu nào, chỉ hướng phòng cấp cứu vẫn sáng đèn, lo lắng nhuộm màu đôi mắt họ.

Ba tiếng sau, một bác sĩ đi ra, trên trán lấm tấm mồ hôi. Bác sĩ hỏi: " Ai là người nhà bệnh nhân Hiếu Linh Hy?"

Mạc Quân Thần như bừng tỉnh trong cơn mộng, anh nhanh chóng đứng dậy trả lời: " Tôi, tôi là chồng cô ấy."

Bác sĩ thở dài: " Xin lỗi, chúng tôi không thể giữ lại đứa bé."

Mạc Quân Thần như sắp ngã xuống. Mẹ anh đau lòng, nước mắt cứ tuôn ra, ôm chặt anh: " Thôi con, buông bác sĩ ra để bác sĩ còn làm việc. Mất đứa này còn có thể có đứa khác, đừng quá đau buồn, con trai."

Mạc Quân Thần ngồi phịch xuống ghế, hai tay nắm chặt, cô không có tội mà phải chịu đựng sự đau đớn này. Anh vô dụng, người phụ nữ của mình cũng không thể bảo vệ.

Mạc Quân Thần đi đi lại lại, bàn tay dấm mạnh vào tường: " Mẹ kiếp, đều tại tôi."

Giang Uyên đi đến bên Mạc Quân Thần, bà an ủi: " Con không có lỗi. Linh Hy mạnh mẽ, nhất định qua khỏi."

Một nữ y tá đi đến, nhỏ giọng: " Anh Mạc, mời anh đi xử lí vết thương, nếu không sẽ bị nhiễm trùng."

Lúc này mọi người mới để ý trên người anh có mấy vết bồng đỏ ửng, anh miễn cưỡng rời đi theo lời bác sĩ.

Hai tiếng sau, cửa phòng cấp cứu bật mở, Trác Nhiên được đưa vào phòng hồi sức. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô, lòng anh như dao cắt, đau đến tột cùng.

Khẽ nắm bàn tay mảnh khảnh của cô, anh nói: " Hy, nhanh tỉnh lại, hôn lễ không có cô dâu, em biết anh buồn lắm không?"

Tất cả mọi người ra khỏi phòng, để một mình anh ngồi đó với cô, họ biết, hiện tại anh chỉ muốn được gần cô như vậy.

"Em không ngoan, hôm nay nhìn thấy anh mà không tiến đến hôn anh. Tình lại, phạt gấp mười nhớ chưa?"

"Cho em ngủ một chút, nhớ thức dậy chúng ta còn làm đám cưới." Anh lôi chiếc hộp trong túi quần, lấy ra chiếc nhẫn kim cương lấp lánh đeo vào ngón áp út của cô," Đây mới là nhẫn kết hôn, cấm tháo ra đấy."

"Hy, tình dậy đeo nhẫn cưới cho anh." Anh không thể khóc, chỉ có thể nhìn cô như thế này. Bây giờ anh đã biết, anh sợ mất cô như thế nào.

Anh liều mạng tìm cô, liều mạng xông vào đám cháy cứu cô, chỉ vì anh yêu cô. Hiếu Linh Hy, mãi mãi bên anh được không?

p/s: hơi ngắn, mai tớ đền hai chap nhé:)))

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Trác Nhiên từ từ mở mắt, bên tai lại nghe văng vẳng tiếng của người đàn ông. Trong đầu cô tràn ngập hình ảnh căn nhà cháy hôm đó, mồ hôi túa ra, cả người run rẩy.

"Lục Khải Chính, tránh xa tôi ra, Quân Thần cứu em. Cứu, cứu em và con..." Cô trùm chăn che kín đầu, hét lên không ngừng.

Mạc Quân Thần thấy cô tỉnh lại, cả người sợ hãi, trong lòng lại như dao cắt, anh ôm cô đang run sợ, "Đừng sợ, anh cứu em rồi đây. Đừng sợ, có anh ở đây mà."

Anh quay ra hét lên: "Bác sĩ, cô ấy tỉnh lại rồi."

Bác sĩ nhanh chóng vào phòng bệnh, nhưng do cô phản ứng quá mạnh mẽ nên các y tá phải khống chế hai tay cô để cô không dẫm dụa.

"Bác sĩ, thế nào?" Mạc Quân Thần hỏi.

"Bệnh nhân bị ảnh hưởng tâm lý khá nặng, không biết trước kia cô ấy đã xảy ra chuyện gì đó gây sốc chưa?" Bác sĩ hỏi lại anh.

"Trước kia? Theo như điều tra thì không." Mạc Quân Thần có điều tra quá khứ của Hiếu Linh Hy, không hề có một vết nhơ, hay ảnh hưởng tâm lý từ vụ chia tay Lục Khải Chính. Không đúng, lúc đó cô hoàn toàn bình thường, không có gì là tâm lý bị tổn thương. Hơn nữa, cô cũng chưa từng đi khám bác sĩ tâm lý.

"Theo như phán đoán thì bệnh nhân đã từng trải qua một chuyện tương tự, bệnh nhân phải trải qua một chuyện cực kì tồi tệ dẫn đến tâm lý bị tổn

thương nghiêm trọng. Bên ngoài có thể không nhìn ra, bản thân bệnh nhân cũng không phát hiện ra cho đến khi gặp phải tình huống nào đó khiến bệnh nhân một lần nữa trải qua tâm lý sợ hãi đó. Chúng tôi cần phải theo dõi kỹ hơn bởi vợ anh đang có triệu chứng về mặt tâm lý.

Mạc Quân Thần không nói gì cả, anh ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô nằm trên giường bệnh mà đau lòng. Rốt cuộc cô đã phải trải qua chuyện tồi tệ gì?

Trác Nhiên một lần nữa tỉnh dậy, tâm lý ổn định hơn lần trước. Mạc Quân Thần đã đi ra ngoài, chỉ còn mình cô trong phòng bệnh, Trác Nhiên đờ đẫn nhìn ra cửa sổ.

Một lúc sau, Giang Uyên đi vào, nhìn nét mặt nhợt nhạt của con gái, sắc mặt trầm xuống, nhưng lại cô tỏ ra vui vẻ một chút.

"Tỉnh lại rồi à, ăn chút gì nhé."

"Con của con, có sao không?"

"..."

"Có phải mất rồi không?"

Trác Nhiên lại cười lớn:" Ha ha, đứa bé hai tháng tuổi, chính là do con giết, đứa con đầu lòng là do con giết. Con giết nó, giết nó."

Giang Uyên thấy cô không ổn liền chạy đến bên ôm lấy cô:" Bình tĩnh, không phải tại con, không phải tại con, đừng tự trách mình."

"Ha, nếu con chết đi, chết là hết, có khi chẳng phải chịu khổ như bây giờ."

"Nói bậy gì vậy, con phải sống, con còn có thể sinh đứa khác. Đừng tự trách mình biết không hả."

Mạc Quân Thần mang đồ ăn vào, nhìn thấy anh, cô hét lên:" Lục Khải Chính, cút ngay, tránh xa tôi ra, tránh xa ra. Mẹ, đừng để anh ta động vào con. Tránh xa ra, anh chết rồi cơ mà, cút đi." Trác Nhiên cầm đồ đạc bên giường ném vào người Mạc Quân Thần, anh sợ hãi nhanh chóng gọi bác sĩ.

Bác sĩ thở dài," Hiện tại bệnh nhân không nên gặp nam giới, vì cứ nhìn thấy nam giới cô ấy sẽ cho là người bắt cóc mình, tốt nhất để cô ấy nghỉ ngơi một thời gian đã."

Theo nguồn tin chính xác từ cảnh sát, xác người đàn ông tìm được trong căn nhà cháy đó không phải Lục Khải Chính, người đàn ông bốn mươi tuổi, là bác sĩ. Theo giả thuyết thì chính là bác sĩ đã khám bệnh cho Hiếu Linh Hy. Vậy Lục Khải Chính đã trốn thoát, bên Lục Gia cũng không có tin tức gì, chứng tỏ anh ta không liên hệ với Lục Gia.

Mạc Quân Thần nghe được tin từ Dương Khiết, lòng anh sôi sục, hai tay nắm thành quyền:" Hay lắm, tao sẽ chính tay giết mày, thẳng khốn."

p/s: Thật sự là viết đến chương 46 rồi nên mình chả nhớ được mấy chương đầu đâu, nôm nếu có chỗ nào thông tin về nhân vật bị sai lệch hay gì đấy anh em nhắc tớ nhé.

Còn nữa, cảm ơn mấy bác góp ý giúp tớ nhé. Thank~~~

Chương 47

Mạc Quân Thần mời bác sĩ tâm lý nổi tiếng nhất phía bắc đến khám bệnh cho cô. Bệnh tình của cô dạo này như càng nặng, đến bác sĩ nam muốn kiểm tra bệnh cũng phải tiêm thuốc an thần cho cô.

Ngày ngày nhìn qua qua tấm kính phòng bệnh, dáng vẻ thơ thẩn ngồi trên giường bệnh ấy, anh thật không chịu nổi.

Bác sĩ tâm lý tên Vương Sùng Quân, trợ lý tên lâm Nhã, vì được kể về bệnh của cô nên anh ta mang theo trợ lý để dễ tiếp cận với bệnh nhân.

Vương Sùng Quân khẽ cười: "Anh đừng quá lo lắng, bệnh nhân bệnh không quá nặng vẫn có thể chữa được."

Trợ lý bên cạnh anh mở bệnh án của Trác Nhiên ra, nói: "Cô ấy là vợ anh? Gần đây lại xảy ra chuyện bắt cóc? Mạc Tổng, trước kia anh có phải đối xử với cô ấy rất tệ bạc không?"

"Lâm Nhã!" Vương Sùng Ân nhắc cô.

Lâm Nhã phớt lờ anh ta, quay ra nói tiếp, "Bây giờ mấy người có tiền hay chơi trò mèo vờn chuột, đối xử tệ bạc khiến người ta đau khổ, tâm lý bất ổn rồi lại muốn tìm bác sĩ cho họ, mong muốn tiếp tục vờn con mồi."

Mạc Quân Thần nhếch môi, "Vợ tôi, không phải con mồi."

"Lâm Nhã, em có ảnh hưởng tâm lý à? Hay đã từng trải qua." Vương Sùng Ân nhìn mặt quay ra.

"Sùng Ân, anh có sở thích biến thái ấy à?"

Nhìn hai người trước mặt liếc mắt đưa tình, Mạc Quân Thần tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ lạnh lùng: "Thôi đi, ân ái thì về nhà. Vợ tôi thế nào?"

Vương Sùng Ân khôi phục dáng vẻ ban đầu, nói: "Phu Nhân đã từng chịu cảm giác chết đi sống lại sao?"

"Chết đi sống lại? Lúc bị bắt cóc."

"Không, là trước đó."

"Không thế nào."

"Là thật." Lâm Nhã nói tiếp, "Lúc tôi thoi miên Hiểu Linh Hy, cô ấy đã rất sợ hãi, sợ hãi đến nỗi không thể thoát ra khỏi đó. Tôi có hỏi qua thì cô ấy đã từng trải qua loại chuyện thứ nhất phản bội, sự phản bội đến từ những người tin tưởng nhất, thứ hai là cái chết. Tôi nghi ngờ...."

Chết đi sống lại, sao có thể cơ chứ.

Mạc Quân Thần nhăn mặt: "Không thế nào, hoang đường."

"Chúng tôi cần theo dõi thêm, không chỉ có như vậy đã vội vã kết luận."

"Được, vợ tôi không khỏi bệnh, cái phòng khám của các người, sớm dẹp đi."

Mac Quân Thần đứng dậy ra ngoài, càng ngày anh càng tò mò với quá khứ của cô rồi. Anh nhắc điện thoại, ấn một dãy số: "A lô, điều tra lại thông tin của Hy cho tôi, càng nhanh càng tốt."

"Hiểu Linh Hy, tôi rất cuộc hiếu bao nhiêu về em?"

"Dương Khiết? Nói." Mạc Quân Thần đứng bên ngoài phòng bệnh, nhìn chăm chú vào người trong phòng, điện thoại reo, anh nhấc máy.

"Lục Khải Chính không hề có bất kì một dấu vết nào, chắc chắn có người phía sau. Mà tài liệu về Nghiêm Triết trước đó cậu cung cấp vẫn chưa đủ để kết tội hắn. Cục trưởng hình như đang cấu kết với hắn nên ông ta rất trì hoãn vụ việc này. Tôi e rằng, có quan hệ."

"Hừ, bên Mạc Thị cũng đang lục đục, mấy dự án lớn đều bị Nghiêm Thị tranh giành.Hắn ra tay rồi." Mạc Quân Thần nhếch môi, Nghiêm Triết, anh chờ.

Dương Khiết nói vọng vào điện thoại:" Cậu cẩn thận, Nghiêm Triết không phải dạng dễ chơi."

Mạc Quân Thần nói:" Đưa một ít bằng chứng cho cánh nhà báo, cho hắn hoang mang một chút."

"Được."

Nghiêm Triết thật là biết lợi dụng thời cơ, cũng may anh có chuẩn bị hết cả rồi. Muốn chơi với anh, anh sẽ chơi với hắn đến cùng.

N

Chương 48

Lâm Nhã mỗi ngày đều đến phòng bệnh của Trác Nhiên, cũng được một tuần vẫn không moi được tin tức gì từ cô cả. Chỉ biết lắc đầu rồi nhìn ra cửa sổ như người mất hồn. Câu duy nhất cô nói từ lúc hai người gặp nhau là: "Người thân đều không còn ai cả."

Mấy lần Lâm Nhã tiến hành thôi miên, nhưng biểu hiện đều là sợ hãi, khóc, rồi lẩm bẩm tên của ai đó.

Hôm nay như mọi lần, Lâm Nhã đến phòng khám của Trác Nhiên, cầm những câu hỏi được Vương Sùng Ân biên soạn sẵn, Lâm Nhã có hơi thắc mắc nhưng vẫn làm theo.

Lâm Nhã cười chuyên nghiệp, tay bóc quả quýt đưa cho Trác Nhiên.

"Xin chào. Tôi là Lâm Nhã, nhớ tôi chứ?"

"..."

"Cô có thể trả lời tôi một vài câu hỏi đơn giản không?"

Gật.

Thật ra Trác Nhiên bình thường khá phối hợp, cô cũng không phát bệnh trong quá trình nói chuyện giữa hai người.

"Cô tên gì?"

"Trác Nhiên."

"Quê quán?"

" Biệt viện Trác Gia."

"Sống cùng với ai?"

"Trác Y Y."

"Bố mẹ cô là ai?"

"Trác Hoan, Mộc Kha."

"Bao nhiêu tuổi?"

"Hai sáu."

"Có người yêu hay chưa?"

"Nghiêm Triết."

Xoảng.

Mạc Quân Thần nghe những câu trả lời của cô, ly rượu trên tay tuột xuống lúc nào không biết. Những điều anh nghe, sao có thể tin được.

Trên màn hình lại là tiếng của Lâm Nhã:" Vậy, cô có biết Hiều Linh Hy là ai không?"

"Không."

"Vậy, Mạc Quân Thần thì sao?"

"Không biết."

"Vậy, Lục Khải Chính thì sao?"

"Không biết."

Mạc Quân Thần đứng dậy, hai tay nắm thành quyền, Trác Nhiên- người con gái anh yêu năm năm, vợ anh Hiếu Linh Hy lại tự nhận mình là Trác Nhiên. Anh tin được không?

"Vậy, cô và Nghiêm Triết sắp kết hôn ư?"

"Anh ta giết tôi."

Trác Nhiên chỉ sau một tuần, tất cả kí ức kiếp này của cô đều biến mất, chỉ còn lại kí ức kiếp trước với Nghiêm Triết. Nghĩa là tình cảm giữa Mạc Quân Thần và cô, sáu tháng, chưa từng tồn tại trong đầu cô.

" Tại sao lại giết cô?"

"Trác Y Y mang thai con của anh ta."

" Vậy anh ta giết cô như thế nào?"

"Đâm xe, rút ống thở."

"Cô... làm sao để sống sót?"

"Sống? Tôi vẫn sống ư?"

Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Lâm Nhã cau mày, tại sao lại xảy ra loại chuyện li kì như vậy? Chẳng lẽ, Chết rồi hồn nhập vào thân thể khác?

"Vậy Trác Tiểu Thư, cô có nhớ rõ thời điểm Nghiêm Triết đó đâm cô không?"

"Tháng hai."

"Tức là hơn sáu tháng trước?"

Mạc Quân Thần như vỡ lẽ, chính là thời điểm anh và cô biết nhau. Lúc đó anh còn sĩ nhục cô vì cô có điểm khác lạ. Lẽ nào lời cô nói từ nãy đến giờ là sự thật sao?

Nếu vậy, người từ trước tới giờ anh yêu đều là Trác Nhiên sao? Mẹ kiếp, người anh yêu năm năm luôn bên cạnh anh mà anh không biết.

Nụ cười giống, cách ăn nói giống, tính cách giống. Tại sao anh lại ngu ngốc như vậy mà không nhận ra?

Không nhớ cũng tốt, coi như anh và cô bắt đầu lại từ đầu. Trác Nhiên, em nhất định là của anh.

p/s: Tuổi của Trác Nhiên, mình quên mất rồi, nhớ mang máng là 26. nếu ai nhớ thì cmt để mình sửa lại nhé. Thank~~~

À đừng hỏi bao nhiêu chương nữa, mình đang viết sao biết được

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Mạc Quân Thần ngồi trên sô pha đặt giữa nhà, tay cầm tách trà khẽ nhấp, chỉ sau một tuần, cô không còn nhớ anh và Lục Khải Chính nữa, đồng nghĩa với việc cô không sợ hãi khi nhìn thấy nam giới nữa. Anh có thể vô tư tiếp cận cô rồi.

Vị khách không mời mà đến đứng ngay cửa, người đó nhẹ nhàng ngồi xuống ghế trước mặt anh, bỏ kính xuống, đôi mắt xúng húp vì khóc.

"Quân Thần...bố mẹ, dạo này thế nào?"

"Khỏe, chị đến đây làm gì? À không, bà Lục đến đây làm gì?" Mạc Quân Thần cất giọng lạnh lạnh.

"Quân Thần, dù sao chúng ta cũng là chị em, cậu tha cho Khải Chính được không?"

"Mạc Thu, không phải chị không biết tôi là người như thế nào." Mạc Quân Thần vươn người, rót trà cho Mạc Thu.

Mạc Thu là chị nuôi của Mạc Quân Thần, năm xưa bố mẹ anh lấy nhau được năm năm mà vẫn chưa có con, nên cả hai liền nhận nuôi Mạc Thu, khi đó Mạc Thu sống ở cô nhi Viện cũng đã được mười lăm tuổi rồi. Sau khi nhận nuôi Mạc Thu thì cùng lúc đó mẹ Mạc mang thai, quan hệ cũng không đến nổi tệ lắm.

"Quân Thần, cậu có thể suy nghĩ lại không? Khải Chính nó còn nhỏ, suy nghĩ vẫn nông cạn, cậu tha cho nó đi, nó cũng là cháu cậu."

Mạc Thu nhẹ giọng van xin, anh biết trước thế nào Mạc Thu cũng đến.

"VẬY con tôi vừa tròn hai tháng, lại chết bởi con chị, bà Lục, bà nghĩ sao?" Đấy tách trà nóng đến trước mặt Mạc Thu, anh cười, nụ cười buốt đến tận tủy.

Mạc Thu đột nhiên quỳ xuống trước mặt Mạc Quân Thần, nước mắt rơi lã chã xuống váy.

"Quân Thần, con như chị cầu xin cậu. Tôi biết tôi dạy con không tốt, hức, cầu xin cậu, tha cho nó lần này, chỉ cần cậu tha cho nó, tôi sẽ đưa nó ra nước ngoài, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt cậu nữa. Quân Thần, cầu xin cậu.... nó cũng là cháu cậu."

"Chị đứng lên đi, tôi chưa có nói sẽ làm gì nó."

Giết vợ anh, nếu anh không kịp chạy đến cứu, có phải Lục Khải Chính trốn thoát được còn cô thì chết trong đám lửa đó không? Tha thứ? Nói thì dễ lắm.

Bố anh từ trên tầng đi xuống, nét mặt âm trầm, ông nói:" Con về đi, để bố nói chuyện với Quân Thần."

Mạc Thu lau nước mắt, nấc lên từng tiếng:" Hức, bố, xin bố....hức."

Con đi tù, mẹ nào chả đau lòng, đâu có người mẹ nào muốn nhìn con mình còn trẻ mà phải tù tội.

Mạc Quân Thần đặt tách trà xuống, nói:" Bố nói luôn ở đây đi."

Bố anh ngồi xuống, tự rót cho mình một tách trà, nhấp một ngụm:" Tha cho nó đi."

"Tha, nói dễ nghe."

"Quân..." Mạc Thu nước mắt lại rơi xuống, Mạc Quân Thần từ bé tính cách đã lạnh nhạt với người khác, ai động đến anh, chắc chắn anh không tha

cho người đó. Chỉ sợ Lục Khải Chính có là cháu anh đi nữa, anh cũng không nể nang cho vào tù.

"Nó là cháu con."

"Cháu thì không phải chịu tội?"

Mẹ Mạc từ bệnh viện về, nhìn nhà ba người không khí căng thẳng, biết thế nào cũng sẽ xảy ra loại chuyện này.

"Quân Thần, vậy con coi như nể tình mẹ, tha cho nó đi."

"Mẹ." Thấy mẹ Mạc ở cửa, lòng anh lại trùng xuống. Cả bố mẹ anh đều ra cầu xin anh, là con sao chịu nổi, dù có lạnh lòng đến mấy cũng không thể xuống tay.

"Hừ, mang nó càng xa càng tốt, đừng để nó gặp lại Hiếu Linh Hy."

Nghe được câu nói của Mạc Quân Thần, không khí như giãn ra. Mạc Thu vui mừng vội vàng gật đầu lia lịa: "Được, được, nhất định chị sẽ mang nó tránh xa, à không vĩnh viễn không về đây nữa. Nhất định là thế."

"Đi đi, tôi muốn nghỉ ngơi."

Mạc Quân Thần đi lên phòng, căn phòng còn vương mùi của anh và cô. Có phải anh quá nhân từ rồi không?

P/s: Vừa nãy cop nhầm, đăng lên quên không kiểm tra. Xin lỗi anh em. Để đền bù, hôm nay tớ đăng 3 chap nhé. Huhu. Thông cảm nha.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Mẹ Mạc đi vào phòng, bà biết con trai mình rất khó xử, nhưng bản thân bà không thể nhìn cảnh gia đình cãi vã, tan vỡ, tình cảm rạn nứt được. Tính ra bà cũng là bà ngoại của Lục Khải Chính, dù có tức giận đến mấy cũng không ra tay với cháu ngoại của mình.

Gõ cửa, Mạc Quân Thần quay ra nhìn bà, có lẽ anh đã đoán ra bà định nói gì.

"Quân Thần."

"Mẹ đừng nói gì." Anh châm điếu thuốc, lại không hút mà chỉ để cho nó cháy trong gạt tàn.

"Mẹ biết, Quân Thần, đứa bé hai tháng cũng là con người, mọi tội lỗi là do Khải Chính. Mẹ biết con chưa chắc đã tha thứ cho nó." Bà lo lắng, Mạc Quân Thần không dễ dàng tha thứ như lời nói của anh, anh không ra tay, nhưng người bên cạnh anh thì chưa chắc đã dễ yên. Con trai sống với bà gần ba mươi năm, lẽ nào bà không hiểu anh ư.

"Con đã nói, con để cho nó cút khỏi đây."

"Vậy Tống gia? Dương Gia? Lâm Gia? Thì sao? Sẽ buông tha cho nó sao?"

Bà ngồi xuống giường nhìn điếu thuốc trong gạt tàn, lại thấy anh tiếp tục châm một điếu khác.

"Không liên quan đến con."

"Không liên quan? Chúng ta đều là người nhà, không thể bạc bẽo như vậy được."

Càng nhìn khuôn mặt đằm tĩnh của anh, bà lại càng lo lắng, anh ngoài đời đối xử với người anh yêu ra, đều đối xử rất lạnh nhạt. Buồn, cũng ít ai biết, đau cũng chẳng ai hay, tâm tình khó đoán, càng tĩnh lặng lại càng đáng sợ.

"Về vụ của Hiếu Linh Hy, mẹ sẽ đi nói với con bé. Con bé hiền lành, có lẽ sẽ tha thứ."

Gạt tàn thủy tinh trên bàn rơi xuống đất, văng tung tóe khắp sàn nhà, tàn thuốc bay lên như khói, giọng anh trầm hẳn:" Nếu mẹ nói với cô ấy về sự tồn tại của Lục Khải Chính, thì con không chắc nó còn sống sót đâu."

"Con..." Bà toát mồ hôi, con trai bà vốn đáng sợ, bà biết, nhưng anh chưa bao giờ bày bộ mặt đạ ra trước mặt bà bao giờ. Có lẽ anh đang rất tức giận rồi, tốt nhất bà nên tránh mặt, để anh yên tĩnh.

"Mẹ ra ngoài đi." Mạc Quân Thần nằm xuống giường, tay gác lên trán, anh không ra tay, không có nghĩa anh sẽ tha. Ra nước ngoài được hay không, còn tùy thuộc vào khả năng của hắn ta.

Mẹ Mạc quay lại nhìn con trai thờ dài, anh có quyết định của mình rồi, bà có khuyên ngăn cũng không được.

Trác Nhiên trốn viện, tâm lý cô đã ổn định hoàn toàn, chỉ là ký ức sáu tháng trước đều mất hết. Một lần nữa trong đầu, chỉ toàn âm mưu trả thù Nghiêm Triết.

Nhìn tờ báo hai tháng trước, cô giật mình khi biết tin Trác Y Y chết, vậy đưa con trong bụng cô ta thì sao? Chắc cũng không còn, à cô suýt chút nữa quên mất, Nghiêm Triết vô sinh.

Quần áo bệnh nhân mỏng manh, cơ thể chạy mấy tiếng đồng hồ nên hơi mệt mỏi. Trác Nhiên ngồi bên trạm xe buýt gần đó nghỉ một lát. Đây là đường G, nghĩa là cách căn hộ cô mua rất xa, nếu đi bộ thì chắc một ngày mới về đến nhà, đi xe buýt thì trong người cô lại không có tiền.

Đột nhiên thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay, Trác Nhiên ngờ ngợ, cô sắp kết hôn hay gì đây? Sao lại có nhẫn thế này? À, chính là cơ thể của cô gái này, chẳng lẽ, cô gái này sắp kết hôn? Sau đó phát hiện mình bị ung thư? Vào viện? Nghĩa là cái thân thể này cũng không sống được bao lâu? Phải làm sao đây? Cô còn phải trả thù Nghiêm Triết, chưa trả được thù thì sao mà chết được. Nhưng hiện tại thân xác này của ai cô còn quên mất, cái gì Hy Hy gì đó. Phải làm sao bây giờ?

Chương 51

Trác Nhiên đứng dậy chuẩn bị đi tiếp, lại bất chợt nhìn thấy tấm poster dán ngay sau lưng cô. Đây không phải hình của thân xác cô đang nhập vào sao? Hiểu Linh Hy, diễn viên gần đây đang nổi như cồn với bộ phim "Nhạc sĩ câm". Phim này cô chưa xem, nhưng nhìn tấm poster có vẻ hay, diễn cùng Ảnh đế Dạ Hiên và ngôi sao hai mươi tuổi Lục Khải Chính. Ở những sao mặt của Lục Khải Chính lại bị tô đen, còn đây chữ si và chữ bới vậy nhỉ?

Mặc kệ đi, hiện tại bản thân cô cần tìm cách trở về căn hộ của mình.

Hay bây giờ giả điên lên xe buýt rồi quyt tiền, nhưng như vậy có khi người ta đuổi xuống xe luôn. Từ đây đi đến nhà cô thì phải đi hai xe, chẳng lẽ đều giả điên? Không được, làm người không thể như vậy.

Mạc Quân Thần vừa mới chớp mắt một chút thì điện thoại ở bệnh viện gọi đến nói rằng Cô trốn viện. Mạc Quân Thần vội vã khoác áo đi tìm, cô vẫn như trẻ con vậy, lúc nào cũng để anh đi tìm, nhưng anh nhất định sẽ tìm ra cô.

Tìm quan bệnh viện không thấy cô đâu, lòng anh trùng xuống, chắc là chạy ra ngoài viện rồi. Mạc Quân Thần lái xe đi tìm cô, khắp các nẻo đường cô có thể đi. Nửa tiếng sau, anh chợt nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy, vẫn đang ngồi ở trạm xe buýt, có lẽ cô ngồi cũng lâu rồi, chẳng lẽ cô định ngồi đó suốt hay sao?

Môi anh nhếch lên, anh nhấn ga đi đến bên cạnh cô, bíp còi:" Cô gái, quá giang không?"

Từ khi cô ổn định tâm lý, anh đến thăm cô đều là lúc cô đang ngủ, bởi công ty quá quá nhiều việc nên anh thăm cô vào đêm muộn, cô không nhận ra anh cũng phải thôi.

Trác Nhiên ngẩng đầu lên, cong môi nói:" Tôi không quen anh."

"Có quen, em còn nhớ lần em đã cứu một người đàn ông khi anh ta bị truy đuổi không?"

Trác Nhiên ngạc nhiên:" Là anh? Không phải, tôi nhớ là người đàn ông đó xấu xí, máu me đầy mặt, à hình như còn ôm một người đàn ông khác vào lòng."

Mẹ kiếp, hóa ra trong ấn tượng của cô dành cho anh lại tệ hại như thế?

"Hừ, là đỡ một người đàn ông, không phải ôm."

"À, tôi tưởng hai người là người yêu."

Người yêu? Đầu óc cô bị sao vậy? Cái đó mà cũng nghĩ ra. Anh mà không hỏi vụ này, có phải cô vẫn nghĩ cô cứu một đôi đồng tính không?

Lần sau lấy cô về, nhất định để cô tránh xa cái đồng đam mỹ đam miếc gì đó đi, đầu óc cô tưởng tượng thái quá rồi.

"Hừ, vậy là nhớ ra rồi, lên xe, tôi mời em đi ăn, coi như cảm ơn."

Hừm, có phải đây là anh đang bắt đầu theo đuổi đối tượng của mình không? Bắt đầu lại từ đầu, có lẽ sẽ rất thú vị đấy.

Trác Nhiên hơi chần chừ, nhưng hiện tại cũng chẳng thể về bệnh viện, cô hỏi anh:" Nhưng, ăn mặc thế này, không tiện."

"Ha, tôi cùng em đi mua đồ." Mạc Quân Thần cười, mở cửa cho cô. Từ giờ, anh chính thức theo đuổi cô.

"Lên xe, yên tâm tôi trả tiền."

Ngồi trên xe, Trác Nhiên quay ra hỏi anh:" Vậy anh tên là gì?"

"Lúc trước em hay gọi anh là ông xã."

"Cái gì?"

"Không, tôi nói tôi tên Thần." Mạc Quân Thần lờ miệng, chỉnh lại cho cô không phát hiện.

Thấy Trác Nhiên không nói gì, anh quay ra hỏi:" Sao vậy?"

"Tôi tính bán cái nhẫn kim cương này, mà không biết có nên không?"

"Cái gì?" Mặt Mạc Quân Thần đen như đít nồi. Cô giỏi lắm, không nhớ ra anh thì anh đã miếng cường bỏ qua rồi, bây giờ còn đòi bán nhẫn cưới của cả hai người. Cô đúng là muốn chết.

Trác Nhiên ngây thơ:" Sao vậy?"

"Cô không nghĩ đó là nhẫn cưới hả? Nhờ chồng của cô biết thì sao, chắc chắn rất đau lòng." Anh đang đau lòng chết rồi đây, sao cô lại nhẫn tâm như thế được.

"À tôi tên Trác Nhiên, tôi còn chưa nhìn thấy mặt chồng mình." Trác Nhiên sờ sờ viên kim cương đính trên nhẫn, nếu thân xác này sắp kết hôn thật, thì cô phải gặp chứ?

"Chồng cô rất đẹp trai, lại rất tài giỏi." Mạc Quân Thần nhếch môi cười.

"Sao anh biết chồng tôi? Chẳng lẽ.... anh yêu chồng tôi sao?" Trác Nhiên sợ hãi nhìn Mạc Quân Thần, còn không quên làm điệu bộ tránh xa.

Mạc Quân Thần khé lắc đầu, cô có bệnh rồi.

Như nhớ ra điều gì, Trác Nhiên quay sang nhìn Mạc Quân Thần với ánh mắt kì lạ: "À, anh...anh sao anh nhận ra tôi được. Mặt của tôi đâu có giống năm năm trước?"

Ờ đúng rồi, anh phải giải thích sao bây giờ?

p/s: đên 3 chap như đã hứa huhu

Chương 52

"À, chúng ta đi ăn đi."

Mạc Quân Thần không trả lời cô mà lảng sang chuyện khác, anh lờ nói linh tinh rồi, trả lời sao bây giờ?

Trác Nhiên một lần nữa quay ra nhìn anh với anh mắt sợ hãi: " Chẳng lẽ, anh là phù thủy, nhìn được số mệnh?"

Mạc Quân Thần không biết phải nói gì với cô nữa. Từ khi mất trí nhớ đến giờ, đầu óc bị ảnh hưởng quá nặng thì phải, tưởng tượng toàn cái chẳng thể xảy ra, nhìn anh đâu có giống mấy ông phù thủy hay đi gạt người ta.

Hay anh nói luôn với cô?

"Ừm, thật ra tôi chính là chồng của em." Mạc Quân Thần đỗ xe gần gốc cây ven đường quay ra nói với Trác Nhiên. Nói cho cô biết để cô khỏi nghĩ vớ vẩn.

"Cái gì? Chồng á? Anh chính là thằng chồng phụ bạc không đến thăm vợ một lần á?" Trác Nhiên hét lên, hóa ra anh chính là chồng của thân xác này, lại trùng hợp là người mà cô cứu năm đó. Và cũng chính là người chồng phụ bạc trong truyền thuyết.

Mạc Quân Thần nghe xong, sắc mặt tối lại, anh dí sát mặt mình vào mặt cô, hơi thở của anh còn quanh quẩn gần cô.

"Nhìn tôi giống người chồng bội bạc?"

Trác Nhiên run run: " Giống."

Mẹ kiếp, anh đẹp trai như vậy, giống ở điểm nào. Anh nghĩ ngờ cô mượn có mất trí nhớ để chửi anh.

Mạc Quân Thần nhếch môi: "Bội bạc ở đâu?"

"Vợ anh nằm viện mà anh không đến thăm một lần."

"Có vậy thôi?" Anh nhìn cô bằng ánh mắt nguy hiểm, nhưng trong đầu Trác Nhiên nhìn ra là ánh mắt dâm ô.

"Đúng...đúng vậy."

"Lúc tôi đến thăm em, thì em đang ngủ, em tưởng người ôm mình mỗi đêm là ai?"

Mạc Quân Thần sát đến mức độ, mũi anh chạm cả vào mũi cô. Tim Trác Nhiên đập thình thịch, cô cố gắng đẩy người anh ra khỏi người mình.

"Tôi...tôi."

"Vậy em nói cho tôi biết, thân xác này là vợ tôi, vậy tôi phải làm sao đây?"

"Làm...làm...gì?"

"Tất nhiên thực hiện nghĩa vụ của một người chồng." Không để cô trả lời, Mạc Quân Thần trực tiếp hôn cô, hôn đến mức cô chỉ biết chìm trong đó, không thể thoát ra.

Nụ hôn càng ngày càng mạnh liệt, liên tục như vũ bão. Cô không biết rằng anh muốn được hôn cô như thế nào, lại càng không biết anh nhớ cô như thế nào.

Tình dục IQ của cô bị giảm sút nghiêm trọng, đến anh cô còn không nhớ. Thân thể cô anh chỉ dám đợi cô ngủ mới dám động qua một chút. Cô

có hiểu cho anh không?

Một người đàn ông bình thường như anh, trước mặt người mình yêu, sao có thể nhịn.

Nụ hôn dần dần trượt xuống cổ cô, mùi hương quen thuộc đó khiến anh như mê đắm. Một tay luồn vào áo cô, một tay ấn nút ngả ghế xuống. Làm trên xe ô tô cũng là một tư thế mới.

Trác Nhiên thầm khinh bỉ cơ thể này, đầu óc cô dần trở nên mơ hồ, cứ theo sự dẫn dắt của anh.

p/s: Mình là cô gái ngoan, không viết H ~~

Chương 53

Tỉnh dậy thấy bản thân đang nằm trên giường, chiếc giường quen thuộc nhưng theo trí nhớ của Trác Nhiên thì cô chưa từng nằm ở đây bao giờ.

Bụng có một cách tay rắn chắc đặt lên, Trác Nhiên xoay người, lại thấy khuôn mặt vừa quen thuộc, vừa xa lạ. Anh nói anh là chồng của thân thể này, cũng là người mà cô cứu, có lẽ tình hình của cô đã được bác sĩ báo cáo nên anh nhận ra cô là phải thôi.

"Mạc Quân Thần?" Cái tên càng nhắc lại càng thấy quen thuộc. À chẳng phải là CEO Mạc Thị sao? Cô gái này cũng may mắn quá đi, được anh để ý.

Nhưng hiện tại cô phải làm gì? Anh cũng biết cô không phải vợ mình, tất nhiên sẽ không giữ cô bên cạnh, việc nảy sinh vừa rồi có lẽ là anh nhìn thấy hình ảnh vợ mình nên không kiềm được thôi. Người bên cạnh xoay người, Trác Nhiên vội nhắm mắt, lại nghe thấy tiếng anh cười.

"Tỉnh rồi hả? Trác Nhiên."

Cô nhất định không mở mắt.

"Em không nhớ gì về chuyện ân ái của chúng ta sáu tháng qua sao?"

"Vợ anh tên Trác Nhiên, không phải Hiếu Linh Hy."

"Em định giả vờ ngủ đến bao giờ? Nhiên Nhiên?"

"Không mở mắt, anh làm tiếp cho em mệt chết."

Mạc Tổng ngàn năm băng lãnh đây sao? Lời đồn sao lại chẳng có tính xác thực gì cả, quảng cáo trên ti vi ít ra còn có chút giống. Lừa người quá đi. Trác Nhiên miễn cưỡng mở mắt ra nhìn anh.

Mạc Quân Thần cười, cô chẳng nói được câu gì.

"Có phải anh quá đẹp nên em ngại ngùng?"

Mạc Quân Thần mắc bệnh tự phụ?

"Trác Nhiên, anh chỉ thế này với người anh yêu."

Mạc Quân Thần anh đang nói cái gì? Cô không hiểu lắm.

"Trác Nhiên anh đang tỏ tình đấy, em có thể bày tỏ cảm xúc vui mừng một chút không?" Mạc Quân Thần mặt đầy ba vạch đen, anh tỏ tình mà cô mặt mày ngơ ngác như thế kia ư?

Mạc Quân Thần chán nản nói tiếp:" Nếu em không tin, anh sẽ đưa em đến một nơi."

Nói xong anh mới chợt nhận ra căn nhà gỗ đã bị mình đốt.

Trác Nhiên vẫn còn mơ hồ với những lời anh nói, anh nói anh yêu cô? Thậm chí cô còn chưa biết rõ con người anh. Hơn nữa, Nghiêm Triết vừa mang đâm cô một nhát đau như vậy. Cô sợ bản thân khó chấp nhận tình cảm của người khác.

Trác Nhiên do dự:" Tôi...tôi chỉ..."

"Em không đồng ý?" Cô dám từ chối anh, anh nhất quyết không tha.

"Tôi đâu có yêu anh."

Đùng, năm chữ như năm nhát dao đâm vào tim anh, anh kiềm chế, chẳng qua là cô chưa nhớ ra anh, anh nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh dụ dỗ cô vào tròng.

"VẬY, em ăn anh xong không định chịu trách nhiệm à? Bằng chứng là vết cào này", anh chỉ vào vết xước trên cổ mình, nói tiếp: "Em đừng có ăn xong bỏ chạy."

Trác Nhiên nhìn Mạc Quân Thần với ánh mắt khác, anh lại phát điên cái gì thế này? Bắt cô chịu trách nhiệm với một người to xác như anh sao?

"Mạc Quân Thần, anh bị ối vừa thôi, tôi còn chưa bắt anh chịu trách nhiệm, anh còn nói như vậy?"

Mạc Quân Thần nhìn cô với ánh mắt nguy hiểm: "Bây giờ em không chịu trách nhiệm cũng được, để anh chịu trách nhiệm với em. Ok?"

"Không cần...." Trác Nhiên cố đẩy người Mạc Quân Thần đang dựa sát vào người mình, cả người anh không một mảnh vải cứ cạ tới cạ lui vào người cô. Anh nhất định cố tình quyến rũ cô.

Mạc Quân Thần cắt ngang lời nói của Trác Nhiên, anh nhất định phải dụ dỗ thành công: "Em chê tôi không đủ thỏa mãn em? Hửm?"

"Đâu...đâu có."

"VẬY, em yêu, tháng sau chúng ta kết hôn."

Mạc Quân Thần cười cười, không mặc gì đứng dậy đi vào phòng tắm. Mạc Quân Thần, để lại một chút sĩ diện đi.

p/s: Theo yêu cầu của các bạn, mình sẽ không viết H ạ.:) mình trong sáng với

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Trác Nhiên nằm trên giường thầm khinh bỉ Mạc Quân Thần một vạn lần. Lại nghĩ đến bản thân mình, như anh nói, tức là cô không nhớ gì trong sáu tháng qua, nghĩa là cô và anh ở bên nhau sáu tháng. Nhưng bản thân sau cú đâm đau đớn đó, sự tin tưởng vào tình yêu đã không còn, cô sợ bản thân lại một lần nữa chịu đựng sự đau khổ đó. Mặc dù bản thân cô có chút cảm giác với anh nhưng dù sao cũng vẫn khó chấp nhận tình cảm mới.

Mạc Quân Thần lại đưa ra lời cầu hôn như vậy khiến cô rất khó xử. Anh thì biết tất cả về cô, còn cô thì không, nói đến chuyện kết hôn, thật sự quá nhanh. Hơn nữa, mối thù của cô còn chưa trả được, chuyện yêu đương gì đó, tốt nhất dẹp sang một bên.

Điện thoại reo, là máy của Mạc Quân Thần, Trác Nhiên cử động, lại phát hiện ra thân thể đầy dấu hôn, lại đau nhức không chịu nổi. Mạc Quân Thần, ra tay thật ác độc, thiếu đàn bà đến mức độ này, người chịu đựng anh ta phát tiết, lại là cô.

Tức giận gào lên: "Mạc Quân Thần, anh có điện thoại."

Mạc Quân Thần đang tắm nghe được giọng nói vọng vào của Trác Nhiên bỗng có vẻ lằng lằng, cảm giác như vợ gọi chồng vậy, sung sướng khó tả. Mạc Quân Thần bĩ ối đi ra khỏi phòng tắm, thậm chí còn không thèm quần khăn tắm. Anh cầm điện thoại lên nghe máy, còn không quên quay ra cười với cô.

"Mạc Quân Thần, mặc quần áo vào đi." Trác Nhiên không tự nhiên, liền chùng chãi lên đầu, không thèm nhìn anh.

Mạc Quân Thần phì cười, càng ngày càng đáng yêu như vậy, anh sao nữa dứt cô ra.

"Sao?" Giọng anh thay đổi thành chất giọng lạnh lạnh.

Đầu dây bên kia là nói:" Sắp đến kì bổ nhiệm, ông già đó sắp hết thời rồi, cậu thấy thế nào?"

"Chuẩn bị đi, hần không còn chỗ dựa nữa đâu."

"Được."

Anh tắt điện thoại, lời người đang nằm trong chăn ra:" Nhiên, em không định tắm à? Hay lưu luyến mùi mồ hôi của anh?"

"Anh im đi." Trác Nhiên thật sự mệt mỏi, nhắc chân còn khó khăn, sao đứng dậy nổi mà đi.

"Em muốn anh tắm cho em? Sao không nói sớm, chúng ta tắm uyên ương." Mạc Quân Thần vẫn mặt dày trêu chọc cô.

"Tôi muốn ngủ." Trác Nhiên vẫn vùi mình vào chăn, đối mặt với tên bỉ ổi như Mạc Quân Thần, cô tự nhận mình còn non.

"Cơ thể em, anh còn lạ gì? 93-60-98. Có đúng không?" Mặt Mạc Quân Thần còn nham nhở, lời người cô từ trong chăn ra, Trác Nhiên làm sao kháng cự nổi anh.

"Hừ." Hừ một tiếng, Trác Nhiên không tự nhiên quay mặt đi nơi khác.

"Hay, em muốn vận động buổi sáng?" Nụ cười trên môi Mạc Quân Thần bỗng trở nên vô cùng bỉ ổi.

Trác Nhiên tính đẩy anh ra, lại vô tình chạm vào hai bên núm hoa bé nhỏ trước ngực anh. Mặt Mạc Quân Thần bỗng chốc đỏ bừng.

Trác Nhiên thấy vậy lo lắng:" Anh sao vậy?"

Mạc Quân Thần không tự nhiên, hai má hồng hồng lan ra tận tai.

Trác Nhiên phát hiện ra trò vui, liền sờ sờ ngực anh không tha:" Í í, để tôi sờ thử cái nào, vui ghê. Mạc Quân Thần, anh mặt dày như vậy mà cũng biết đỏ mặt sao?" Không ngừng sờ vào ngực anh.

Cô lại không biết đây là chỗ hiểm của anh, hồi bé chỉ vì mỗi lần mẹ anh sờ ngực anh thì anh liền đỏ mặt, bà không ngừng mang anh ra sờ. Lớn rồi mẹ anh không chơi cái trò biến thái đó nữa, giờ lại đến lượt cô. Cô tính chơi anh đây mà, thấy anh đỏ mặt thì có gì vui?

"Mạc Quân Thần, nhìn anh đỏ mặt đáng yêu quá đi, tai cũng đỏ lên luôn rồi này. Chùi ui, meo meo." Trác Nhiên hình như không biết bản thân đang đùa với hổ.

"Trác Nhiên, em thử chạm vào lần nữa xem." Mạc Quân Thần giọng nói đã trở lên mờ đục, nhưng người nào đó vẫn không để ý.

"Chạm nè, chạm nè."

"Hừ, đừng trách.

Hội chị em: Anh Mạc, anh hãy trở về hình tượng lạnh lùng đi cho nó ngẫu lòi.

Anh Mạc thê nô: Không muốn.

Hội Chị em: Anh Mạc xin mấy phần sau anh giữ cho mình một chút hình tượng.

Anh Mạc thê nô: Tôi không có hình tượng.

Hội Chị em: -.-

p/s: Chap sau có H, ai không chịu nổi xin mời lướt qua.

H nặng hay nhẹ? Not SM.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Trác Nhiên chưa kịp nói gì, Mạc Quân Thần áp đôi môi lạnh lạnh của mình vào môi cô, cạy hàm răng của cô đưa lưỡi vào trong khuấy đảo như rút hết mật ngọt trong miệng cô khiến hô hấp của Trác Nhiên trở nên rối loạn.

"Nhiên, chỉ được nghĩ về anh." Một giọng nói trầm đục mang theo một chút đục vọng chiếm hữu. Mạc Quân Thần bỏ chân vướng víu giữa cả hai người, bàn tay sờ dọc từ khuôn mặt Trác Nhiên thẳng xuống phía dưới, nụ hoa trước ngực cô cứ như thế phản ứng dựng đứng hiên ngang. Mắt Mạc Quân Thần chỉ còn lại đục vọng, anh cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng đầy lồi cuốn của cô, hai tay không ngừng nghỉ xoa nắn đôi bồng đảo vì vậy mà trở nên méo mó.

"Mạc Quân Thần, cầm thú, buông ra đi."- Hơi thở Trác Nhiên ngày càng trở nên nặng nề, khoái cảm dần dần đánh tới khiến lời nói của cô nghe như tiếng rên rỉ. Mạc Quân Thần như con ngựa hoang, không ngừng đòi hỏi.

Mạc Quân Thần một tay mân mê nụ hoa trước ngực Trác Nhiên, tay còn lại tựa như rắn nhẹ nhàng mơn trớn vào phía dưới vườn hoa, ngón tay nhẹ nhàng thăm dò khu vườn bí mật từ từ đưa một ngón tay vào khe khàng. Trác Nhiên ngày càng trở lên mờ mịt, muốn đẩy anh ra nhưng lại không thể, sức lực cạn kiệt.

Một ngón... hai ngón..... phía trong vách tường chặt lại càng chặt..khít lại càng khít co thắt... Ngón Tay anh thăm dò nơi mật đạo của cô tìm điểm nhạy cảm nhỏ như hạt đậu sâu trong thân thể cô,mật ngọt cứ như vậy chảy

ướn ngón tay của anh.... Quá chặt.. thật sự như muốn nuốt luôn ngón tay của Mạc Quân Thần.

" Mạc Quân Thần...đừng...."

Mạc Quân Thần nhếch môi, càng thích thú trêu đùa cô.

"Gọi ông xã."

Làm loạn ở trên người cô không đủ, phải làm loạn cả trong tâm trí cô anh mới thỏa mãn.

Ngón tay thứ ba của Mạc Quân Thần đi vào.. khu vườn như thác lũ ào ào chảy nước... mùi hương nhu tình kích thích theo đó mà phóng ra ngoài.. giờ đây phía dưới Mạc Quân Thần cũng đang kêu gào kịch liệt nhưng anh quyết chưa đi vào, anh rút tay ra khỏi động. Phía dưới Trác Nhiên đương nhiên theo đó không chịu đựng được mất mát trống rỗng, cô vịn vẹo thân mình,tựa như men say Trác Nhiên mê mê cô cứ thế xoa xoa ngực anh.

"Cầm nó"

Trác Nhiên bỗng có cảm thấy sợ hãi, tay cô vừa chạm vào cự vật đã giật nảy mình mà rút tay lại nhưng Mạc Quân Thần vốn như hồ ly lão luyện, nhanh tay trước cầm tay cô bắt cô phải cầm nó. Cự vật trong tay Trác Nhiên nóng bỏng, nó quá to lớn làm sao có thể vào được, cô thật sự bây giờ mới trải nghiệm qua sự tình này.

"Hôn nó, vuốt ve nó"

Mạc Quân Thần bá đạo lên tiếng mặt Trác Nhiên giờ phút này đỏ lên như tất cả máu trên người cô đều dồn cả lên mặt, cô như bị ma quỷ sai khiến, cúi người hôn lên vật nóng bỏng mà to lớn cứng rắn, sau đó cô đưa tay vuốt ve, Mạc Quân Thần theo đó mà rên lên khe khẽ.

Cự Vật theo sự vuốt ve mà thứ tình điên cuồng khiến Mạc Quân Thần càng trở lên đau đớn, anh đè cô xuống dưới thân lần nữa lấy mật ngọt của cô bôi lên đầu cự vật rồi thúc vào bên trong khu vườn.

"aaa....a...a..a..a". Do chưa kịp phòng bị Trác Nhiên phút chốc bị đâm mạnh mà ngây ngất bám chặt lên lưng Mạc Quân Thần kêu,móng tay đâm mạnh vào lưng Mạc Quân Thần.

" Chặt... rất chặt.... ngoan... đây không phải đêm đầu tiên của chúng ta, không cần hồi hộp.". Thanh âm anh ngày càng dịu dàng, tay khẽ vuốt ve mái tóc của cô nhưng cũng không quên tay kia chu du khắp thân thể cô

"Ra đi... cho nó ra đi.. Mạc Quân Thần...cầu".. Khoái cảm lên tới đỉnh thì anh lại như trêu ghẹo cô không cho cô rảnh, bắt cô phải lên tiếng cầu xin anh.

Tốc độ ra vào của Mạc Quân Thần ngày càng nhanh hơn khiến Trác Nhiên theo không kịp, sức lực không còn, mệt nhoài mặc cho anh muốn làm gì thì làm trên cơ thể mình.

"Gọi ông xã."

"Ừm, ông xã." Mạc Quân Thần tâm tình theo đó mà thêm vui sướng, thân thể như hổ báo càng ra vào càng thấy không đủ, tinh lực tràn trề điên cuồng vận động.

"Bà xã, ngủ ngoan."

Tinh dịch phun tràn ra ngoài, Mạc Quân Thần vui sướng hôn vào trán Trác Nhiên, anh đứng dậy, bế cô vào phòng tắm. Cô chắc mệt chết rồi.

Vừa sáng sớm vận động thật thoải mái, Mạc Quân Thần vui vẻ nghĩ thầm, đúng là làm với người mình yêu, vĩnh viễn không thấy đủ.

p/s: Không đở mặt là không đở mặt. EM chỉ viết để thể thôi, đợi đến phiên chị Nhiên chủ động tính sau.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Tỉnh dậy đã là quá trưa, cả căn phòng nồng đậm mùi hương quen thuộc, trong đầu Trác Nhiên lại như dội về kí nào đó, lại vẫn không thể nhớ ra điều gì. Thân thể đau nhức nhưng không cảm thấy nhớ nhớp, có lẽ anh đã tắm cho cô. Hiện tại Trác Nhiên chỉ cử động một chút cũng thấy đau, xương cốt tựa như gãy từng khúc một.

Năm xưa, cô và Nghiêm Triết yêu nhau những sáu năm, vậy mà hẳn ta còn không động vào cô, đến khi cô sống lại lần nữa, lại trở nên như vậy. Đầu óc hiện lên một đồng hình ảnh chính bản thân cô vừa mới trải qua, Mạc Quân Thần, anh đúng là một đên đại sắc lang.

Một lúc sau, Mạc Quân Thần đi vào, cũng chẳng có gì đặc biệt nếu anh chỉ quấn mỗi một cái khăn tắm lượn đi lượn lại trước mắt cô.

Tay anh cầm một cốc sữa và ít cháo, mỉm cười nhìn cô: "Vợ yêu, ăn cháo đi."

Trác Nhiên hừ lạnh: "Hừ, anh không lạnh à?"

"Sao vậy? Hôm nay ba mấy độ, sao lạnh được?" Mạc Quân Thần sờ trán Trác Nhiên.

"Mặc quần áo vào đi, ghê chết đi được. Hơn nữa tôi không phải vợ anh."

"Cái gì? EM mau quên quá, vừa rồi em còn gọi ông xã rất ngọt ngào." Mạc Quân Thần dí sát mặt vào người cô, còn không quên cười gian.

Trác Nhiên đỏ mặt, nhưng vẫn cứng miệng, ừm anh ra nói: "Tôi không nhớ."

"Không nhớ? Vậy để anh kể lại cho em nghe. Đầu tiên, anh hôn em, hôn đến mê mẩn, đầu lưỡi mềm mại tách miệng em ra, cạy mở hàm răng....."

"Mạc Quân Thần, cầm đi. Mang đồ ăn đây."

Mạc Quân Thần cười bỉ ổi, đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa trên trán cô rồi đỡ cô ngồi dậy.

Hôm nay anh quá kích động rồi, khiến cô mệt mỏi như vậy, nhưng dù dao cũng tốt, cô chỉ nằm một chỗ, anh không sợ cô đi đâu mất.

"Ăn đi, rồi nghỉ ngơi, anh đi làm kiếm tiền nuôi gia đình mình."

Mạc Quân Thần thay quần áo ngay trước mặt cô. Cô tự hỏi, anh hình như bị đứt dây thần kinh xấu hổ thì phải.

p/s:Hơi ngắn, tối tớ bù.

Định cho OE nhưng con bạn nó đe dọa đốt nhà nên thôi huhu

Chương 57

Mạc Quân Thần tới công ty, dáng vẻ trái ngược hoàn toàn khi ở cạnh Trác Nhiên, đứng trong thang máy chuyên dụng, một tay đút túi quần, một tay lơ đãng để anh nhìn đồng hồ. Bên cạnh là Tống Thừa Nhân lái nhai không ngừng.

"Quân Thần, cậu dạo này vui nhỉ, mọi công việc của cậu đều giao hết cho tôi, thế mà lương không tăng thêm một xu nào là sao? Hừ, thế mà tên Lâm Thác Khương đó, cậu lại tăng lương là có ý gì? Hả?"

Mạc Quân Thần cất giọng nhàn nhạt: "Cậu ấy vừa chia tay người yêu."

"Thật á? Phải chúc mừng mới được." Tống Thừa Nhân cười cợt, gật gật đầu.

Đúng lúc đó, cửa thang máy mở, Lâm Thác Khương đứng bên ngoài, mặt hiện ba vạch đen, hai mắt nhìn trừng trừng Tống Thừa Nhân.

Mạc Quân Thần phản ứng trước, đi ra khỏi thang máy: "Tự lo liệu đi."

"Mạc Quân Thần, đợi tôi cái nào." Tống Thừa Nhân cũng nhanh chóng tăng lờ đi chỗ khác, chạy với theo Mạc Quân Thần.

Lâm Thác Khương gằn giọng: "Cậu chết chắc rồi Tống Thừa Nhân."

"Ấy ấy, bạn Thác Khương, có gì từ từ nói." Tống Thừa Nhân đi ngang hàng với Lâm Thác Khương, giở giọng nịnh nọt.

Lâm Thác Khương lườm qua: "Hừ."

"Vừa nãy tôi và Mạc Quân Thần đang tính chúc mừng dự án mà, không có ý gì đâu." Còn gật đầu phụ họa.

Lâm Thác Khương đầu dễ dễ yên, nhân lúc không có ai đi qua, liền túm cổ Tống Thừa Nhân nhắc lên:" Cậu còn muốn chúc mừng nữa không? Hả?"

"Thả xuống đi, tôi biết cậu khỏe hơn tôi, Thác Khương, thả xuống." Tống Thừa Nhân kiễng chân lên, anh đang ghen cổ muốn chết.

Mạc Quân Thần quay người lại, mắt mở to như ốc biêu vàng, trước mặt là một màn kinh điển. Chỉ thấy hình ảnh Tống Thừa Nhân kiễng chân hôn Lâm Thác Khương, cái quái gì đang diễn ra thế này? Giữa ban ngày ban mặt, ngay tại hành lang, thậm chí còn không quan tâm đến anh đang đứng lù lù ở đây.

Lâm Thác Khương tức giận:" Cậu đừng có chạm vào nỗi đau của người khác."

Tống Thừa Nhân dù sao cũng là nam nhi đại trượng phu, anh vênh mặt:" Hừ, tôi làm gì cậu hả? Nói thế thì làm sao?"

"Hai...hai...hai người các người." Mạc Quân Thần tự nhiên có ý nghĩ điên đờ là chụp về cho Trác Nhiên xem, anh dơ điện thoại lên chụp vào kiểu. Các cụ có câu có gì hay phải chia sẻ với vợ.

Thật ra Lâm Thác Khương hướng mặt về phía anh, còn Tống Thừa Nhân bị túm cổ áo kéo lên, lại quay người về phía anh. Từ góc nhìn của Mạc Quân Thần thì giống như Tống Thừa Nhân cưỡng hôn Lâm Thác Khương.

Đút điện thoại vào túi, Mạc Quân Thần không muốn làm lỡ chuyện vui của cả hai nên đi vào phòng làm việc trước, để lại không gian cho cả hai.

Mạc Quân Thần vào phòng, rút ra một tập tài liệu màu nâu, lật từng trang, mày anh nhăn lại.

Vài phút sau thì Lâm Thác Khương và Tống Thừa Nhân đi vào, nét mặt cả hai đều rất hậm hực, Tống Thừa Nhân chỉnh lại cổ áo hơi nhăn nhúm.

"Hắn hành động rồi, có lẽ hắn cũng biết rằng lão già đó cũng không làm cục trưởng được bao lâu nữa, giá trị lợi dụng sắp hết nên phải ra tay trước." Tống Thừa Nhân ngồi xuống ghế, tự rót cho mình một ly rượu.

"Trong giờ làm việc không được uống rượu." Lâm Thác Khương giật lấy ly rượu trên tay Tống Thừa Nhân nói.

"Thôi đi, hai người thấy thế nào? Đây nhanh kế hoạch hay đợi?" Mạc Quân Thần đặt tập tài liệu xuống bàn, ngón tay gõ nhẹ từng nhịp.

Lâm Thác Khương nói:" Đây nhanh, chỉ sợ lão già đó trước khi về vườn còn kí một đồng giấy thông hành cho Nghiêm Triết."

Tống Thừa Nhân cũng nói:" Bên Dương Khiết cũng đã chuẩn bị đủ bằng chứng rồi, tập kích khi bọn chúng tưởng rằng mình đã thắng, thật sự rất kích động."

Mạc Quân Thần ngả người về phía sau, hai chân để lên bàn:" Dự án mới thế nào?"

"Bên mình cố ý trả giá cao để Nghiêm Thị tưởng lô đất đó có tiềm năng, cuối cùng bên hắn không chịu thua nên đã mua rồi. Có lẽ hắn đang nắm nhà mà tiếc cũng nên."

"Hay lắm, Đoàn Khánh vẫn cứ kích động như vậy, lợi dụng sự kích động của hắn mà tiếp tục cho bọn chúng thua lỗ đi. Nghiêm Triết thông minh, nhưng thuộc hạ của hắn lại quá manh động, đó chính là điểm yếu chết người của hắn." Lâm Thác Khương xoa cằm, nói.

"Vậy quyết định, đánh nhanh thắng nhanh, cho Nghiêm Thị ném mùn thất bại."

"Được."

Trác Nhiên, anh đã nói trả thù cho em, tất nhiên anh sẽ giữ lời.

p/s: Mình tính sau bộ này sẽ viết phần hai chính là về cặp Tống Thừa Nhân và.... Anh em thấy thế nào?

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Trác Nhiên ngày ngày được Mạc Quân Thần cưng chiều, nhưng bản thân vẫn chưa thực sự dứt ra được cảm giác sợ hãi cũ, đối xử với Mạc Quân Thần khá lạnh nhạt. Điều này khiến anh khá tức giận nhưng vẫn cố kiềm chế.

"Vương Sùng Ân?" Mạc Quân Thần gọi điện cho bác sĩ tâm lý của cô, giọng bực bội.

"Mạc Tổng?" Đầu dây bên kia nhanh chóng trả lời anh.

"Tại sao vợ tôi vẫn đối xử lạnh nhạt với tôi, thậm chí còn hơn trước kia?" Giọng Mạc Quân Thần khó chịu cực điểm.

Vương Sùng Ân tự thấy bản thân không làm gì nên tội nhưng vẫn bị lôi ra, giọng cũng khó chịu không kém:" Chuyện nhà các người, sao tôi biết được."

"Cái gì? Bác sĩ mà thế à? Không muốn làm việc nữa à?"

Vương Sùng Ân đang ăn ái cùng vợ, tức giận đến cực điểm, miêng cưỡng lết ra khỏi giường xem lại bệnh án của Trác Nhiên.

"Vợ anh đang có triệu chứng ban đầu của bệnh sợ yêu, tức là sau khi trải qua một mối tình nào đó rất đau khổ thì cô ấy đang mơ chớm tình cảm với một ai đó, bởi vì sợ sẽ như mối tình trước nên có xu hướng cách li hoặc không muốn tiếp cận với người đó. Chứng tỏ cô ấy đang có tình cảm với anh, nhưng vì sợ nên mới như vậy. Bệnh này không chữa được thì khả năng chuyển sang bệnh yêu bản thân rất cao. Điều này cần cả hai bên thì mới có

thể chữa được, đặc biệt là anh, cho nên hãy khiến cô ấy tin tưởng vào tình yêu mà anh mang đến. Mẹ kiếp nói thế thì tự đi mà giải quyết, ông đây đang bận."

Vương Sùng Ân nói một tràng rồi tức giận tiếp tục leo lên giường, chỉ thấy vợ anh đã mặc lại quần áo rồi ngủ mất: "Mạc Quân Thần, nhớ ngày hôm nay."

Hiện tại, Mạc Quân Thần đang ngồi suy ngẫm rất nghiêm túc, đầu càng nghĩ lại càng thấy rắc rối.

Làm thế nào để cô tin tưởng vào tình yêu của mình? Anh đối xử với cô tốt như vậy, cô mới có một chút phản ứng. Mẹ kiếp, tự nhiên mất trí nhớ làm gì để anh đau đầu như thế này.

Mạc Quân Thần gọi điện cho Tống Thừa Nhân, lại được anh bày cái cách khác người: "Cậu cứ cho cô ấy hôn lễ tuyệt vời nhất, bởi hôn nhân chính là thứ rất tuyệt vời đem hai người mãi mãi ở bên nhau."

Nói cũng đúng cơ mà cô bây giờ vẫn chưa đồng ý kết hôn với anh, lời nói kết hôn chỉ từ một phía. Nhờ cô tức giận quá mà đào hôn, người bề mặt nhất định là anh.

"Quân Thần, lão già đó bị hạ bệ rồi, Dương Khiết lên làm cục trưởng rồi." Lâm Thác Khương đứng cạnh bàn làm việc của Mạc Quân Thần, cầm tập tài liệu đưa cho anh.

"Khá lắm, còn vụ thu mua Trác Thị thì sao?" Mạc Quân Thần nhếch môi.

"Nghiêm Thị nhất quyết không nhả ra, một tay túm cả hai đầu. Nhưng bên chúng ta cũng mua được 20 % cổ phần rồi."

Mạc Quân Thần hơi nhăn mày:" Ban đầu là 40 % cơ mà?"

Lâm Thác Khương nói:" Hiếu Thị nhanh chóng mua trước chúng ta rồi, có vẻ bên Hiếu Thị cũng định thu mua Trác Thị."

"Hiếu Thị từ trước tới này đâu có quan tâm đến lĩnh vực bất động sản?"

" Cái này tôi không biết, chỉ biết Hiếu Thị cũng đang làm khó Nghiêm Thị."

"Vậy là càng lợi cho chúng ta. Vấn đề công khai vụ của Nghiêm Triết thế nào?"

"Đã được vài phút thì bị dập tin, nhưng thông tin vẫn được nhiều người lan truyền. Giá cổ phần bên Nghiêm Thị giảm mạnh từ chiều qua."

"Còn đợi bên Dương Khiết nữa thôi." Mạc Quân Thần vất chéo chân, ngã người xuống ghế, kế hoạch sắp thành rồi.

"Nghiêm Triết sắp ăn cơm tù rồi."

Lâm Thác Khương cười:" Hai mạng người, khá vui đấy."

“moLg_

Chương 59: VạCh Trần

"Quân Thần, lão già đó bị hạ bệ rồi, Dương Khiết lên làm cục trưởng rồi." Lâm Thác Khương đứng cạnh bàn làm việc của Mạc Quân Thần, cầm tập tài liệu đưa cho anh.

"Khá lắm, còn vụ thu mua Trác Thị thì sao?" Mạc Quân Thần nhếch môi.

"Nghiêm Thị nhất quyết không nhả ra, một tay túm cả hai đầu. Nhưng bên chúng ta cũng mua được 20 % cổ phần rồi."

Mạc Quân Thần hơi nhăn mày: "Ban đầu là 40 % cơ mà?"

Lâm Thác Khương nói: "Hiếu Thị nhanh chóng mua trước chúng ta rồi, có vẻ bên Hiếu Thị cũng định thu mua Trác Thị."

"Hiếu Thị từ trước tới này đâu có quan tâm đến lĩnh vực bất động sản?"

"Cái này tôi không biết, chỉ biết Hiếu Thị cũng đang làm khó Nghiêm Thị."

"Vậy là càng lợi cho chúng ta. Vấn đề công khai vụ của Nghiêm Triết thế nào?"

"Đăng được vài phút thì bị dập tin, nhưng thông tin vẫn được nhiều người lan truyền. Giá cổ phần bên Nghiêm Thị giảm mạnh từ chiều qua."

"Còn đợi bên Dương Khiết nữa thôi." Mạc Quân Thần vắt chéo chân, ngả người xuống ghế, kế hoạch sắp thành rồi.

"Nghiêm Triết sắp ăn cơm tù rồi."

Lâm Thác Khương cười:" Hai mạng người, khá vui đấy."

Hôm sau cảnh sát đã lật lại vụ án của Trác Y Y, và vụ tai nạn xe của Trác Nhiên. Các manh mối thu thập được đều chỉ vào Nghiêm Triết- Chủ tịch Nghiêm Thị. Trác Nhiên mở ti vi ra, tin này lập tức đập vào mắt cô. Trên ti vi là ảnh của cô và chị gái của mình, trong lòng lại dấy lên sự căm hận.

"Dương cục trưởng vừa mới nhậm chức, anh có suy nghĩ gì về vụ án này?" Phóng viên đông nghịt bao quanh cục cảnh sát, một phóng viên đưa mic về phía Dương Khiết.

Dương Khiết nét mặt bình tĩnh nói:" Vụ án sắp đến hồi kết rồi, chứng cứ đã rõ ràng, chúng tôi sẽ đưa thủ ra vào phòng pháp luật."

Phóng viên lại hỏi tiếp:" Vậy thủ phạm có phải chính là Nghiêm Tổng-Nghiêm Triết không? Tất cả bằng chứng đều xoay quanh anh ta."

Dương Khiết chỉ cười:" Đến lúc ra tòa, tất cả mọi người sẽ rõ, cảm ơn."

Tắt ti vi, Trác Nhiên lục lại tập tài liệu mình tìm thấy dưới ga giường, trong sáu tháng qua, cô đã từng thuê thám tử để điều tra anh ta? Cái này cô tìm được trong túi xách của mình. Tức là Nghiêm Triết hẳn là thủ phạm giết chết cả hai chị em cô. Hẳn thật độc ác.

Cổ phiếu Nghiêm Thị giảm mạnh, Nghiêm Triết đã tẩu thoát, cảnh sát truy lùng anh ta rất gắt gao, tất cả sân bay, ga tàu... đều có người của cục cảnh sát, bắt anh ta cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Mạc Quân Thần ngồi trên ghế xoay, mỉm cười thỏa mãn, tự rót cho mình một ly rượu vang, anh nhấp từng ngụm nhỏ. Hiệu quả thật nhanh chóng, sơ xuất để cho hắn chạy thoát.

Anh nhanh chóng gọi điện cho Dương Khiết: "Tốt lắm."

"Ha ha, tôi là ai cơ chứ." Đầu dây bên kia giọng điệu đầy vui vẻ, lại nói tiếp: "Còn ông già kia nữa, phải cho ông ta ăn cơm tù vì tội tham nhũng."

"Việc đó là của cậu, tôi cần mười người khỏe mạnh để bảo vệ vợ tôi, e rằng Nghiêm Triết thoát được còn có người phía sau nữa. Lại nói hẳn nhất định sẽ không để yên cho cô ấy."

"Được, tôi sẽ điều người của bố tôi."

"Được."

Anh tắt máy, Nghiêm Triết rất nham hiểm, trốn thoát được trong gang tấc thì biết được hẳn là người như thế nào. Hiện tại cảnh sát đang bao vây khắp nơi, chứng tỏ hẳn vẫn còn ở trong thành phố, và có người đang giúp đỡ hắn. Không biết người đó là ai, nhưng anh nhất định không để yên.

Trác Nhiên ngồi trong nhà đột nhiên có chuông cửa, thiết nghĩ là Mạc Quân Thần, cô mở cửa, mắt cô tối sầm lại rồi mất ý thức.

Ly rượu trên bàn chẳng may rơi xuống đất, trong lòng anh dâng lên cảm giác lo lắng vô cùng. Anh mở điện thoại gọi điện về cho Trác Nhiên lại không nghe máy, gọi vào số bảo vệ cũng không có tin hiệu. Chẳng lẽ...

Mạc Quân Thần nhanh chóng lái xe về nhà, trên đường gọi điện cho Dương Khiết, người của Dương Khiết đến chậm một bước rồi.

Về đến nhà, bảo vệ bị đánh bất tỉnh ngoài cổng, camera bị đập nát, Mạc Quân Thần nét mặt tím tái, hai tay nắm lại thành quyền, hai mắt hằn lên tia máu nhìn thật đáng sợ. Mạc Quân Thần tức giận đến cực đỉnh, bình hoa đặt giữa phòng bị anh đập vỡ nát. Nghiêm Triết, hấn vẫn như trước hành động quá nhanh rồi.

Mạc gia cùng Hiếu gia thuê rất nhiều người đi tìm, cảnh sát truy lùng ngày đêm, Mạc Quân Thần nhớ lại vụ bắt cóc lần trước, da đầu bắt đầu tê dại. Cuối cùng anh vẫn không bảo vệ được cô.

D(◆◆*!◆+

Chương 60: BẮT CÓC

Cả người đau nhức, hai tay bị trói chặt, Trác Nhiên bị tạt cả xô nước lạnh vào người, cả người ớn lạnh, quần áo dính cả vào người.

Mắt mờ màng mở ra, dáng vẻ nam nhân quen thuộc như ẩn như hiện trước mặt, hai tay hằn nắm chặt cầm cô nhắc lên, chất giọng ấm áp mê hoặc lòng người." Hiếu Linh Hy, nhớ ra tôi không? Vị hôn phu tuyệt vời của cô."

Trác Nhiên trí nhớ bỗng mơ hồ nhớ lại chuyện của sáu tháng trước, cứ như một thước phim quay chậm từ từ quay về, cô nhớ lại tất cả rồi. Cô mở miệng cười:" Nghiêm Triết, nếu biết tôi thật sự là ai, có lẽ anh sẽ sợ chết khiếp nhỉ?"

Nghiêm Triết cười, nụ cười cô đã từng say mê:" Ồ vậy sao, nói đi, tôi nghe cô, sắp chết đến nơi rồi, tôi cho cô nói vài lời thừa thãi cuối cùng."

Trác Nhiên nhổ nước bọt vào mặt Nghiêm Triết cười lạnh:" Sáu năm trước, chúng ta quen nhau ở trường đại học, lúc đó thật hạnh phúc. Khi đó anh đeo kính, ăn mặc luộm thuộm đến tỏ tình với tôi. Nhớ chứ?"

Mặt Nghiêm Triết nhất thời sùng sốt hai tay nắm chặt, nhưng vẫn cười ôn nhu đến đáng sợ, nụ cười đó lúc nào cũng thường trực trên môi hằn, dù có chịu đau khổ hằn vẫn cười như vậy:" Ồ, thú vị rồi đây."

Trác Nhiên lại nói tiếp:" Sáu năm sau, anh liền tháo phụ kiện trên xe của tôi, lại đâm vào xe của tôi một nhát, thật sự tôi rất cảm động."

"Ha ha, là do cô quá ngu ngốc thôi, Trác Nhiên. Cái tên này thật sự cũng lâu quá không được nhắc đến rồi, cô âm hồn không tan, chết đi thì mau siêu

thoát, còn lưu luyến tôi làm gì? Vấn yêu tôi quá sâu đậm phải không?" Lại cười, nụ cười giả tạo đó.

"Chưa trả thù được anh, tôi chết không cam tâm." Trác Nhiên nhìn Nghiêm Triết bằng ánh mắt kinh tởm.

Nghiêm Triết bóp chặt cổ Trác Nhiên khiến mặt và cổ của cô đỏ ửng lên, hấn gằn giọng: "Trả thù? Chờ thằng chồng của cô đến, tôi cho cô chết chung với hắn. Bị tôi lừa gạt, chỉ trách chị em cô quá ngu ngốc mà thôi."

Tay chân Trác Nhiên bị trói nên không thể phản kháng lại hắn, cô đập đầu mình vào đầu Nghiêm Triết chửi rủa: "Loại người khốn nạn như anh, mãi mãi không bao giờ có thể sống sót được đâu, chỉ là kẻ thua cuộc mà thôi."

"Thua cuộc? Tôi có cô biết thế nào là thua cuộc." Nghiêm Triết bóp cổ Trác Nhiên càng ngày càng chặt, khiến trán cô nổi đầy gân xanh.

"Dừng lại, động vào sợi tóc của cô ấy, tôi không để yên đâu, nên nhớ giao kèo giữa chúng ta." Một người đi tới, kéo ghế ngồi xuống cất giọng lạnh nhạt phá vỡ bầu không khí chết chóc của cả hai.

Trác Nhiên nhìn lại: "Lục Khải Chính?"

Người kia cười, mái tóc của anh ta che gần nửa khuôn mặt: "Vẫn nhớ ra tôi sao? Hiểu Linh Hy?"

Nghiêm Triết bỏ tay ra khỏi cổ Trác Nhiên, nói: "Cô ta không phải Hiểu Linh Hy, là Trác Nhiên."

"Trác Nhiên?" Lục Khải Chính nhắc lại lần nữa, vất chéo chân, xoa xoa cằm. "Lừa ai?"

Nghiêm Triết nhìn qua:" Không tin? Thử hỏi xem cô ta có nhớ được gì về cậu không?"

"Hừ, mặc kệ thế nào, cô ấy vẫn là Hiếu Linh Hy của tôi."

Nghiêm Triết cau mày:" Cậu vẫn chưa tỉnh ngộ à? Cậu đến bước đường này không phải vì cô ta sao? Mẹ kiếp, một lũ ngu ngốc."

"Muốn chết sao?" Lục Khải Chính gằn giọng, anh ta đứng dậy đi đến trước mặt cô." Hiếu Linh Hy, lần này em không thể xa anh được nữa đâu, bé cưng."

Trác Nhiên sợ hãi nhìn Lục Khải Chính, anh ta là thủ phạm khiến cô mất con, cô hận anh ta, nhưng người cô hận nhất đều ở đây. Bản thân Trác Nhiên chỉ muốn giết chết hai người trước mặt mình. Nhưng cô hiện tại không được quá manh động, nhất là với Lục Khải Chính, bởi anh ta là người cầm trong tay sự sống của cô.

Lục Khải Chính lại nắm cằm cô:" Sao không nói?"

"Không có gì để nói cả." Trác Nhiên ngoảnh mặt đi, tránh anh mắt thâm tình của anh ta. Thật sự anh ta yêu Hiếu Linh Hy quá mù quáng, ngu ngốc một lần nữa bắt cóc cô.

Lục Khải Chính vỗ tay, cười nói:" Hay lắm, Linh Hy của tôi vẫn rất kiên cường. Đợi cậu tôi đến đây, tôi sẽ giết chết hẳn ta, em chỉ có thể là của tôi mà thôi, ha ha."

Hóa ra mục tiêu của Lục Khải Chính lần này chính là Mạc Quân Thần, cô chỉ là mồi nhử của anh ta mà thôi. Tất nhiên anh ta sẽ không ra tay với cô, chỉ sợ tên Nghiêm Triết còn có ý đồ khác.

Lại nghe thấy Lục Khải Chính nói tiếp:" Tôi sẽ cho em tận mắt chứng kiến cảnh hẳn ta chết, chắc chắn sẽ rất thú vị."

Trong đầu Trác Nhiên nổ tung, không thể được, Mạc Quân Thần không thể chết. Cô không muốn nhìn thấy anh chết, chỉ mong anh đừng đến cứu cô, anh đối xử với cô quá tồi, cô thậm chí còn chưa nói lời yêu anh.

p/s: Nay hai chap, mai thôi nhé. sắp full rồi anh em ạ

Chương 61

Do chuyện chết đi sống lại của Trác Nhiên nên Mạc Quân Thần mới đưa cô về căn nhà của mình, căn nhà lần đầu hai người họ gặp nhau, không ngờ lại gây ra nhiều rắc rối cho cô như vậy.

Mạc Quân Thần ngồi chờ điện thoại từ Nghiêm Triết, hai tay nắm chặt thành quyền, cảnh sát nói anh cần chờ điện thoại từ Nghiêm Triết để cảnh sát có thể xác định được vị trí, khi chưa có điện thoại, chắc chắn con tin sẽ không nguy hiểm.

Mới hơn một tháng mà cô đã bị bắt cóc đến hai lần, tin tức bị rò rỉ ra ngoài khiến anh càng ngày càng khó chịu. Bố mẹ anh bên Mĩ nhanh chóng bay về, bên Hiếu Thị và Giang Thị cũng gấp rút cho người điều tra, đồng thời mua lại Trác Thị, vực Trác Thị trở lại.

Mạc Quân Thần lo lắng không thôi, mỗi một cú điện thoại gọi đến, anh đều nóng lòng đến phát điên. Bên Dương Khiết cũng đang cho người theo dõi khắp các nẻo đường, kiểm tra tất cả các camera an ninh trên toàn phía Bắc. Chờ đợi là cách tốt nhất mà anh có thể làm bây giờ.

""Reng Reng.""

Số điện thoại lạ gọi đến, Mạc Quân Thần nhanh chóng nhắc máy, cảnh sát đeo máy nghe trộm vào, đồng thời dò tín hiệu vị trí tại đầu dây bên kia.

""Hello bạn thân, khỏe chứ?"" Đầu dây bên kia là giọng nam trầm ấm, quen thuộc, đã từng khiến những cô gái si mê điên đảo.

Mạc Quân Thần nghiêm chặt hàm răng, anh gằn giọng: "" Cô ấy thế nào? ""

Bên kia cất giọng cợt nhả: "" Ha ha, rất ổn, mày yên tâm, tao không cho cô ta chết dễ dàng. ""

Mạc Quân Thần nắm chặt điện thoại như muốn nát vụn, anh nói: "" Mày muốn gì? ""

""Tao biết có không ít cảnh sát đang ở chỗ mày, nhưng chuyện này tao chỉ muốn nói riêng với mày. Thế nào? Dám không? Mạng của cô ta nằm trong tay mày đấy. ""

""Được. "" Mạc Quân Thần không hề chần chừ, anh lập tức đồng ý.

Cảnh sát lập tức bỏ máy nghe trộm ra, đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình Mạc Quân Thần. "" Nói đi. ""

""Chỉ cần mày mở đường cho tao trốn ra nước ngoài, tao sẽ thả cô ta ra. ""

""Tao cần nghe giọng của cô ấy. "" Mạc Quân Thần nói.

""Được thôi. "" Bên kia vắng vắng tiếng Nghiêm Triết: "" Nói đi, cho thằng chồng mày biết, mày còn sống. ""

""Quân Thần, anh đừng đến. "" Trác Nhiên gào lên trong điện thoại, lại nghe thấy tiếng tát của Nghiêm Triết, Mạc Quân Thần trán nổi đầy gân xanh, anh gằn lên.

""Mày động vào một sợi tóc của cô ấy thử xem, tao không tha cho mày đâu, thằng khốn. ""

Nghiêm Triết cười vào điện thoại: "" Ha ha, là con ngu đó lắm mồm, nếu mày muốn nó toàn mạng thì nhanh chóng đi, tao giết nó một lần rồi, không

ngại ra tay lần hai đâu.""

""Mẹ kiếp, địa chỉ.""

""Sáng ngày mai, mở đường biển, chuẩn bị tàu cho tao, mày giờ trò thì đừng trách tao ác.""

""Được."" Mạc Quân Thần liền đồng ý.

Nghiêm Triết lại nói tiếp: "" Chuẩn bị tiền để ở trên tàu cho tao.""

""Được, địa chỉ cụ thể.""

""Tao sẽ báo cho mày sau. Tạm biệt.""

Mạc Quân Thần cả người như bị dao cứa, chỉ cần tưởng tượng cảnh Trác Nhiên bị trói, lại bị Nghiêm Triết đánh, anh không sao chịu nổi.

Mạc Quân Thần đành phải bàn chuyện này với Dương Khiết, bí mật điều người tại các cảng biển, nhưng anh vẫn lo sợ hấn làm bậy, ra tay với Trác Nhiên.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Nghiêm Triết ngồi trên ghế, đưa tiền cho lũ tay chân của hắn, bởi một mình thì hắn không thể bắt cô dễ dàng như vậy. Trên gương mặt điển trai hiện lên vẻ mưu mô khó đoán, Trác Nhiên ngồi trên ghế nhìn, nhếch môi, hắn ta bao nhiêu năm, vận như vậy, ấy vậy mà cô lại phát hiện quá muộn. Tình yêu đúng là làm con người ta mù quáng, đứng trước người mình yêu, dù hắn có xấu xa cũng không cách nào dứt ra được, chỉ đến sự nhận được trái đắng từ kẻ đó, mới chợt tỉnh ngộ.

Cô chợt nhớ đến kế hoạch đầu tiên của cô khi biết bản thân còn sống, quyến rũ hắn rồi từng bước từng tước dim hắn xuống bùn, nhưng Mạc Quân Thần lại đột nhiên xuất hiện khiến cô phải thay đổi kế hoạch, quay ra dựa vào anh để trả thù. Chợt nghĩ, nếu khi đó Mạc Quân Thần không xuất hiện, cô có lẽ cũng nhanh chóng chết lần nữa. Hắn âm hiểm như vậy, để nhận ra cô thì quá dễ dàng.

Nghiêm Triết nhận ra đôi mắt đang nhìn mình, môi hắn nhếch lên thành đường cong hoàn mỹ, trả tiền cho lũ tay chân, hắn quay đầu lại nhìn cô, lại chỉ thấy cô nhếch môi khinh bỉ hắn. Tất nhiên hắn biết cô hận hắn như thế nào, nhưng hắn không quan tâm, hiện tại cô là thứ duy nhất có thể trao đổi, hắn hiện tại sẽ không giết cô, nhưng đến cuối cùng thì chưa biết.

Thấy Lục Khải Chính mang đồ ăn tới, hắn cũng không biểu hiện gì cả, bởi hợp tác với anh ta chỉ là bất đắc dĩ, anh ta muốn giết Mạc Quân Thần, còn hắn thì muốn trốn thoát, lợi dụng Lục Khải Chính, hắn dễ dàng trốn thoát hơn nhiều.

Nghiêm Triết cất giọng nhàn nhạt hỏi: "" Có người đi theo không? ""

""Không."" Lục Khải Chính đặt đồ ăn lên bàn, mang một phần cho Trác Nhiên, mở nắp hộp múc từng thìa cháo bón cho cô. Lục Khải Chính không tin lời của Nghiêm Triết, vẫn nghĩ cô là Hiểu Linh Hy nên đối xử vô cùng nhẹ nhàng. Không hiểu sao Trác Nhiên vô cùng thương hại anh ta, chỉ cần nhìn thái độ của anh ta dành cho cô là cô đủ hiểu anh ta yêu Hiểu Linh Hy đến mức độ nào rồi. Lại như nhìn thấy bản thân mình một năm trước vẫn còn mù quáng trong tình yêu của một tên cận bã.

Trác Nhiên tự chế giễu bản thân mình, vừa há miệng để cho Lục Khải Chính bón đồ ăn cho mình, có chết thì cũng phải là con ma no chứ.

Nghiêm Triết đi tới, cười cợt: "" Không sợ nữa à? Tưởng cô sẽ không ăn chứ.""

""Hừ, chết cũng phải làm ma nó, không phải sao?""

Nghiêm Triết vỗ tay, cười lớn: "" Hay lắm, mạnh mẽ hơn lúc trước rồi.""

Trác Nhiên không nói gì, cứ cho là cô ngoan ngoãn nghe lời đi, dây trói đằng sau đã bị cô nói lỏng chỉ đợi cơ hội lơ là của hai người kia, cô sẽ nhanh chóng trốn thoát.

Nhưng vấn đề là Lục Khải Chính thay phiên nhau canh chừng cô, dù cô có muốn chạy cũng không có cơ hội.

Lau miệng cho cô, Lục Khải Chính cười cười, anh đứng dậy ăn phần của mình, cô cảm thấy anh ta ít nói hơn mấy lần trước cô gặp.

Một lúc sau thì bọn hắn ăn xong, Nghiêm Triết nói nhỏ gì đó, hai người đi ra phòng ngoài, cô nghĩ là thống nhất địa điểm. Đúng là ngu ngốc, dù sao có nói với cô thì cô cũng không chạy về báo cho Mạc Quân Thần được. Đồng thời đây cũng là sơ hở, Trác Nhiên tháo dây trói chân, liền nhảy qua cửa sổ chạy ra cánh rừng phía sau.

Nghe thấy tiếng động, cả Nghiêm Triết và Lục Khải Chính nhanh chóng chạy vào, thấy bóng của Trác Nhiên vừa nhảy qua cửa sổ. Cô cũng thật to gan, nhất quyết nghĩ cách chạy trốn. Lục Khải Chính và Nghiêm Triết lập tức đuổi theo, nếu để cô chạy thoát, chỉ sợ bọn hắn sẽ hỏng hết kế hoạch.

Lục Khải Chính và Nghiêm Triết chia nhau mỗi người một hướng đi tìm, rừng này là cây bạch đàn nên rất dễ dàng nhìn thấy. Chỉ một lúc, Nghiêm Triết đã tìm thấy Trác Nhiên, còn cô thì do chạy quá nhanh nên hiện tại mất sức, không còn chút sức lực để chống cự nữa.

Nghiêm Triết lại nhếch môi, hai tay cầm một cành cây lớn cỡ bắp đùi của hắn: ""Thích chạy phải không? Tôi cho cô chạy đấy."" Hắn nói xong liền cầm cành cây đánh một cú vào chân cô, Trác Nhiên đau đớn hét lớn, Nghiêm Triết đánh gãy chân cô để cô không có cơ hội chạy nữa, độc ác, quá độc ác.

Nghiêm Triết bế cô đi về căn nhà cũ, trên đường chỉ toàn là lời lẽ mỉa mai của cô dành cho hắn: "" Nghiêm Triết, kể tôi nghe lúc anh ra tay giết Trác Y Y xem nào? Có vẻ rất thú vị đấy.""

""Ha ha, rất nhàm chán, mới đâm vào ngực cô ta có một nhát, cô ta đã mất mạng rồi. Không giống như cô, đâm xe rồi mà vẫn còn chưa chết."" Nghiêm Triết nói rất bình thản, tựa như chuyện hắn làm ra thật bình thường vậy.

""Không phải chính anh là người đưa tôi đến bệnh viện sao?"" Trác Nhiên nhìn lại hắn.

""Ha ha, cô vẫn tưởng tôi tốt bụng như vậy? Chính là Trác Y Y đem cô tới bệnh viện, tất nhiên cô ta vẫn còn nghĩ đến tình chị em với cô, nhưng rất tiếc, cô ta biết được tôi chính là người ra tay với cô, nên đành nhẫn nhịn bỏ qua. Chị em cô ngu ngốc như nhau, chết cũng chẳng thể đổ lỗi cho tôi

được." Lời nói như đâm vào trong tâm cô một nhát, nhưng cũng chẳng thay đổi được gì cả.

Một lúc hẳn lại nói tiếp: "Nghĩ lại thật buồn cười, một năm trước, cô đã mất đi trinh tiết của mình, bất ngờ lắm hả?"

"Cái gì?" Trác Nhiên nghe được điều này, đầu óc như nổ tung ra.

"Ha ha, ngu ngốc vẫn mãi mãi ngu ngốc, để có được tài trợ từ Mạc Thị, đành phải mang cô ra làm đánh đổi vậy. Ha ha chẳng lẽ cô vẫn nghĩ bản thân mình trong sạch ư?" Nụ cười của hẳn đậm vẻ chế giễu.

Nghiêm Triết lại nói tiếp: "Tên Mạc Quân Thần không nói cho cô biết ư? Mất hứng quá, dù sao cô cũng sắp cùng hẳn xuống tuổi vàng, vậy tôi nói cho cô biết luôn. Mạc Quân Thần đổi hạng mục hợp tác chỉ để đổi lấy đêm đầu tiên của cô, hay hẳn không dám làm gì cô?"

Trác Nhiên như nhớ lại đêm đó, bản thân uống say còn tưởng là Nghiêm Triết đưa cô về phòng, lờ mờ thấy bóng của người đàn ông, đưa cô về phòng xong cũng không nói gì cả, sáng dậy cô thấy mình được thay quần áo tử tế, chuyện gì cũng không có phát sinh.

"Nhìn mặt của cô thì đến khi chết đi cô vẫn là xử nữ sao? Đúng là bất ngờ."

"Thật ghê tởm, Nghiêm Triết, anh quá ghê tởm rồi." Trác Nhiên nhìn Nghiêm Triết bằng ánh mắt ghê tởm nhất, cô thề cô có chết cũng phải kéo hẳn xuống cùng.

"Nghiêm Triết, anh sống đúng là chỉ làm vấy bẩn xã hội này." Trác Nhiên không thèm liếc nhìn Nghiêm Triết lấy một lần.

Chỉ nghe thấy tiếng Nghiêm Triết cười ha hả: "Vậy cô cũng muốn tôi làm vấy bẩn? Hừ đúng lúc tôi cũng muốn thử xem người phụ nữ của Mạc

Quân Thần có kĩ năng trên giường tuyệt vời như nào?"

Nói xong, Nghiêm Triết đặt Trác Nhiên xuống đây, xé tấm áo mỏng của cô mặc cho cô dựa dựa kêu cứu thế nào.

""Nghiêm Triết, hóa ra cũng chỉ có vậy, dơ bẩn mãi mãi là dơ bẩn, bản thân bị đuổi khỏi Nghiêm Gia thật sự quá đúng.""

Trác Nhiên kêu gào không được, chỉ có thể kéo dài thời gian, cô chắc chắn Lục Khải Chính nhanh chóng tới cứu cô, dù một tia hy vọng nhỏ nhất cô cũng phải nắm bắt.

Việc bị đuổi ra khỏi Nghiêm gia là một sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời của Nghiêm Triết, cũng chính vì điều này mà anh ta điên cuồng xây dựng Nghiêm Thị không từ thủ đoạn. Nghiêm Triết nghe thấy lời Trác Nhiên nói liền tát cô một cái, giọng điệu thay đổi đến đáng sợ:"" Sỉ nhục tôi? Đúng là ngu ngốc.""

Trác Nhiên nằm bất động, cô sợ càng dựa dựa thì Nghiêm Triết càng thêm hứng thú, Trác Nhiên nhắm mắt như người đã chết, không nói một câu nào nữa.

""Giả chết sao? Tôi không ngại đâu."" Nghiêm Triết đè cô phía dưới, hôn dọc từ cổ cô xuống phía ngực.

Bốp.

Đúng như sự dự đoán của Trác Nhiên, khi cả người phía trên của cô chỉ còn lại áo lót thì Lục Khải Chính đã tới, anh ta túm cổ áo Nghiêm Triết đâm một cú đau điếng vào mặt Nghiêm Triết, chửi ầm lên:"" Mẹ kiếp, đến tao còn chưa động vào cô ấy, mà có quyền gì mà chạm bàn tay dơ bẩn vào người cô ấy.""

Đấm thêm vào phát nữa mới thỏa mãn, Lục Khải Chính gằn giọng: ""
Mày nhớ lấy, đừng động vào người phụ nữ của tao, nếu không mày đừng
mong kế hoạch của mày thành công.""

Lục Khải Chính cởi áo của mình khoác lên người Trác Nhiên, bế cô trở
về, cô lén nhìn qua Nghiêm Triết chỉ thấy hần cười nhạt. Nghiêm Triết quá
thâm hiểm, hần lại chẳng bao giờ biết được tình yêu là gì, bởi hần vô cảm,
mãi mãi chỉ như một cỗ máy tham lam lợi nhuận mà thôi.

SỢ YÊU

Hường Nguyễn
www.dtv-ebook.com

Chương 63: KẾT CỤC

Trác Nhiên một lần nữa bị trói, hai tay bị trói chặt, bởi chân cô bị đánh gãy nên không thể đi lại được. Trác Nhiên khoác chiếc áo của Lục Khải Chính, rất ấm áp nhưng trong lòng cô lại vô cùng lạnh lẽo. Cuối cùng cô vẫn không thể trốn thoát.

Vì quá mệt mỏi, Trác Nhiên ngủ gục trên ghế, loáng thoáng nghe được tiếng nói của Nghiêm Triết, nghe đến ba chữ Mạc Quân Thần, Trác Nhiên lập tức tỉnh dậy.

Nghiêm Triết nâng cằm cô, cười cợt nói vọng vào điện thoại: "" Thế nào, muốn nghe giọng của con vợ mà không? ""

Đầu dây bên kia là giọng noi quen thuộc khiến cô ngày đêm nhớ mong, anh nói: "" Cho tao xem hình của cô ấy, tao muốn tin tưởng cô ấy còn toàn vẹn. Như mày biết đấy, tao chỉ muốn người còn toàn vẹn, nếu không bỏ đi. ""

Nghiêm Triết miễn cưỡng chụp hình Trác Nhiên rồi gửi đến cho Mạc Quân Thần đồng thời gửi cả địa điểm giao người. Nghiêm Triết khá cẩn thận, bế cô vào góc tường rồi mới chụp để Mạc Quân Thần không nhìn thấy những cảnh xung quanh.

Về phần Trác Nhiên, cô chỉ còn chờ thời gian anh tìm đến đây, bởi cô biết anh nhất định sẽ nhận ra chỗ này. Thứ nhất cô nhận lúc chúng không để ý đã ngắt một cành lá bạch đàn cài lên đầu, điểm này nhất định anh nhận ra, bởi rừng Bạch Đàn này đang được trồng rộng rãi ở vùng núi phía bắc nên nhất định thu hẹp được phạm vi tìm kiếm. Thứ hai, cành cây nhỏ lá nhĩ đó chĩa là hình chữ Y, vậy chỉ có ở thành phố Y mà thôi. Cho nên cô muốn nói

với anh là cô đang ở khu rừng Bạch đàn thành phố Y. Mạc Quân Thần chắc chắn cũng phải tìm cơ hội để tìm ra manh mối trước lúc trao đổi nên anh mới yêu cầu chụp hình, cô đoán nhất định anh sẽ yêu cầu vậy nên mới liều mạng trốn chạy, dù sao với sức của cô cũng dễ dàng bị bắt trở về.

Đúng như dự đoán của Trác Nhiên, Mạc Quân Thần nhanh chóng khoanh vùng phạm vi, chỉ sau một ngày liền cùng cảnh sát đến được nơi giam giữ Trác Nhiên.

Nghiêm Triết cùng Lục Khải Chính mặt mày âm u, hai tay nắm chặt súng, nói với Lục Khải Chính: ""Mày để lộ sơ hở? Mẹ kiếp, nó bao vây hết rồi.""

""Hừ, chỉ tại mày ngu, để Mạc Quân Thần tra ra dễ dàng như vậy, bây giờ chạy ra cửa sau đi."" Lục Khải Chính tay cầm sẵn súng đã lên nòng, nhòm ngó xung quanh.

""Ngu ngốc, cảnh sát bao vây hết rồi, chỉ có cách lôi con đĩ kia ra trao đổi mới mong trốn thoát thôi.""

Cảnh sát liền đạp của xông vào, lập tức bao vây cả ba người. Trác Nhiên chân bị thương không thể đi lại mặc cho Lục Khải Chính cùng Nghiêm Triết xách lên.

Nghiêm Triết mặt lại giãn ra, cười lớn: ""Mạc Quân Thần đâu? Manh động không sợ tao giết vợ nó sao?""

Mạc Quân Thần từ phía sau cảnh sát đi ra, hai tay nắm thành quyền, anh nói: ""Thế nào, tao đợi mày lâu quá, tao đích thân đến chỗ mày luôn đây.""

Mạc Quân Thần liếc qua người đàn ông bên cạnh, cả người lại như tỏa ra hàn khí: ""Lục Khải Chính?""

Lục Khải Chính bây giờ mới lên tiếng: "" Đúng vậy, cậu vẫn nhận ra cháu à? ""

Bây giờ mọi người mới để ý kỹ, hóa ra phía trên trán của anh ta có một vết bóng vô cùng đáng sợ, nhìn còn tưởng long vương trong Tây Du Kí. Trác Nhiên lắp bắp: "" Lục Khải Chính, trán của anh... ""

""Giờ em mới nhận ra sao? Chính vụ cháy đó khiến anh bị bóng."" Lục Khải Chính cười như có như không, cũng không nhìn cô.

Mạc Quân Thần đi đến, cả Lục Khải Chính và Nghiêm Triết đồng thời dơ súng lên chĩa vào anh, Nghiêm Triết nói: "" mà định đổi mạng mà lấy mạng nó sao? ""

""Như mà nói, trao đổi đi."" Mạc Quân Thần mặt lạnh như băng, lời nói đều nặng nề vô cùng.

Trác Nhiên nhìn Mạc Quân Thần đi tới nhưng cũng không biết nói gì, chỉ sợ làm anh rối thêm mà thôi, cô nghĩ anh cũng đã có cách của mình.

Nghiêm Triết dí súng vào đầu Trác Nhiên, quát lên: "" Tránh ra, không tao bắt chết nó. ""

Cảnh sát cùng Mạc Quân Thần tản ra hai bên, để mặc Nghiêm Triết dẫn người đi.

Nghiêm Triết ném Trác Nhiên vào trong xe cảnh sát, lập tức lái xe chạy ra biển, Lục Khải Chính ở phía sau giữ chặt cô.

Cảnh sát nhanh chóng đuổi theo, không lâu thì tất cả đều dừng lại ở cảng biển. Nghiêm Triết dữ tợn lôi mạnh Trác Nhiên ra khỏi xe, nhanh chóng ném cô vào ca nô phía bên cạnh, "" Lục Khải Chính, tháo dây ra. ""

Lục Khải Chính một bên tháo dây, một bên lo lắng nhìn Trác Nhiên, lo lắng cô bị đau, trong lòng như mang một nỗi ân hận lớn.

Cả ba lên ca nô, cảnh sát lập tức đuổi theo, Mạc Quân Thần leo lên một ca nô đuổi theo sát nút. Tiếp theo đó là ca nô của cảnh sát đuổi tới, một màn rượt đuổi như trong phim truyền hình.

Phía bên ca nô của Nghiêm Triết, Trác Nhiên hai chân đau đớn, cô ngồi co ro một góc ôm chân, đau muốn ứa nước mắt.

Nghiêm Triết đẩy cho Lục Khải Chính lái ca nô, hét to với Mạc Quân Thần đang sát nút phía sau: ""Mày còn tới tao giết nó.""

""Giao cô ấy cho tao, tao sẽ thả mày đi.""

""Ha ha, mày nghĩ tao là trẻ con sao?"" Nghiêm Triết cười ồ lên.

""Vậy mày muốn thế nào đây?"" Mạc Quân Thần cố gắng thỏa thuận với Nghiêm Triết nhưng hăn cố vẻ không hề hợp tác.

Nghiêm Triết không nói gì, lập tức ném Trác Nhiên xuống biển, Mạc Quân Thần liền không nghĩ ngợi nhảy xuống cứu cô lên, nhân cơ hội đó ca nô của Nghiêm Triết liền đi xa.

Trác Nhiên được Mạc Quân Thần vớt lên, hai tay vuốt mặt gầy gò của cô, mới có mấy ngày cô đã gầy đến như này, lòng anh tựa như dao xoẹt qua, ""Nhiên, anh cứu được em rồi.""

Mạc Quân Thần ôm cô vào lòng, tận hưởng cảm giác chân thật của cô, cô không biết anh đã vui mừng đến phát điên khi cứu được cô khỏi nguy hiểm.

Mạc Quân Thần lái ca nô lên bờ, đồng thời cảnh sát cũng bắt sống được Lục Khải Chính cùng Nghiêm Triết, chỉ cần con tim thoát ra thì bọn chúng

cũng chẳng thể chạy được.

Nghiêm Triết hừ lạnh, sau lại nở nụ cười: "" Ha ha, tao ngồi trong tù đợi một ngày nào đó mày cũng vào cùng tao đẩy Mạc Quân Thần.""

Mạc Quân Thần cũng cười lạnh: "" Vậy mày chờ cả đời đi.""

Bỗng nhiên, Nghiêm Triết dùng chân đạp một phát vào bụng cảnh sát bên cạnh, hần nhanh chóng cướp được súng chìa súng vào Trác Nhiên: "" Chết đi, tao giết hết chúng mày, tao nhất định không có chúng mày sống.""

Pằng Pằng Pằng.

Trác Nhiên hai mắt nhắm chặt lại, hai tay tuột hẳn xuống người Mạc Quân Thần, như sắp gục ngã, nước mắt không tự chủ rơi xuống khỏi khóe mắt.

Máu tươi chảy lênh láng, cả người vô lực ngã xuống, đôi môi lại nở nụ cười hạnh phúc. Không hiểu sao, anh lại có cảm giác sắp gặp được người mình yêu, anh coi như trả nợ cho cô, về tất cả những gì bản thân đã làm.

""LỤC KHẢI CHÍNH."" Trác Nhiên hét lên, hai mắt long lanh nước mắt, trong lòng như có làn sóng cuộn trào. Lục Khải Chính hi sinh cứu cô, đáng lẽ người nằm đây bây giờ phải là cô mới đúng.

Pằng Pằng Pằng Pằng Pằng Pằng Pằng Pằng.

Nhưng tiếng súng vang vọng tứ phía, kết thúc, tất cả kết thúc rồi, Nghiêm Triết dính tám phát đạn, máu tươi tràn ra từ khóe miệng, hai chân gục xuống đến chết cũng không thể nhắm mắt.

Nghiêm Triết, đến chết anh cũng khiến người khác kinh sợ.

Mạc Quân Thần ôm Trác Nhiên đang gào khóc trong lòng, Lục Khải Chính vì yêu mà hóa ngọc, làm loại chuyện điên đờ, đến lúc nhận ra thì

cũng quá muộn.Nhưng chí ít, anh ta còn có lương tâm, hi sinh bảo vệ người mình yêu, chỉ là yêu không đúng cách mà thôi.

Trác Nhiên cơ thể suy nhược ngất lịm đi, bênkhóe mắt còn đọng nước mắt, Mạc Quân Thần hôn lên những giọt nướcmắt đó, khẽ lẩm bẫm:"" Qua rồi, tất cả đều quá rồi.""

Chương 64

Trác Nhiên đã nhớ lại, tất nhiên tình cảm lại như xưa, chỉ có điều do chân vẫn chưa khỏi hẳn nên phải rời lại ngày cưới những hai tháng, điều này khiến Mạc Quân Thần vô cùng khó chịu.

Mạc Quân Thần hiện tại chỉ muốn nhanh chóng biến cô trở thành vợ hợp pháp của mình, bởi anh cảm thấy chỉ có biến cô thành vợ thì mới tránh khỏi tai họa. Cũng chính như vậy mà anh bị bạn bè ghét bỏ, nhất là Tống Thừa Nhân luôn nhìn anh bằng ánh mắt khinh bỉ.

""Nhìn cái mặt cậu ta, hạnh phúc mà phát ghét, Linh Hy, à không Trác Nhiên, em bỏ cậu ta đi, anh và em cùng đi đến một chân trời mới."" Tống Thừa Nhân không thèm xem nét mặt đen kịt của Mạc Quân Thần, hai tay nắm chặt vai của Trác Nhiên nói.

Trác Nhiên cười cười: "" Vậy sao? Anh định dẫn em đi đâu? ""

""Tất cả những nơi em muốn đi, thế nào hấp dẫn không? "" Tống Thừa Nhân cười.

Mạc Quân Thần hừ lạnh: "" Quyến rũ bằng anh không? Hừm? ""

Trác Nhiên nhìn thấy hai người lườm nhau tóe khói liền buông ra một câu: "" Có phải hai người giấu em chuyện gì không? ""

Cả hai người kia đều đồng thanh: "" Chuyện gì? ""

Trác Nhiên nén cười nói tiếp: "" Em cảm thấy tình cảm của hai người rất tốt, có phải hai người....chính là một đôi không? Có khi nào em chính là bánh bèo trong truyền thuyết không? Hi hi. ""

Mạc Quân Thần hừ lạnh, còn Tống Thừa Nhân lập tức phản bác lại: "" Hừ, ông đây menly nhé, Mạc Quân Thần, cậu yêu thầm tôi thì được chứ đừng lôi Trác Nhiên làm tấm bia chứ, dù sao tôi cũng xin lỗi cậu, tôi chỉ thích con gái thôi. Thành thật lấy làm tiếc.""

Mạc Quân Thần rút điện thoại ra, ấn ấn gì đó rồi giơ lên, "" Hừ, tôi đây thắng hay không, mỗi đêm Nhiên đều biết, còn cậu, nam thắng? Cần xem lại.""

Anh đưa ảnh trong máy cho Trác Nhiên xem, chỉ thấy Trác Nhiên nhìn Tống Thừa Nhân với ánh mắt sùng bái.

Tống Thừa Nhân quát lên: ""Cái gì vậy, đưa tôi xem."" Anh giăng điện thoại mở ra, chửi rủa: "" Mẹ kiếp, cái quái gì thế này? Trác Nhiên, em phải tin anh, anh không hề, hôm đó ở hành lang là Lâm Thác Khương, đúng chính Lâm Thác Khương kéo anh, à không...""

Chỉ thấy Tống Thừa Nhân càng nói càng rối, mặt đỏ như cà chua chín, Trác Nhiên nói: ""Thừa Nhân, anh thật can đảm, thật không ngờ lại cường hôn Lâm Thác Khương. Ôi ngưỡng mộ quá đi. Quân Thần, sao anh có ảnh này?""

Mạc Quân Thần nhìn cô nhếch miệng: "" Chính anh chụp, hôm đó ngay đằng sau anh mà họ dám làm vậy.""

Tống Thừa Nhân lại hét lên: "" Không phải, tôi thèm vào cậu ta, mẹ kiếp, hôm nay tôi phải giết chết cậu, MẠC QUÂN THẦN.""

Đúng lúc này cửa phòng mở ra, bên ngoài là Lâm Thác Khương, mặt mày phủ đầy mây đen, nếu tính ra thì trong ba người Lâm Thác Khương chính là người khó tính nhất.

""MẠC QUÂN THẦN, CẬU NHẤT ĐỊNH CHẾT TRONG TAY TÔI.""

Chẳng là vừa nãy cô ấn nhầm vào nút gửi đi, lại gửi cho Lâm Thác Khương, thật ra cô cũng không hề có ý gì. Ai ngờ Lâm Thác Khương lại đến nhanh thế, cô quên phòng làm việc của Mạc Quân Thần khá gần với phòng làm việc của anh ta.

Mạc Quân Thần đưa cô về nhà, mặc dù chân cô có thể đi lại được rồi nhưng anh Mạc vẫn nhất quyết bế cô.

Sống lâu cùng Mạc Quân Thần cô biết anh khá là tự phụ, ví dụ như khi anh tặng cô quà, quỳ nào cũng ghi tên Mạc Quân Thần. Lắc đeo tay có khắc chữ Mạc Quân Thần, váy của cô phía trong cũng có tên Mạc Quân Thần. Điều này làm cô rất tức giận, mấy lần nói với anh rồi nhưng anh vẫn tiếp tục không có hiện tượng thuyên giảm.

Cô ném bao cao su về phía anh gào lên: "" Đến đồ lót của em anh cũng đề nghị in tên Mạc Quân Thần, đây bao đây, anh in tên anh luôn đi.""

Mạc Quân Thần cười bỉ ổi: "" Anh chỉ muốn anh nhớ tên anh mãi mãi thôi mà.""

Trác Nhiên quay mặt không thèm nhìn anh: "" Hừ, không thèm nói chuyện với anh.""

Mạc Quân Thần hôn lên cổ cô dụ dỗ: "" Được rồi, lần sau sẽ không như vậy, bảo bối xin lỗi.""

Nhưng lần sau anh còn biến thái hơn, tường nhà treo đầy ảnh của anh, lại còn chụp rất chuyên nghiệp, nhất là phòng ngủ của cả hai, anh còn in cái mặt mình vào gối của cô, còn làm cái gối ôm hình của anh cho cô. Cô thực sự chịu đủ anh rồi.

""MẠC QUÂN THẦN, ĐỒ BIẾN THÁI.""

""Biển thái cũng là chồng của em.""